

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asprin_Robert_Nye_Jody_Lynn-Mytus_15-Zamenena_identita.pdb

PDB Name: Aspirin, R - Zamenena identitita
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.8.2007
Modification Date: 18.8.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DALŠÍ ROMÁN ZE SÉRIE MÝTŮ

ZAMĚNĚNÁ IDENTITA aneb ZMÝTĚNÁ NEPLATÍ

Jednoho dne navštíví Aahze dva nezvaní ranaři s modrou pokožkou a malý čaroděj. Prý přišli ze Skeevea vymlátit prachy za parádně dlouhý účet, který nějak zapomněl zaplatit. Skeeve má sice lečjaké chyby, ale nesplácení dluhů mezi ně nepatří, to je Aahzovi nad slunce jasné. Proto si na pomoc pozve Kulíka a Marfu a společně se vydají do místa, které by jinak žádný Pervekt dobrovolně nenavštívil... do HYPERMARKETU!

Tam zjistí, že se Hyperkrysám podařilo přijít na způsob, jak zákazníkům vykrádat kreditní karty. Když si uvědomí, že se Skeeve stal obětí krádeže vlastní identity, vydají se dát všechno do pořádku a očistit jméno svého přítele...

V "mýtické" sérii Roberta Asprina vyšlo:

Další prima mýtus

Zrození mýtu aneb Další pěkná šlamastyka

Nástup mýtu aneb Prima dárek pro Aahze

Myšň impasybl aneb Svérázný mýtus

Mýtus pokračuje aneb Skeeve vrací úder

Zrádný mýtus aneb Jak se to málem nevyplatilo

Mýtus v ohrožení aneb Zastavená Stázka

M.Y.T.H. Inc. nastupuje aneb Mýtus trochu jinak

Mýtus nebo mystifikace? aneb Mezi neperf. Pervekty

M.Y.T.H. Inc. v akci aneb Ztráty nepovoleny

Sladké (místy) o životě mýty

M.Y.T.H. Inc. má starosti aneb Ať žije Glíp

Neuvěřitelné příběhy aneb Mýtus je tu zas

Pervekce nebo perferze aneb Mýtus při tom nesmí chybět

Zaměněná identita aneb Zmýťená neplatí

V cyklu "Světa zlodějů" vyšlo:

Svět zlodějů

Příběhy od Oplzlého jednorožce

Stíny Asyla

Bouřlivé období

Tvář chaosu

Křídla osudu

Pád zimy

Samostatné romány:

Války hmyzu

ZAMĚNĚNÁ IDENTITA

aneb

Zmýťená neplatí

Robert Asprin

Jody Lynn Nye

PERSEUS 2006

Text copyright ©2004 by Robert Asprin and Jody Lynn Nye

Published by agreement with the autor

and the author's agents, Ralph M. Vicinanza, Ltd.

Cover copyright ©2006 by Petr Bauer

Translation copyright ©2006 by Helena Emmerová

All rights reserved

Edition ©2006 by Luboš Falout - Perseus

ISBN 80-87010-01-9

Williamu R. Mitchellovi, který viděl mnoho podivnějších
bytostí za svých 30 let v WMTH-FM.

J.L.N.

Tato kniha je věnována téměř vyhynulým farmářským
tržnicím, rybím trhům a koloniálům, které byly předchůdci
dnešních hypermarketů.

R.L.A.

Jak se stalo, že jsem s Robertem Asprinem začala psát nová mýtická dobrodružství

Měli byste psát společně, dal nám dobrou radu náš přítel. Oba jste vtipní. Byli byste dobří. Pamatuji si, jak jsme se na sebe oba podívali stejně podezíravým pohledem, asi jako dvě kočky, které jejich pánové postavili vedle sebe, aby si spolu pěkně hrály. "Tak, Dršňáku, buď na Micinku hodnej! Vidiš? Už se kamarádí," komentoval by jeden z pánů rozzuřeně vrčení obou koček. Micinka už vytahuje a zatahuje drápky ostré jako jehly. Dršňák cení zuby. Má ukousnutý kus ucha. Ocasem šlehá ze strany na stranu. Micinka si toho všimne a náhle se nahrbí. Dršňák přimhouří oči a sklopí uši.

Opona se zatahuje.

Když se za chvíli znovu podíváme na scénu, kočky si navzájem olizují uši. Obě předou. Neviděli jste, co proběhlo mezitím, ale řekjme tomu "vymezování teritoria". Páníčkové už nevypadají tak klidní a spokojení jako předtím, ale kočky se skamarádily - po svém.

Vždycky jsem byla Bobovou fanynkou. Copak jde nemilovat někoho, jehož nejznámější kniha parafrázuje jedno z nejlepších komediálních hesel všech dob? A citáty na začátku každé kapitoly nikdy nenechaly mou bránicí v klidu. Samotný příběh se rovnal barvitým románům Cervantese. V tu chvíli - roky před naším osobním setkáním - jsem si uvědomila, že oba jedeme na stejné komické vlně. Miluji jeho vtipné načasování. Zbožňuji jeho hrdiny. Kdybyste mi po prvním přečtení knihy Další prima mýtus tehdy řekli, že s ním budu pracovat, že budu dokonce psát s dalšími úžasnými spisovateli, rozesmála bych se hořkou nedůvěrou a vrátila bych se ke své náramně otravné každodenní práci.

O Bobovi jsem věděla ještě díky dalšímu společnému zájmu, a sice přes Společnost kreativního anachronismu. Ani jeden z nás už v ní aktivně nefunguje, ale on z této oblasti vystoupil ještě předtím, než jsem já nastoupila. Dlouhá a spleť byla legenda o zakladateli Temné hordy. "S veškerým pohrdáním Vaší Ctihodnosti," byla věta, kterou prý často používal u soudu, kde královská rodina a šlechta brala vše příliš vážně, aby si pak svlékla hedvábné hávy a vrátila se ke svým všedním záležitostem. Bob ztělesňoval špendlík, který popichoval jejich důležitost.

Na science fiction shromážděních představoval legendu, která svým zpěvem a hraním na kytaru oživovala všechny večírky, popíjela irskou whisky a nacházela se na nejvyhledávanějším místě na baru. Se ženami to také uměl moc dobře. Možná nevíte (možná ano - Bob se za ta léta občas profekl), že umí líbat ruce jako nikdo na světě. Téměř každý známý člověk zažil s Bobem nějakou historku. Některé znám z první ruky, ale většina jsou prostě legendy. (Mám důvodné podezření, že pouze některé jsou jen legendami.) Spolu s několika podobně založenými přáteli založil Dorsajské nepravidelníky a Jednotku klingonských diplomatů, čili dvě organizace, jejichž členství znamená velkou poctu. Takto po uši namočená fanynka jsem se úplně třásla, když jsem se s ním poprvé setkala v jeho domě v Ann Arbor. Můj tehdejší snoubenec (nynější manžel) Bili se s ním a jeho bývalou ženou Lynn Abbey dobře znal. Asprinovi udělali vše pro to, abych se u nich cítila jako doma a uvolnila se. Oba jsou moc milí a pohostinní lidé. Bob a Lynn mě vtáhli do hovoru, jak nejlépe uměli. Nestačila jsem valit oči, když se bavili o dalších svých blízkých přátelích, jako by to byli jen obyčejní lidé. Pro mě, tehdejšího nováčka, to byly legendy typu: Gordon R. Dickson, "kmostr" Dorsajských nepravidelníků, Wendi a Richard Piniovi z Elfích kronik, skvělý Poul Anderson, C. J. Cherryhová, George Takei a mnoho dalších. V té době ještě pracovali na skvělé sérii Světa zlodějů, která se stala vzorem pro všechny následující antologie různých světů. Prostě byli všude, kam jsem se také toužila dostat. Já byla literární novickou, ale oni se mnou jednali jako se sobě rovným. Obdivovala jsem je za to. Věřte mi, že ne každý, kdo něco dokázal, je tak bezstarostný a štědrý.

Bob a já máme pár věcí společných. Oba v partnerském životě představujeme ty "citlivé" polovičky. Jsme blázni do koček. Milujeme skvělé scény z filmů bratří Marxových či Laurela a Hardyho a dobré filmy vůbec. Obdivujeme Damona Runyona, jehož příběhy se staly námětem muzikálu "Guys and Dolls". Oběma se nám líbí Disneyho "Šípková Růženka", i když jeho oblíbenou postavou je zloduch a já mám ráda sudičky. Oba děláme ruční práce (a věřte mi, je v nich opravdu dobrý). A... no... také oba píšeme humor.

Když se naskytl ten osudový návrh, že bychom měli přemýšlet a udělat něco společně, neváhala jsem. Jedna z věcí, kterou jsem na jeho psaní obdivovala nejvíce, byl jeho vtip - skvělý humor - který pobavil, aniž by byl jakkoli afektovaný nebo rozvláčný. I když v jeho povídkách najdeme různé frašky, jeho hrdinové nejsou hloupí. Svých chyb se dopouštějí buď nevědomě, nebo nevědomě. Komické načasování se vyvíjí ze situace. Svě hrdiny vybavuje moudrostí, věrností a srdečností. Pravděpodobně byste neváhali s nimi kamarádit. Já také ne.

Jednou v lednu přišel Bob k nám domů. Byla to čistě jeho dobrá vůle, jelikož bydlí v New Orleans a my na předměstí Chicaga. Povídali jsme si, zatímco Bili stál opodál jako rozhodčí připravený zasáhnout, kdyby se něco pokazilo. Nestalo se tak. Já jsem dala Bobovi respekt, který si zasloužil za své zkušenosti a výkony, a on mě přijal do svých služeb jako nováčka. Bili si odešel do kanceláře hrát na počítači a já s Bobem jsme začali dávat dohromady nápady.

Naše první společná originální kniha se jmenovala License Invoked (Baen Books). Vypracovali jsme si osu příběhu a postavy a pak jsme se dohodli, kdo bude psát kterou část. Kniha procházejí po celou dobu psaní mnoha změnami. Vyvíjejí se - a my doufáme, že k lepšímu. Výsledek vyšel delší než obvyklý román, na jaký byl Bob zvyklý, ale kratší než mé předešlé knihy. Zápletka se poměrně držela naší původní linie, i když struktura a lumpové se hodně změnili. Ani trochu by mi nevdalo s nimi později udělat něco jiného.

Do této chvíle ležela Mýtická dobrodružství nějakou dobu ladem. Bob pracoval na dvou knihách z dvanáctidílné série pro Donning Starblaze, paperbackového vydavatele, který vydal původní sérii Mýtických dobrodružství. Jelikož se ale nakladatelství dostalo na mizinu, trvalo několik let, než se podařilo vysvobodit práva na 11. a 12. díl a znovu je prodat nakladatelství Meisha Merlin. Jakmile se tak stalo, objevil se zájem o další pokračování Mýtů po dvanáctém dílu. Bob měl ale rozpracované jiné projekty. A tak přišel návrh, abychom se po Bobově dokončení Myšn impasybl a M.Y.T.H. Inc. má starosti pustili společně do pár nových knížek coby osvědčení spolupracovníci. Tato série je ale Bobovo jedinečné miminko, a tak jsme se rozhodli pro několik testovacích kol. Výsledkem jsou následující tři povídky. Navazují na zázraky knihy M.Y.T.H. Inc. má starosti a vedou k našemu blízkému se prvním románku Pervekce nebo perferze? aneb Mýtus při tom nesmí chybět.

Jody Lynn Nye

Zatažená opona

Se zájmem jsem si přečetl Jodyin úvod. (Tip pro spisovatele: Pokud se chystáte psát jednu část z dvoudílného úvodu, nechte vždycky psát partnera prvního. Pak vám už stačí jen vyvracet nebo přitakávat.) Jediným problémem bylo se v tom jaksi sám najít.

Dobrá, dobrá, vím, že tyhle úvody mají být samá "láska a vděk a jak to bylo skvělé spolu psát", ale všechno má své meze. Řekl bych, že má žádost o svatozář byla zamítnuta, ale vlastně jsem se nikdy neobtěžoval ji poslat. Zaprvé si myslím, že vyšší moc má na starosti jiné věci než si čist nějakou potrhlou poštu. Za další jsem zvyklý brát peníze za psaní fantasy.

Lidé mě často považují za "hodného chlapíka" jen proto, že jsem dobře vychovaný a píšu humor. No dobrá, to je taky pravda... ale jen do jisté míry. Tou mírou je obvykle ochrana mé osoby a majetku. Ten "majetek" bohužel zahrnuje i mé psaní.

Za ta léta psaní humoru jsem přišel na to, že čím déle jej píšete, tím citlivější jste ve svých názorech při určování, co je vtipné a co není. S tím také souvisí skálopevné přesvědčení, že máte určitý nezaměnitelný styl, který čtenáři očekávají ode všech děl s vaším podpisem.

Sečteno a podtrženo, když přijde na spolupráci a obzvláště v oblasti humoru, mohu občas docela slušně lézt na nervy. Rád bych si myslel, že umím přestat štvát své spoluautory, ale (i podle těch nejméněších interpretací různých situací) umím být "extrémně tvrdohlavý", když "diskutujeme" o určitém vtipu nebo situaci. A když se to týká mých dvou

nejoblíbenějších postav - konkrétně Aahze a Skeeve - hraničí mé jednání téměř s noční můrou. Nezmiňuji se o tom proto, abych se nějak shazoval, ale spíše abych zvedl povědomí a ocenění u čtenářů o tom, čím si můj kolegové musí projít. Kdyby nic jiného, uvědomíte si, jak nádherně taktní byla Jody se "zataženou oponou". Po tom všem, co bylo právě řečeno, je opravdu radostí a potěšením pracovat s Jody... i když naše vzpomínky na jisté události a rozhovory se značně liší.

Jako příklad bych uvedl naše první setkání - pamatuji se sice, jak nás přišla navštívit do Ann Arbor, ale úplně poprvé jsme se viděli na setkání čtenářů-hráčů.

Tehdy jsem se zúčastnil dvou nebo tří takových setkání ročně, aby se mé jméno vůbec nějak dostalo do povědomí čtenářů. Jezdil jsem na setkání o humoru, Star Treku, na hráčská setkání a také hlavně na science fiction. Ona seděla za předváděcím stolem v distributorské místnosti a malovala olovené miniaturky. Pamatuji se, že mi prozradila několik výtečných tipů na techniku malby suchým štětcem. Setkání bylo krátké, takže mě ani nepřekvapuje, že si na něj nevzpomíná. Mohl jsem se jí "věnovat více", ale zjistil jsem, že měla něco s Billem Fawcettem, který byl v té době mým přítelem a nakonec se stal jejím manželem a jedním z mých vydavatelů. (Tip pro spisovatele: Jestli chcete s někým flirtovat na setkání, pokuste se to dělat s někým, kdo není přítelkyní/snoubenkou/manželkou jednoho z vašich vydavatelů. Mohlo by to nepříjemně ovlivnit dlouhodobé prodeje vašich knih mnohem více než podobné rande se čtenářkou.)

Další zajímavý společný rys nás dvou jsem objevil ve vztahu k divadlu. Jen tak bokem jsem občas přirovnával psaní - obzvláště psaní humoru - s hraním divadla v rádiu kde nemáte k dispozici okamžité reakce diváků. Trvám na tom, že nejúspěšnější humoristé nejdříve vybrousili svůj smysl pro humor před živým publikem, aby si vybudovali smysl pro správné načasování. Pak se teprve pokusili tvořit humor na papíře. Přestože má vedlejší role Marcella Washburna v Muzikálním muži daleko zaostává za její hlavní rolí Winifredy Woebegonové ve hře Jednou na matraci, jsem si jistý, že mnohé naše zkušenosti hodně přispěly ke společné práci.

Drsník a Micinka si nakonec spolu šťastně hrají a jejich občasná vymezování teritoria a vrčení se děje jen beze svědků, aby nám pak nikdo nemohl dát za uši. Jody je nejen velmi talentovanou spisovatelkou, jejíž společnost je mi vždy potěšením, ale také je dost odvázná na to, aby si uhájila své teritorium při hádce. Všechny tyto tři vlastnosti jsou jistě (ale ne nutně) u spoluautora žádoucí.

Robert Lynn Asprin

Kapitola první

Prásk!!!

Prasklinou ve dveřích prosvítl blesk a jen o chlup minul mou hlavu. Stačilo kousek a byl jsem usmažený na škvarek. Ani přirozená pervektí šupinatá kůže mě neuchrání před ohněm.

Tak tohle začíná být vážné! Myslel jsem, že toho ti dva namodralí tupouni nechají, až zjistí, že dveřmi to do našeho stanu nepůjde tak snadno. Oni se ale dali na magii. Kdo by si pomyslel, že ten vychrtlý týpek v obleku bude čaroděj. Zápach spálené látky mě upozornil, že od blesku chytilo mé oblíbené křeslo. Snažil jsem se ovládnout a vyhodnotit své šance. Mohl bych je nechat vycukat a počkat, až vyplývají munici a začne je to nudit. Nebo otevřu dveře a všechny tři je rozcupuju na malinké kousičky.

V tu chvíli se mi zamlouvala ta druhá možnost. To křeslo jsem měl fakt rád.

Vymahači dluhů!

Tady na Bazaru na Pakle ve starém ústředí společnosti M.Y.T.H. s.r.o. bych je tedy nečekal. Žádný z mých minulých společníků jen tak nerozhazuje peníze, věřitele jsme vždycky nějak chytře zvládli a nadto jsme měli stejně dost hotovosti, abychom účty vyrovnali. A jestli je na světě někdo, kdo si nechtěnou pozornost přes peníze zaslouží nejméně, pak je to můj exparták Skeeve. Přesto ta trojka na druhé straně dveří trvá na tom, že přečerpal účty a oklamal prodáváče.

"Teda, Aahzi," ozval se vedle mě hluboký hlas.

"Kulíku!" otočil jsem se a vykřikl leknutím. "Fuj, to sem se lek!"

"To jsem nechtěl. Copak, pustil ses do dekorace interiéru?" zeptal se Kulík a kývl směrem k hořícímu ušáku.

Troll se vedle mě tyčil o hlavu, ramena a polovinu hrudníku vyšší než já a z purpurově zabarveného obličeje se na mě díval párem očí rozdílných velikostí a barvy měsíčního svitu.

"Ten kouř těm obrazům na zdech asi zrovna neprospívá, vid'?"

"Mně to nepovídej," zavrčel jsem. "Zkus ty tři vymahače za dveřma."

"Vymahače?"

Troll zvedl chlupaté obočí. Jeho brutální vzhled odporoval přirozenému nadání k inteligentnímu projevu, což je typický rozpor mužské části populace pocházející z dimenze Trollie. Trollové dobrovolně skrývají svou inteligenci, aby obyvatele ostatních dimenzí nepřeválcovali mentální i fyzickou nadřazeností najednou. Kulík si vede docela dobře. Na volné noze se žije jako nájemná mlátička pod pseudonymem Velký Drsoň.

"To je asi nějaký omyl, ne?"

"Určitě," souhlasil jsem. "Přišli odněkud z Hypermarketu z dimenze Drb. Hledají Skeeve. Prej se vypařil bez zaplacení poměrně tučného účtu."

"Není možná!" vyprsknul Kulík nevěřícně. "Skeevova čest a smysl pro fair play by mu něco takového nikdy nedovolily. Byl jsem svědkem mnoha situací, kdy si mohl vybrat mezi ziskem a dobrým skutkem. Vždycky si neomylně vybral dobrý skutek."

Zaúpěl jsem. Skeeve si z dost podivných důvodů nechal ujít už pár pěkných balíků. Sice jsem ho podporoval, ale

kolikrát jsem to vůbec nepochopil.

"To si myslím taky. Říká ti něco ten Hypermarket?"

"Ani ťuk. Nakupování je spíš parketa mojí sestřičky, ne?"

Dveře za mnou se otfáslý. Prostě se chtějí dostat dovnitř za každou cenu, i kdyby měli použít antibalistickou střelu.

Doufám, že si toho Pakelská obchodní komora, která Bazar provozuje, všimne dřív, než použijí raketomet. Kulík se celou svou nezanedbatelnou vahou spolu se mnou vrhl proti dveřím. Ihned se přestaly třást.

Možná vás napadne, jak mohou pouhé dveře stanu odolát kouzelnému útoku. Jednak je to tím, že většina stanů na Bazaru se staví tak, aby jistou dávkou magie vydržely. Ale náš je i na zdejší poměry trochu výjimečný. Zvenku se možná jeví jako skromný a úzký stánek, ale hned za dveřmi se nachází prostorná luxusní vila, která zabírá pěkný kus mimodimenzionálního prostoru. Zkrátka, jak to řekl jeden chlapík, kterého jsem znal: zevnitř je větší než zvenku. Mí nezvaní hosté to tu nemůžou jen tak spálit nebo vyhodit do vzduchu. Kouzlo na překonání dimenzionální bariéry by spotřebovalo mnohem víc munice, než jsou tihle týpkové schopni dát dohromady. Naopak rozhraní, díky němuž můžeme vycházet ze dveří a které tvoří most přes kouzelnou mezeru, by mělo zůstat průchodné. A o to tu právě teď jde. Jinak by totiž zbýval už jen zadní východ, který vede do sousední dimenze Limbo. Ta je domovem upírů a vlkodlaků - mimochodem se mě tam jednou pokusili popravit za zinscenovanou vraždu.

"Chtějí 350 000 zlatáků," podotkl jsem podrážděně.

"Taková královská sumička! Jsi si jistý, že do toho dluhu nemohl Skeeve zahrčet?"

"Docela jo," odpověděl jsem nepřesvědčivě. Už jsem se s ním pár měsíců neviděl. Je to trochu bolestivé téma, ale Kulík to ví.

"Pár tejdnu byl s Tanandou na Nivě. Asi před minutou zmizela na Trolii. Musel ses s ní minout."

"A sakra," zabručel Kulík. Dveře odpověděly mohutným zaduněním, takže jsme se na ně zase vrhli. "Hledal jsem jí tu, víš? Poslala mě sem pro ní máma. Redekorace rodinného krbu se dostala do fáze, kdy drahá máti vyžaduje radu další ženské části rodiny ohledně výběru barev a materiálů. Všechno zlé je ale k něčemu dobré. Aspoň se vyhnu závěrečným dohadům."

"Vrátíš se radši až po bitvě, vid?" přikyvoval jsem.

"To si piš," souhlasil Troll. "Mimochodem by mě zajímalo, jak se původní, čistě výzvědná iniciativa protistrany zvrhla do současného nepřátelského stavu?" kývl směrem ke dveřím.

"Nemám tušení," pokrčil jsem nevinně rameny. "Zeptali se mě, kde je Skeeve, a já jsem jim to bez velkejch vytáček odmítl říct. Pak se naštváli. Vyhrožovali, že mu zruinujou reputaci a udělají z něj příživníka. Tak jsem jim podle mě patřičně slušně a promyšleně vysvětlil, proč by to neměli dělat."

"Aha."

Kulík si ten scénář asi dovedl živě představit. Jestli si v hlavě přehrával jadernou výměnu názorů graduující v hlasitost, kterou dva maníci, co mezi sebou chrání toho důležitého mrňouse s deskami v rukou, zakončili rychlým hmatem jakoby pro zbraň do nacpaných obleků, tak sled událostí odhadl poměrně správně. Už se známe dlouho, takže můj temperament mu je víc než jasný.

"A samozřejmě se mýlí, že?"

"Jasně. Kromě toho to není jeho styl. Přčetli mi seznam věcí, který měl Skeeve údajně koupit. Nějakej příšernej kožich, loveckou kombinézu, dvanáctistrunnou kytaru nějakýho kdysi slavnýho barda a ještě pár dalších kousků, který by byly k maní za Dvěma číslo 3."

Zamyslel jsem se a zavrtěl hlavou.

"Tímhle by Skeeve fakt rozruch nedělal. Jo takhle domov pro opuštěný kočky. Padesát procent kasina. Ale hromada luxusních věcí v hodnotě celého HDP malýho království? To bych neřekl. A kromě toho Skeeve nikdy neutráci peníze, který nemá. To mi na něj nesedí. Podpis na některých účtech vypadá jako jeho, ale určitě je to padělek. I kdyby jenom proto, že je tam napsáno Velký Skeeve. I když má mladej někdy nos nahoru, vznešený tituly si většinou schovává, aby zapůsobil na královský úředníky. Chci říct, že i když mě za posledních pár měsíců několikrát překvapil, v tomhle je i na Tulpana dost nesrovnalostí."

"A nemyslíš tedy," opáčil Kulík, "že je na nás, abychom vypátrali, kdo si ten účet nechal vystavit na jeho jméno?"

Hodil jsem oko na D-hoplák, který jsem nedávno položil na stůl. Skeeve mi ho naprosto nečekaně poslal po Tandě, ale to je celý on s jeho dětsky pošetilou štědrá povahou.

"Jasná zpráva!" zakřenil jsem se neohroženě. "Mýho pa... expartáka si bez mýho vědomí nebude nikdo dobírat. Jeho reputace má mnohem větší hodnotu než nějakej účtíček, ať už je jakkoliv velkej. Máš dneska odpoledne něco na práci? Možná by se mi hodila posila."

"Nic moc," odpověděl potěšeně Kulík. "Bude mi ctí být při takovém počínu nápomocen. Ale jak se odsud dostaneme? Jak už jsi podotknul, cesta ven je zablokovaná a moje schopnosti v oblasti kouzel jsou velmi omezené. Poslala mě sem máti. Myslel jsem, že zpátky mě dostane Tanda."

"Bez starostí," ujistil jsem ho ležérně a natáhl se pro D-hoplák. Vzal jsem ho do šupinaté dlaně a zamával s ním na Kulíka. "Spravedlnost shůry nám otevřela cestu ven."

Vchod do stanu jsme zatarasili vším, co z obýváku zbylo, a BAMF!, byli jsme pryč.

Nejdřív jsme se zastavili na Tulpu. Díky přemísťování v prostoru jsme já a Kulík, dva druhy, které spolu mají pramálo společného, přišli k názvu "démoni", což je zkratka pro "dimenzionální cestovatele". V mnoha dimenzích se ale tohle slovo v průběhu staletí zkomolilo. Tím pádem nás to šikovně označení někdy dostane do situací, kdy musíme čelit bandám s vidlemi a pochodněmi. V každém případě nás ale prozradí vzhled.

Předpokládám, že nikde jinde na Tulpu nepotkáte švarného svalnatého zelenošupináče Pervekta se žlutýma očima

nebo obrovského chundelatého purpurového Trolla.

Snažili jsme se zhmotnit nedaleko od osamělé lesní hospody, kam se Skeeve uchýlil k nerušenému studiu magie (alespoň tak to bylo teoreticky naplánováno), a tudíž poblíž království jménem Possiltum, kde Skeeve míval šolich v podobě pozice dvorního čaroděje se mnou coby jeho osobním "asistentem" a finančním poradcem. Svaly a hlavu bychom s Kulíkem pro naši pátrací misi dali dohromady, ale potřebovali jsme ještě expertku přes nákupní centra.

"Fakt seš si jistě, že nemůžeme Tanandu uvolnit, aby nám na Hypermarketu pomohla?" zeptal jsem se znovu, zatímco se mezi stromy začaly vynořovat věžičky královského paláce. "Schopnější nákupčí jsem v životě nepoznal."

Zhmotnili jsme se na kopci a vydali se dolů ovčí stezkou.

"Ani náhodou," odpověděl lítostivě Kulík a velikou nohou odkopával z cesty trsy krušinky. "Nemůžu ani pomyslet na ty ohnivé blesky, co by máti sršely z očí, kdybychom se jí v tuhle chvíli na její renovační projekt oba vykašlali. A co Zajda? V oblasti nákupní terapie taky vládne obdivuhodným talentem."

"Těžko jí do akce zapojíme, aniž by si toho všiml Skeeve. Nechci ho plašit kvůli malému nedorozumění," připomněl jsem mu.

Zajda je také Tulpanka, ale nesmírně sofistikovaná, krásná a protřelá. Je totiž neteří mafiánského bosse známého jako Kmotr.

"A navíc je třeba mít někoho důvěryhodného, kdo se o něj postará."

Sáhl jsem do kapsy a nahmatal kouzelnou kouli na vzkazy. Tahle šikovná kouzlička, na nichž vydělává bazarský výrobce neskutečné jmění, najdou svého adresáta, i kdyby se nacházel v jiné dimenzi - samozřejmě s jistými omezeními. Nadrápal jsem Zajdě na kus pergamenu krátký vzkaz, zmačkal ho do tvaru zlatavě zářivé koule a vyhodil ji do vzduchu. Chvilku se vznášela a pak odsvítlěla směrem k hospodě.

"A samotného Skeeve do toho nechceš namočit, protože...?" začal Kulík.

Zaúpěl jsem. Důvodů existovalo mnoho a o některých z nich jsem vůbec nechtěl mluvit.

"Když tě sám obviněnej ujistí uje o svojí nevině, je to asi ten poslední, komu to uvěříš, ne? Od něj se to prostě čeká. To je, jako kdybys tvrdil, že hledáš pravýho žháře, a držel v ruce sirky. To sem takhle jednou před několika lety stanovoval cenu za kouzelnou ochranu pro eskortní službu Trpasličích fondů a jeden z těch mrňousů, kterej měl pořád pokladnu v mínusu, mlel o tom, jak viděl nějakýho záhadného zaměstnance vynášet bedýnky plný zlata ze dveří zrovna předtím, než jima prošel dozorce a..."

Kulík mě spěšně přerušil.

"Prostě by to nebyl zrovna důvěryhodný svědek ve věci vlastní obrany, co? Takže nám jako největší naděje zůstala Marfa. Její rozsah bazarů a dalších nákupních center je hned po právě zmiňovaných šampionkách nepřekonatelný."

Marfa se nám původně upsala coby Skeevova učednice a nedávno převzala jeho angažmá dvorního čaroděje. V Possiltu se nádherně zabydlela, skamarádila se s královnou Bolehlavou a za muže si vzala hlavního velitele armády, generála Huga Badaxe, chlapa jak hora, který se svou impozantní konstitucí báječně k Marfě hodí.

Místností se jako balón vznášela obrovská kulatá postava zahalená do šifonu, na první pohled žena.

Madam čarodějka má módní vkus, s nímž nemůže soupeřit ani průvod masek při masopustním veselí. Zářivě oranžové vlasy sepnuté do uzlu nepřímo konkurovaly červeným harémovým kalhotám a vestičce, která statečně odhalovala tučné břicho. Hedvábné pantofličky barvy křiklavé vody jen celému kostýmu dodávaly další nesladěný tón. Kolem krku, zápěstí, kotníků, na prstech a kolem pasu jí pak visely tucty zlatých a stříbrných náramků, řetízků, náhrdelníků, prstenů, cetek a korálků. Jak znám Marfu, každický doplněk má v sobě špetku magie.

"Tak o co jde, fešáku?" zeptala se Marfa a prohledávala zásuvky plné třpytivých tretek, až našla ten nejpodivnější kousek okultního šmrncu.

Celý pokoj zdobily pestrobarevné závěsy. Náhrdelníky a prsteny sršící silou i pro mé kouzelné moci zbavené oči jí proklouzávaly prsty, zatímco hledala ty správné věcičky.

"Nestavuješ se tady zrovna často a to poslední, čeho bych se ze tvech šupinatejch rtů nadála, je "Nechceš se se mnou mrknout do Hypermarketu"? Teda samozřejmě ráda pomůžu. Dlužím ti to za pomoc ve Voštěpově a ještě mnohokrát předtím."

"To nestojí za řeč," zavrčel jsem zahloubaný do současných nesnází. (Bylo jasné, že jsem vyvedený z míry, když uvažuji v aliteracích. Poetické žvásty jsou pro Kulíka nebo Friga. Sám se považuji za přímou bytost.) "Jak to, že o tom Hypermarketu všechno víš?"

"To by mě taky zajímalo," dodal Kulík. Usadil se na víko velkého prádelníku, kde byl z dosahu Marfy, která tu pobíhala sem a tam. "Dneska jsem o něm slyšel prvně."

Zastavila se a hodila na nás typický ironický pohled, jaký věnujete někomu, kdo se diví, jak to že je voda mokrá. Pak ale zjihla.

"Každé ženě by bylo hned jasné, že už je to pěkně dlouho, co jste oba měli nějakého miláčka, kterému byste chtěli koupit něco speciálního," cukrovala Marfa hlubokým hlasem.

"No, měl jsem poslední dobou dost práce," vysvětloval Kulík. Kdyby měl místo srsti jenom kůži, určitě by mu ztmavla zarděním.

"O co ti jde?" rychle jsem opáčil, abych jí sebral prostor pro další trefu do černého. Můj osobní život, respektive jeho nedostatek, je čistě moje věc, ničí jiná.

"No," rozpovídala se Marfa a otočila se na nás s krásnou skříňkou z růžového dřeva v ruce. "Kdybyste se tam někdy podívali, věděli byste, že to je to pravý místo, kde se dají sehnat takovýhle úžasný věcičky."

Nabrala z krabičky hrst tretek a hodila je na nás.

Shýbl jsem se. Dokonce i mé vyčerpané oko ihned odhalilo, že tahle bižuterie je něčím výjimečná. Sebral jsem jeden

kousek a prohlédl si kameny zblízka.

"Neobyčejně vybroušený," zamumlal jsem. "A taky neobvyklý kovy, když na to přijde."

Kabošony s rytinami na spodní straně, které při pohledu shora vytvářely nádherné obrazce, byly zasazeny v kovech odrážejících duhové paprsky. Nic podobného jsem v životě neviděl, ale Marfa měla pravdu, že v současné době nemám ani důvod klenoty kupovat.

"Koupil mi je Hugo," vysvětlila a po jednom převracela v rukou náramek, náhrdelník a brož. Pak zvedla hrst prstenů.

"A tyhle jsem si koupila sama, každý u jiného prodáváče magie. Tenhle srší tepelný paprsky, tady ten zase umí vytvářet malý iluze... a tenhle je prostě úžasný. Musela jsem ho mít. Úplně z něj přecházejí oči."

Naklonili jsme se blíž a pak jsme viděli jen tmou.

"Co se to sakra stalo?" rozčiloval jsem se.

"Promiň," ozval se Marfin hlas.

Najednou se světlo zase vrátilo. Tvářila se jako beránek.

"Nechtěla jsem ten prsten spustit. Opravdu dokáže zaslepit oči, nebo lépe řečeno dočasně vyřadí zrak. Tohle je ukázka dobrých věcíček, který můžeš v Hypermarketu dostat. Je obrovský, ale přitahuje jenom lepší obchodníky. Na Bazaru najdeš od všeho kousek, ale v Hypermarketu bys mejdanový madrace nebo píšťalky na draky těžko hledal. Proč tě to vlastně zajímá, když jsi tam nikdy nenakupoval?"

"Kvůli Skeevovi," informoval jsem ji.

"Má nějaký potíže?" zeptala se Marfa, naklonila hlavu a našpulila veliké rty.

"Nevím," odpověděl jsem.

Vyprávěl jsem jí o nezvané návštěvě a jejich údajné misi.

"Tipl bych, že se někdo snaží vydávat za Skeeve. To je chytrý a hloupý zároveň. Nikdo nebude zpochybňovat, když čaroděj říká, že on je on, až na jeho vlastní přátele. Jsem přesvědčený, že Skeeve na Drbu nikdy nebyl a v Hypermarketu nikdy nenakupoval. Zdá se, že potvrzení mejch slov dorazilo."

Jako ozvěna mé poslední věty se za oknem objevilo blikající světlo. Otevřel jsem okenní křídlo a do dlaně mi spadla koule velikosti pěsti. Namísto zlatě teď žhnula purpurově, což znamená, že je uvnitř odpověď. Jakmile jsem se koule dotknul, rozpustila se v list pergamenu. Dabel na Bazaru, který je vyrobil, tenhle měsíc zbohatne - tenhle měsíc. Příští už si nepochybně nějaký výrobce odkouká technologii výroby a původního kšeftaře zničí.

K mé velké úlevě patřil rukopis na pergamenu Zajdě. Vzkaz říkal, že se Skeeve z Tulpu kromě cesty na Nivu nehnul a že se má fajn. Ujistila mě, že dohlédne; aby v inkriminované době setrval v hospodě. A kde že je ten Hypermarket?

Ženy... Některé věci platí v celém vesmíru.

"Je to tady. Zajda říká, že mládež na Drbu nikdy nebyl. Ty dluhy nejsou jeho a to je všechno, co potřebujeme vědět."

"Takže ty chceš protivníkovi poslat varování?" zeptal se Kulík a zaměřil na mě jedno měsícovité oko.

Nezasvěcenému se veliký Troll s purpurovou srstí a různě velikýma očima může zdát zábavný a relativně neškodný, ale nikdo neudělá záměrně dvakrát stejnou chybu.

"Nejen to," zavrčel jsem. "Jde tu ještě o těch víc než čtvrt milionu zlatáků. Ty účty někdo vystavil a já je chci mít vyrovnány bez sebemenších pochyb, kdo je za ně zodpovědný. A nebude to ani Skeeve, ani já nebo kdokoli z vás. A někdo mi dluží nového ušáka."

"Souhlasím," přitakal Kulík. "Propána, čtvrt melounu by v rodinném rozpočtu udělalo trochu průvan, co?"

"Fíha!" pokyvovala Marfa. "S takovým balíkem bych mohla koupit celej krámk "U serepetička" i s policem a se vším. Jenom napíšu Hugovi vzkaz."

Než bys řekl švec, dopravila nás Marfa pomocí dvou sad kouzelných prostředků na místo určení. Mám sice už D-hoplák, ale nikdo se v kouzelných serepetičkách nevyzná tak dobře jako Marfa. Využili jsme instrukcí z informačního kanálu, který Marfa naladila pomocí starožitného přívěšku s tyrkysovými knoflíky, a ocitli jsme se prakticky na prahu Hypermarketu.

Kapitola druhá

Hlasité bamf zvěstovalo naše zhmotnění, které zapříčinilo zakolísání několika dalších těl. Ocitli jsme se totiž s rukama těsně připaženými k tělu, což způsobil tlak obrovského stísněného davu. Před námi se tyčila velká bílá budova. Poměrně majestátní, pomyslel jsem si, zatímco jsem se snažil jediným pohledem všechno zachytit. Budovu postavili z bílého mramoru, který se táhl přes tři podlaží až k okrajům střechy z vlnitých červených tašek, pod nimiž vykukovaly chrlíče. Na naší straně stavby stála v oblouku na římse socha, která mi byla povědomá. Uvědomil jsem si, že stojíme před chrámem zasvěceným Agoře, bohyni nákupních center, která je uctívána i v několika dalších dimenzích. Pokud vím, na Paklu žádný vliv nemá; třeba ji znechutí a zabalila to tam. Jí zasvěcená centra jsou většinou uspořádaná. Jediná pravidla na Bazaru, která se vzdáleně týkají pořádku, jsou závazky typu, když vidíte bitku, předstírejte, že nejde o válku, ale jen o pouliční rozepří. Pokud si dobře vzpomínám, s Agorou jsem žádné potyčky nezažil. Kličkoval jsem davem, abych se k budově dostal blíž.

"Ale no tak, takhle se nemůžete cpát dopředu!" zaječel ženský hlas.

Cítil jsem, jak mě něčí ruce čaply za límec a vyhodily do vzduchu. Kulíkově vzdorovité vrčení a Marfin polekaný výkřik mi napověděly, že je také dostali. Marfa se díky svým serepetičkám zdvihla nad hlavy davu, ale já s Trollem jsme letěli vzduchem jako pecky a s tvrdým zaduněním jsme přistáli na zemi za bručící hordou. Když jsme se škrábali na nohy, zíraly na nás ženské obličeje.

"Co se děje?" nechápal jsem a snažil se udržet si důstojnost a chladnou hlavu.

"Výprodej!" vykřikla Dračice a vzrušeně zamávala světle modrými křídly.

"To je něco neobvyklého?" zeptala se Marfa.

"V Hypermarketu je výprodej každý den," poznamenal otráveně světle zelený partner Dračice. "Ale ne u Kartoka," opravila ho družka. "Na všechno zboží v obchodě je sedmiprocentní sleva!" Sedm procent mi nepřipadalo jako závratná sleva, ale většina zákazníků si evidentně myslela, že to je dobrý kšeft. "A proč je ten dav tady?" zeptal jsem se. "Otvírají až v deset," informovalo mě modré Dráče. Minutová ručička na hodinách na Agořině břiše ještě měla před sebou do celé malý kousek. "Viděli jsme, jak jste se snažili předbíhat. Jestli to ještě zkusíte, roztrhají vás na kusy." "Zůstaneme tady," ujistil jsem je a ve smířlivém gestu dal ruce vzhůru. Jeden malý chlapík s kulatou hlavou, tmavě modrou kůží a ušima se dvěma lalůčky nedbal nebezpečí. Zvědavě jsem pozoroval, jak se prodírá masou nákupčích a houževnatě se cpe kupředu. Znovu a znovu ho dav odhazoval zpátky, až mi přistál u nohou. Musel jsem obdivovat jeho vytrvalost v boji s překážkami, kterým bych sám nehodlal čelit. Byl celý pomlácený, šaty potrané a pod jedním okem se mu začala zabarvovat modřina. "A mám toho dost," nadával a zase nám přistál u nohou. Zvedl se, oprášil si šaty a řekl: "Ještě jednou mě hodí zpátky a může si Hypermarket otvírat, kdo bude chtít. Já to nebudu." "Pomůžu vám," nabídla se Marfa. Slevitovala dolů jako velký balón a vzala mužika do náručí. Ze všech stran na ni z rozlíceného davu sršely blesky a střely, když s ním přelétala do přední řady, ale všem se jí povedlo vyhnout. U dveří muže pustila na zem a pak zase vzlétla, aby uvolnila prostor dvanáctistopým dveřím, které se rozlétly, aby se mohl dav nahnout dovnitř. Marfa doplula zpátky k nám a se spokojeným výrazem přistála. "Není špatný začínat den dobrým skutkem," poznamenala uspokojeně. "Tak jdem," popohnal jsem je netrpělivě, zatímco všude kolem nás proudil dav. "Pojď, Kulíku." Marfa vyjekla, když se kolem ní protáhl nějaký chundelatý patvar. "Má mojí kabelku!" zařvala. "Chytím ho," nabídl se Kulík galantně a chystal se za malým hnědým stvořením vyrazit. Marfa popadla Trolla za ruku. "Nech to být," varovala ho s úsměvem. Dala si dva prsty do pusy a ostře hvízdla. Poskakující postavička svírala kabelku skoro tak velkou jak ona sama. Oranžové tašce ale jakoby najednou vyrostly nožičky. Bytost bezmocně vykřikla a uháněla za prchající kořistí. Když ji dostihla, kabelka otevřela tlamu a jedním kousancem svého únosce zhltila. Pak se zase zavřela a nechala se Marfou zvednout. "Co s tím teď ale budu dělat?" nevěděla si rady Marfa. "Co to vlastně je?" zeptal se Kulík a společně jsme se nad kabelku naklonili. Malinko jsem ji pootevřel a strčil jsem do ní ruku. V porovnání s Trolly a Mači mám poměrně tuhou kůži pokrytou pěknou vrstvou šupin. Ta mrcha se mě snažila kousnout do prstů, ale já ji chytil za kožich a vytáhl ven. "Krysa!" bylo jediné, co jsem stihl říct, než mi zaútočila na slachy na zápěstí. Ostrými a dlouhými předními zuby se mi zahryzla do místa pod palcem. Zařval jsem bolestí. Prsty mi zkoprněly. Než jsem stačil krysu chytit druhou rukou a vymáčknot z ní duši, přeběhla nám po zádech a zmizela v davu. "Zatracená potvora," procedil jsem zuby a držel se za zápěstí. "Hypermarket má s krysy velké problémy," informovala nás žena v bílém kabátu s kožíškem, když se kolem nás protahovala. "Seš v pohodě, fešáku?" zeptala se Marfa ustaraně. "Jo, ksakru." odsekl jsem bolestivě. Kůže zůstala celá, ale stejně tu mrchu rozčtvrtím, jestli ji ještě někdy potkám. Marfě zazářily oči. "Tak můžeme jít, Hypermarket je otevřený!"

Mám svou metodu, kterou používám za každé situace a kterou nehodlám měnit. Za prvé: identifikuji problém. Za druhé: vyhodnotím danou situaci. Za třetí: vymyslím řešení. Za čtvrté: aplikuji řešení. Za páté - pokud možno: vyzvednu odměnu.

V tomto případě se o bodu pět nedalo uvažovat, ale první krok už se podařilo splnit. Někdo okrádá Skeeve a myslí si, že mu to projde nebo že se bude bránit nepodloženým obviněním. Přinejmenším by z toho Skeeve vyvázl s poskvrněnou reputací. V tom nejhorším případě by měl pocit, že musí vybalit balík, který po něm Hypermarket žádá. A navíc by mohl čelit obvinění z podvodu. Ani nevím, která varianta je horší. I když to nerad přiznávám, peníze se dají získat vždycky. Stejně ale dávám z ruky nerad každý měďák. Když umíte hospodařit, nemusíte pořád pracovat, abyste vydělávali peníze. Pracují za vás.

Reputace se ale znovu získat nedá. Na úrovni vnímaných schopností, kde se se Skeeve pohybujeme (on je totiž mladý teprve na začátku kouzelnického studia a já jsem momentálně bez Síly), je stejně důležité to, jak ve vás a vaše schopnosti lidi věří, jako to, co opravdu dokážete. Díky tomu se mňí nadřete. Naopak tomu tak není. Kdyby se rozeslo, že je Skeeve podvodník, nepomohlo by mu nic z toho, co za posledních pár let nastrojil.

Krok číslo dva vyžaduje průzkum prostředí. Pustili jsme se za Marfou a velkým rozdyčtým davem směrem do Hypermarketu.

Hned na prahu jsme narazili na příval decibelů. A to jsem si vždycky myslel, že na Bazaru je rámus! Tenhle zvukový útok byl jako lavina. Uši ve tvaru trojúhelníku, které mi trčí po stranách hlavy a jsou podle mě jedním z mých okouzlujících znaků, mám mnohem citlivější než Troll, Mačo nebo Tulpan.

Marfa a Kulík se pod přívalem ohlušující laviny znechuceně kroutili. Taky mi to nedělalo dvakrát dobře, ale to bych se radši nechal stáhnout z kůže tupým nožem, než dát najevo slabost. Jen má pověst neoblomného a cílevědomého detektiva mi zabránila vytáhnout můj nový D-hoplák, praštit tady okamžitě s tím vším rámusem a vrazit hlavu do nějakého pěkného klidného hurikánu.

"Nevykašleme se na to?" zařval Kulík.

"Vydržte, partáci!"

Marfa se vznášela nad námi a šmátrala za opaskem. Najednou se zvuk ztišil na únosnou hladinu. Pořád jsem slyšel kolem sebe hudbu, kroky a nekonečný hukot, ale už to neznělo jako tlupa ostrovních bubeníků, která mi u hlavy hraje domorodé melodie.

"Kužel ticha," vysvětlila nám a ukázala na trojúhelníkovitý přívěšek pohupující se na konci stužky z oranžového šifonu. "Koupila jsem si ho jen tak ze srandy, ale ukázalo se, že je docela užitečný."

Zatřásl jsem hlavou, abych si ji pročistil. Měla pravdu. Ulevilo se mi od hluku a zase jsem mohl začít přemýšlet a pozorovat okolí.

Jestli jsem zpočátku pochyboval, že tu někdo může utratit čtvrt milionu zlatáků, tak jsem brzy změnil názor.

Hypermarket mi silně připomínal Bazar, jen byl čistší, studenější a byl miň cítit. Na krk mi chvílemi foukal studený vánek, zatímco jsme se sunuli v tlačenci nakupujících, převážně žen. Naprostá většina návštěvníků vypadala dychtivě a vzrušeně, ale našlo se i pár takových, kteří měli kruhy pod očima a jako zombie se namáhavě, avšak vytrvale plahočili směrem k zářivým světlům obchodů.

Taková stvoření už jsem párkrát viděl i na Bazaru. Byli to shopaholici, chorobní nakupovači. Několik jich asi vstupovalo do poslední fáze choroby, protože se třásli, v drápech svírali plátěné tašky nebo síťovky a celý tenhle proces jim už ani nepřinášel potěšení, prostě to jen nutně potřebovali. Kde jsou jejich přátelé? Přítel přítele přeci nenechá unakupovat k smrti.

V Hypermarketu se čile obchodovalo. Před námi se táhla dlouhá pasáž lemovaná krámkami po obou stranách. Obchůdky se tu tísnily ve třech podlažích, která končila klenutou střešou podepřenou masivními vyřezávanými trámy, na nichž hřadovali ptáci a létající plazi. Jejich vrkání a pískání přidávalo svou trošku do mlýna kakofonie. Na konec pasáže jsem ani nedohlédl. Zdálo se, že se táhne donekonečna.

Obchod U Kartoka jsme našli bez problémů. Od stropu se linula energická, rychlá hudba, která zápasila s místními kapelkami a vytvářela tak pronikavý protějšek kvení a pokřikům nakupujících. Šplhali jeden přes druhého, jen aby se dostali k patchworkovým svetříkům a šálám, které se zdály být největším trhákem. Marfa také vrhla tím směrem toužebný pohled, ale pak se otočila vpřed a pokračovali jsme dál.

Neprodávalo se tu jen oblečení a šály. Zdaleka ne. Krámkami s bižuterií lákaly oko na třpytivé duhové barvy. Zdálo se, že nešlo rozeznat, co bylo pravé a co ne, ale efekt to rozhodně mělo. Trochu jiná záře probleskovala z obchodu s meči, kde stál zpocený kovář a nad dračím dechem ohýbal ocel. Okolo něj se tlačil zástup Vikingů, kteří si bříškem prstů zkoušeli ostří seker a obdivně pokyvovali. Vedle kovářičky se nacházelo pár knihkupectví s knihami vázanými v exotických kůžích posázených drahokamy. Několik krámků mělo vchod zahalený mlhou, ale jinak jevíly všechny známky obchodu s magií. Marfa měla pravdu, tenhle Hypermarket fakt není obyčejný.

"Přišli jsme vchodem D," oznámila nám Marfa a hrnula se k nám se svítkem v ruce. "Pozná se to podle reliéfu draka nad vchodem." Ukázala na dveře, kterými jsme právě vešli.

"To je mapa?" zeptal jsem se a natáhl po ní ruku.

"Atlas," odpověděla Marfa a hodila ho po mně. Zamžoural jsem na světélko. Žhnoucí modré kolečko ukazovalo na mapě "Zde se právě nacházíte". Roloval jsem dál, až jsem byl do role papýru celý zamotaný. Je to tu fakt ohromné. Průchod D je jedním z tuctu vchodů. Tyhle zdi skrývají obrovský nákupní prostor s několika patry v každém křídle. Musel jsem na ozdobné písmo zaostřit, abych vůbec název obchůdků přečetl. Pamatoval si je ale nebylo nic platné, protože narodil od obyčejné mapy se takhle kouzelná pořád aktualizovala. Zelený čtvereček na Druhé galerii představoval obchod U Podvodníka. Najednou zmizel a přemaloval se o patro výš přesně nad námi. Podíval jsem se nahoru právě ve chvíli, kdy se tam krámkám zhmotnil v záplavě třepotajících se reklam a rozčísnul davy zákazníků, kteří zkoumali výkladní skříně a regály a nakupovali bez vynechání jediného stanoviště.

"Tady jsou tisíce kšeftů!" vykřikl jsem.

Marfa se na mě podívala nechápavě. "To říká chlapík, co prakticky bydlí na Bazaru?"

"No jo, ale tam je to jiný," poukázal jsem. "Tam není střecha."

Dveře se tu netrhly neustálým přívalem a odlivem pěších s vozíky, jejichž pozornost se snažili upoutat chodící nosiči reklam. Sledoval jsem jednoho Dabla, jak si vyhlíží nějaký čistý koutek. Řídil veliký cikánský třkař s hvězdovitými koly celý pomalovaný duhovými barvami. Jakmile vozidlo zastavil a vyhrnul závěsy, nahrnuli se k němu zákazníci všech možných ras, jaké jsem kdy potkal a některé z nich jsem ještě ani neviděl. Všichni se dožadovali alespoň jediného pohledu na nádherně vybarvené kouzelné hůlky na hraní. Polovina z nich střílela světle modré ohnivé koule a zbytek házel na zdi pestrobarevnou duhu. Hodně diváků už mělo připravené peníze a házelo je prodáváči do nastavené ruky. Jeho chamtivý výraz ve tváři mě nepřekvapil. Je tu nejen ráj pro zákazníky, ale také pro prodáváče. Jediný nakupující se nepokoušel smlouvat a mně bylo jasné, že se Dablovi jeho investice do každého kousku vrátí aspoň padesátinásobně. Překvapilo mě, že je tu Dablů poměrně málo, ale kdybych prodával hračky, taky bych si informace o tomhle eldorádu nechal před kámoši Dably pro sebe. Úplně mě svrběly dlaně. Přistihl jsem se nad myšlenkou, jaký typ podnikání bych si tu začal. Nechat všechny ty stále otevřené peněženky, portmonky, truhlice a měšce ladem je hrozný hřích. To ale odbočuji. Nejsem tady proto, abych si vyzvedl odměnu. Mám tu důležité poslání. Přinutil jsem se vrátit k bodu číslo jedna a ke Skeevovi.

"Tak šup, lidi, musíme se soustředit," vyštěkl jsem. "Nejsme tady na chození po krámech. Máme tu někoho najít."

"Jasně, máš pravdu," souhlasil Kulík a odpoutal pozornost od prodáváče duhy. Marfa se nedobrovolně přenesla blíž k nám. "Nezkusíme naběhnout na management a požádat je o pomoc?"

"Nejdřív si to tu obhlédneme," navrhl jsem. "Kdyby věděli, co tu děláme, mohli by po nás chtít splatit ten vymyšlený dluh a já jim nehodlám dát ani zlámanou grešli. Poptáme se, jestli tu mladýho někdo viděl nebo Jestli se tu někdo jako Skeeve představoval."

Začali jsme pravou stranou pasáže D a ptali se majitelů krámků nebo jejich prodavačů, jestli tu neviděli Tulpana jménem Skeeve. To ale ovoce nepřineslo. Procpali jsme se do každého stánku, stanu i krámků a položili několik cílených dotazů, ale pořád nic. Marfa měla s sebou kopii oficiálního portréту Skeeva z dob, kdy v Possiltu působil jako dvorní čaroděj. Podle mě to byla zdařilá podobizna, jelikož zobrazovala vysokého, velmi mladého Tulpana s blondatou kšticí a velkýma nevinnýma očima. Nepůsobil jako žádný kariérista a nastolitel králů, za které se někdy považoval a někdy se mu i povedlo se do jejich kůže dostat. Obrázek ho ukazoval takového, jaký je. Charakterní a přátelský mladý muž, kterého někdo snadno využije. Krom toho se ví, že jsem to sám několikrát udělal. Samozřejmě pro jeho vlastní dobro. S kým jsme ale mluvili, nikdo ho nemohl identifikovat ani si nepamatoval, že by mu cokoli drahého či jiného prodával. Bylo mi jasné, že všechny krámky v Hypermarketu nezvládneme. Na mapě se nepsalo, kolik je v budově celkem provozoven, ale za svým původním čtyřmístným odhadem si stojím. To bychom tu strávili roky a já to chci mít z krku, než se otevrou hospody.

Těžko se mi přemýšlelo. Díky Marfině kouzlu se hluk trochu zmínil, ale s kvalitou hypermarketové hudby nic nadělat nemohla. Zhruba každých padesát stop stála skupina pěvců. Většinou vypadali dost mizerně a rozestavěli se tak, že jste nikdy nemohli kráčet mimo doslech další skupinky narušitelů.

"Tááhle je ten krám se sportovníma potřebama, kterej mu prodal tu loveckou kombinézu," zakřičel Kulík do troubení domorodé trubky, akordeonu a havajské kytary. Svou velikou chlupatou packou ukazoval na opačnou stranu chodby. "Jdu tam," zvedla se Marfa nad davy a vyplula směrem k označené provozovně. Najednou proti ní mřily zbraně.

"Marfo!" zařval jsem.

Vyvalila oči. Rychle změnila směr, aby mohla přistát, ale pozdě. Vzduchem prolétly šipky z kuší. Čtyři z nich jí udělaly v rozevlátém oblečku větrací otvory. Vrhli jsme se s Kulíkem do davu a strhli ji na zem. Vystrčil jsem hlavu nad ramena hromady nákupčích. Kuše už zase měly nabit. Cítil jsem, jak se mi zvedá tlak.

"Postarej se o ni," přikázal jsem Kulíkovi.

Nehledě na zlostné pohledy a výkřiky davu jsem se prodíral chodbou a cestou odhazoval stranou všechny, kdo se mi připlétli pod nohy. F Řada Tulpanů před obchodem se sportem na mě nechápavě civěla. Chňapnul jsem jejich zbrusu nové zbraně a dlaněmi je rozdrtil na prach. Změť dřeva a drátů jsem mrskl na zem a vydal jsem se na vyplašené střelce.

"Nikdo, opakuju nikdo nebude střílet na mý kamarády, aniž by se mi pak zodpovídal!" zaburácel jsem.

Tulpani couvli a něco si mumlali pod fousy. Jeden z nich padl na kolena. Chystal jsem se ho čapnout jako prvního a použít ho jako pátku na poražení ostatních pěti.

Mezi mnou a mou právoplatnou kořistí se ale zjevila modrá postava.

"Moc se omlouvám, zákazníku!" klaněl se omluvně Džin, vlastník obchodu.

Masitý namodralý obchodník cukl zápěstím a Tulpané byli rázem pryč.

"Jedná se o nedorozumění, opravdu. Prosím! Spleti si ji s terčem. Jen o chvilinku jsem se opozdil, abych je zastavil. Chápete?"

Ukázal k vysokým trámům u stropu, kde se mezi několika nervózními holuby vznášel tucet kulatých balónků, z nichž některé měly barvy podobné Marfiným šatům. "Dovolte, abych vám škodu vynahradil," nabídl se, když nad ním hrozivě stál Kulík a z různě velkých očí mu šlehalý blesky.

Marfa přistála kousek za ním. Její harémové kalhoty byly na cucky.

"Jsem majitelem tohoto krásného obchodu. Jmenuji se Gustavo Džineli. Rád vás poznávám." S tím se hluboce uklonil. Pokradmu jsem mávl na Kulíka, aby se stáhl.

"Co nabízíš?" nadhodil jsem.

"Co byste potřebovali?" opáčil Džin s ladným pohybem ruky směrem ke zboží. "Mám lovecké potřeby všeho druhu. Ale žádné těžké zbraně. Pravidla Hypermarketu je zakazují. Nebo by se vám možná líbilo něco z krámků jednoho z mnoha mých bratranců? My Džineliové máme obchůdky po celém Hypermarketu."

S nadějí v očích se podíval na Marfu. "Moc by mě potěšilo, kdybych vám mohl čímkoli, co by se vám líbilo, ten strašlivý omyl vynahradit."

"No..." Podíval jsem se na Marfu a odhadoval jsem, kolik z tohohle chlapíka můžu vymáčknout.

"Nic mi není," ujistila mě rychle. "Jsem jenom otřesená, ale podívej na ty šaty!" Nadzvedla kousek jemného hedvábí, který byl rozervaný na cucky.

"To není vůbec žádný problém," zavrkal Džin, pohyboval se kolem ní kouzelnou rychlostí své rasy a prohlédl si ji od hlavy k patě. "Můj bratranec Rimbaldi má přesně to, oč žádáte. Má na skladě nádherné šaty všeho druhu. Jeho butik Vulkán je velmi známý! Tak nezměrná krása! Uvidíte, že vás s radostí oblékne. Bude se moci předvést s celou škálou stylů!"

Mariin obličej pomalu ovládl široký úsměv.

"Dík, kocoure. To budu moc ráda. Holka mých rozměrů se musí stylových a zásobených oděvníků držet."

"Hned vás tam pošlu!" vykřikl Džin a složil si ruce pod bradu.

"Eště minutku," přerušil jsem je a ukázal mu obrázek Skeeva. "Viděls ho někdy?"

Gustavo se zamračil.

"Tohohle zatraceného zloděje?" odsekl. Nad hlavou se mu začala kupit mračna a vyšlehl z nich blesk. "Tulpanům už nikdy nebudu věřit! Sebere hromadu mého nejlepšího zboží a zaplatí úpisem, který nestojí za nic! Na nějakou úžasnou kreditku už taky nikdy neskočím!"

Našponoval jsem uši. "Kreditku?"

"Jo," zašklebil se Gustavo. "Sebral ji ze vzduchu - mimochodem čarodějům už taky nebudu věřit, jenže co můžu dělat, když je mám v rodině? - a ukázal mi ji. Kouzlo potvrdilo, že má vysoký kredit, hodně vysoký. Tak jsem ji přijal. Zabalil jsem mu zboží do krásného balíku. Pak zmizel. A chvilku na to - prásk! Žádné potvrzení z banky, protože ta karta nebyla

v pořádku. Nebyl na ní žádný kredit. Banka ji neproplatí a já jsem přišel o patnáct stovek zlatáků."

Čarodějové. Cítil jsem Marfin a Kulíkův pohled.

"To je náhoda," hodil jsem hlavou a snažil se zůstat v klidu. "Jestli se někdo vydává za Skeeve, tak bych mu doporučoval, aby byl čaroděj. Někdo, kdo je mu hodně podobnej."

"Vypadá přesně jako on," opravil ho Gustavo. Sáhł do velkého měšce u pasu. "Máme ty příživníky zaznamenané. "Živly?" nerozuměla Marfa.

"Ty taky. Podívejte." Džin nám podal malou křišťálovou kouli.

Podíval jsem se do ní a spatřil hubený dabelský obličej se špičatou bradou. Za chvíli se objevil profil Dračice. Pak koule ukázala podobiznu Skeeve. Musel jsem ji odstrčit. Vzala si ji Marfa a spolu s Kulíkem se do ní se zájmem dívali.

"A mého bratra taky podvedl," dodal Gustavo. "A ještě dalších osm bratranců. Přisahali, že mu nehtama vyrvou srdce. Ten obrázek mi poslal bratranec Fransepp. Schovávám si ho a až ho najdu... grrrr!"

Sevřel pěst ve vzduchu.

Marfa polkla a křišťálovou kouli mu vrátila.

"Dík za věrný popis, modrásku. Radši půjdeme."

"Ale jistě! Omlouvám se, svůdná dámo. Vaše šaty! Můj bratranec vás již očekává." Znovu zaujal pozici a připravil se nás přemístit kouzlem. "A zase přijďte! Pořád vám dlužím laskavost. Budu se těšit!"

"Možná až tu nebude lítat tolik šipek," utrousil mi Kulík do ucha a pohltil nás dým.

Jakmile nás kouzelný oblak snesl na zem, roztáhl jsem mapu a hledal svítící nápis "Zde se právě nacházíte". Stáli jsme poblíž vchodu P, vedle velkého obchodu, z jehož dveří se valil dým.

"Vulkán," vyhrkl jsem přesvědčeně a ukázal na stan před námi.

"Nechceš se radši vrátit na Tulp a zjistit od Skeeve, jestli tu někdy byl?" zeptala se Marfa opatrně. "Při studiu magie se lidem stávají různý prapodivný věci. Víš přeci, že se teď už dlouho učí sám."

"Nepřichází v úvahu!" odseknul jsem. "To, co nám ten chlapík právě řekl, se dá vysvětlit leccjak."

"Ale nelhal," připomněl mi Kulík. "Portrét spolehlivě poznal."

"Já vím," procedil jsem mezi zuby a zavrtěl hlavou. "Stejně do toho Skeeve nechci tahat. Přemějšlejte," argumentoval jsem a bránil se, aby mně mí dva bývalí zaměstnanci nenasadili brouka do hlavy, "kouzelný výzkum sice přivádí studenty do různých situací. Mladej se vždycky snaží lítat, než aby chodil. Podívejte se na možnosti. Skeeve má velikej potenciál, ale mnohem míň sebeovládání, než si myslí. Kdyby se mu náhodou povedlo vypěstovat si dvojníka, stejně bysme se museli vrátit a toho kouzla ho zbavit. Kdyby se ocitl tváří v tvář sám sobě, musel by buď umřít, nebo se pominout. Přece víte, jak dvojníci fungují."

Zkoumal jsem jejich výrazy - netvářili se skepticky, ale ustaraně. Věřil Skeevovi stejně jako já. Taky jsem si dělal starosti.

"A jestli třeba nakupoval jako náměsíčněj, stejně to Zajda sama nezvládne a Skeeve by vůbec nevěděl, že něco takovýho dělá. Musíme zasáhnout. Od toho jsou přece přátelé."

"To máš pravdu!" vykřikl Kulík. "Aahzi, když to podáš takhle, tak ti úplně rozumím."

"Já taky, šupináci," souhlasila Marfa. "Nechci, aby se nás šéf chytil do pastí."

"Tak to bysme měli," oddychl jsem si. "Konec tlachání, jde se."

S tím jsem se vrhl do Vulkánu.

"Ehmmhm!" zakašlal jsem. "Připadám si jako v Pittsburgu!"

Když jsme se prodrali dvaceti stopami smogu, vzduch se vyčistil a umožnil tak pohled na rozsáhlý interiér obchodu. Podlaha byla z větší části černá, jen uličky byly vybarvené svítivou oranžovou a červenou, jako když se horká láva klikatí vychladlým magmatem nebo jako průrva v realitě. Když se podlaha najednou pohnula, zadíval jsem se pozorněji. Pod vrstvou ochranné magie tekla podlahou opravdová aktivní láva. Uvědomil jsem si poměrně nepříjemnou věc, a sice kdyby se ta šťáva nějak dostala mimo kouzlo, pěkně bychom se tu všichni uvařili - včetně mě.

"To sou ale krásný šaty!" rozhlížela se Marfa.

"Docela to ujde," uznal jsem. Musím se přiznat, že mám přirozený talent na módu. Ve Vulkánu prodávali samé stylové a pohodlné zboží. Většina oděvů byla střižená šikmo z tlumených, ale zajímavých barev jako je cihlově červená, hořčicově žlutá, mechově zelená, kata-nově hnědá a modrá, modrá, modrá, modrá, modrá. Modrá barva nešla evidentně ve Vulkánu na odbyt. Police a věšáky se prohýbaly pod kalhotami zbarvenými od odstínu ledovce až po barvu temné večerní oblohy. Ještě jednou jsem se rozhlédl, ale pak už jsem si jich nevšímal. Modrá barva mi nejde k pleti.

Pozornost jsem obrátil k obchodu samotnému. Hrubě otesané vysoké zdi opravdu působily jako sopečné svahy. Zakončovaly je dlouhé hnědé a zelené závěsy spuštěné z výšky osmi stop až k podlaze. Zákazníci jimi procházeli dovnitř a ven následování Džiny s rukama plnými oděvů. Závěsy se táhly dál, než oko dohlédlo.

"Připomíná mi to naši centrálu," podotknul jsem. "Vypadá to, že M.Y.T.H. s.r.o. není jediná firma, která využívá mimodimenzionální prostor."

Na mapě byla na hraně obchodu vlnitá linka, která podle legendy znamenala, že "pokračuje na další straně".

Divil jsem se, že jsem se do Hypermarketu ještě nikdy předtím nedostal. Na Pervu je určitě známý. Před řadou kouzelných zrcadel se nakrucovalo v nových šatech spousta Pervektů. Muž s odstávajícíma ušima, který mi byl povědomý, vytáhl z věšáku hedvábnou zelenkavou košili a díky kouzlu to hned vypadalo, že si ji opravdu vzal na sebe. Otáčel se kolem dokola a zkoumal střih a barvu. Myslím, že tahle mu slušela nejvíc. Můj názor sdílely i dvě štíhlé modré Džinky, které mu pomáhaly. Zešíroka se zašklebil, což donutilo jednu prodávátku o krok uskočit, a pak sáhł na věšák pro další kousek.

Mou pozornost upoutala jedna Pervektka, která stála na rozhraní tříramenného zrcadla. Přes ruku měla přehozenou

hromadu zboží. Vzhledla a naše pohledy se setkaly. Mile se na mě usmála a odhalila tak čtyřpalcové tesáky zářící v oranžovém lávovém světle. Srdce se mi rozbušilo. Spiklenecky na mě mrkla a zamíchala balíček plastikových karet, které držela v ruce. Náhle byl ten okouzující výjev fuč. Na jejím místě stál zakrslý Imp v křiklavé červenočerné košili a sportovních fialových kalhotách. Pokrčil jsem rameny a otočil se. Jestli se chce proměňovat, tak ať. Vůbec mě to nezajímá.

Koutkem oka jsem zaznamenal mihnutí bílé barvy. Byla to ta malá dáma v bílém kožíšku, co s námi mluvila před Hypermarketem. Pospíchala ke dveřím a nervózně tčkala očima.

Dva kroky ode mě se najednou se zábleskem zhmotnili dva Džinové. Uskočil jsem.

"Povídám ti, že před minutou tu ještě byla," tvrdil mladší z nich. "Drzá jako vopice!"

"Tak jí najdi!" zavrčel starší. "Musím se jí na ten zdobenější kožíšek dostat! Dělej, hledej!"

Znovu jsem se rozhlédl, ale po ženě v bílém se slehla zem.

Další Džin, podle rodinné podoby patrně další Gustavův příbuzný, předváděl skupině brýlatých Tulpanů krásy modrých kalhot. Stáli uprostřed obchodu okolo malého pódia a údivem jim spadly čelisti.

"Tyhle modré džíny něco vydrží!" zářil Džin a roztahoval je v pase. "Jsou pohodlné! Stylové! A navíc," dodal a ukázal na zlatě protkanou látku přišitou ze strany a zezadu uvnitř kalhot, "tyhle kouzelné kapsy vám poskytují skromný úložný prostor přímo uvnitř oděvu. Ano! Tyhle kalhoty mají vlastní magický ochranný systém, který můžete ovládat jen vy. Jen si pomyslete! Konec zlodějíčkům, kteří vám odříznou měšec přímo od opasku, protože tady máte vše ukryto přímo v kapse."

Tulpané vzdychli údivem, někteří radostí dokonce zatleskali. Jedna žena propukla v radostný pláč.

"O co jim jde?" nechápal Kulík. "Proč jsou tak nadšený? Z úložného prostoru v kalhotách? Co je na tom tak převratně úžasného?"

"Aale," mávnul jsem rukou. "Tulpani ještě nepřišli na kapsy. Dokud se Skeeve nezačal kamarádit se mnou, nikdy žádnou kapsu neviděl."

"Fiha," hvízdnul Kulík překvapeně. "Netušil jsem, že jsou Tulpani tak omezení."

"Skeeve teda není," přispěchala na pomoc svému učiteli Marfa.

"Nevyučenější není to samý jako hloupej," vložil jsem se do toho.

Náhly oblak dýmu nás přinutil kašlat. Objevil se před námi veliký, bohatě vyhlížející Džin s vousem přes celou hrud'.

"Vítejte ve Vulkánu!" vykřikl. "Jmenuji se Rimbaldi! Čím vám mohu posloužit?"

"Posílá nás Gustavo," odpověděl jsem.

"Můj milovaný bratranec!" zatroubil Rimbaldi. "Tak to jste dvojnásobně vítáni! Víím, proč jste přišli! Tato rozkošná dáma se svěří do mé péče."

Najednou jsme se ocitli ve víru obchodního kolotoče, z něhož by si dabelští obchodníci na Bazaru měli vzít příklad. Přitočily se k nám dvě Džinky, které se právě zhmotnily vedle Marfy, a začaly jí před rozsáhlou hrud' přikládat nejružnější kusy oděvů. Kouzelné zrcadlo ukazovalo, jak by v oblečcích vypadala ze všech stran. Marfa se čepýřila pod neutuchající lavinou chvály, kterou Rimbaldi jejím směrem vysílal.

"Aach," vzdychala Marfa a natáčela se, aby si dostatečně prohlédla růžové džíny, které pasovaly k její harémové vestičce. Nohavice objímaly její baculaté nožky až ke kotníkům, kde se rozšiřovaly, aby jí zakryly chodidla. Byl to skoro opačný střih, než Marfiiny původní hedvábné hadříky.

"Chtěla by si madam tyhle zkusit na sebe?" zeptala se jedna Džinka. Zvedla ruce pod bradu a mrkla.

"Jeje!" vyjekla Marfa, jak její spodní rozsáhlejší polovinu těla obepnuly červené džíny. "Nejsou trochu těsné?"

"Ale to patří k módě, madam," rychleji ujistily Džinky. "A ten střih vám moc sluší!"

"Mně líbí," zabručel Kulík. "Vypadat dobře."

"Jsou dobrý," zdůraznil jsem, když v nich Marfa začala nerozhodně přešlapovat. "Vem si je a dem." Otočil jsem se k vlastníkovi. "Za kolik sou?"

"Samozřejmě zdarma!" ujistil nás Rimbaldi velkoryse. "Dluh mého bratrance je zároveň dluhem nás všech Džinelů! Je velectěná dáma spokojená?"

Marfa jen zářila. "Jistěže ano, modrásku sympat'áku!"

Rimbaldiův vous se rozpůlil úšklebkem. "Bylo mi potěšením!"

"Ještě jedna věc," dodal jsem a ukázal jsem mu svitek se Skeevovým portrétem. "Neviděls tady tohohle chlápka?"

Jeho dobrý rozmar zmizel jako pára nad hrcem.

"Tohohle povaleče?" zaburácel. "Podívejte!"

Natáhl ruku a objevila se mu na ní hromada papírů.

"Všechny tyhle účtenky platil tou svou úžasnou kreditkou! A jediná není proplacená! Ne, už několik týdnů jsem ho tu neviděl a je to jeho jediný štěstí!"

S tím jsem vykročil do rušné chodby, poklusem následován svými dvěma společníky.

"Aahzi, jsem si jistý, že je to všechno jeden velký omyl," mumlal Kulík a snažil se mi stačit. Marfa mě dostihla z druhé strany a zavěsila se mi za loket. Oba jsem je setřásl.

"Mýmu part'ákovi nebude beztrestně nikdo říkat zloděj!"

Můj hlas se nesl chodbami jako ozvěna. Nastalo krátké ticho, ale pak se zase rozezněla nevyhnutelná hudba, pokřiky obchodníků a šum kroků.

"Tak si to tak neber, zelenošupináci," utěšovala mě Marfa. "Určitě se stala nějaká chyba. Plně s tebou souhlasím. Nesedí to na něj. Ale vypadá to, že si to všichni myslí."

"Jo," přitakal jsem zachmuřeně. "To je právě to."

Loutnista z nejbližší grupy zahrál falešnou notu a s pronikavým peeng se mu přetrhla struna.

"Potřebuju drink."

Kapitola třetí

Po obou stranách pěší zóny se nacházela spousta malých kavárniček a podniků, které bych normálně nazval "venkovními zahrádkami", kdyby byly opravdu na vzduchu a ne pod střechou. Mávl jsem na ostatní, aby mě do jednoho z nich poblíž dalšího barda následovali. Ta hudba se ale nedala ignorovat; byla příšerná. Měl jsem chuť chytit ho pod krkem a vyrvat mu loutnu z ruky. Ukázal bych mu, že ji drží vzhůru nohama, ale soudě podle úrovně jeho schopností by to asi nepřineslo žádné vylepšení. Největší službu světu bych asi udělal, kdybych ho tím nástrojem přetáhl přes hlavu. Ještěrovitě stvoření s podivnými dudami nehrálo zas tak špatně. Muzikant zhluboka vyfoukl a naplnil tak červený měch pod bradou vzduchem, potom několik měchů stlačil a ozvalo se polyfonní kvílení.

Pokradmu se kolemplížil zloděj, kterého přitáhly kapsy na Marfíných nových kalhotách. Předstíral, že si u stolu poblíž našeho pečlivě studuje obsah menu na vývěsce. Kulík zavrčel a předvedl přehlídku svých tesáků, což potenciálního zloděje poměrně slušnou rychlostí donutilo vycouvat. Přivolał jsem Drbnu v minisukni, která nesla na dlani vysoko nad hlavou táč. Kývla blondatou hlavou plnou copánků a přišla k nám s připraveným objednávkovým lístkem.

"Copa to bude, drahoušové?" zeptala se rozzářeně, naducané tvářičky zdravě safírové.

"Co točíte?" zajímalo mě.

"Patok starýho podivína, Žízniovýho Asužůla, Pervní vzpruhu, Dvojitou dračici..."

"Galon Pervní vzpruhy, a ať to lítá," vybral jsem si a přátelsky jsem ji štípl do zadku. Pak si objednali mí přátelé. Vmžiku přede mnou přistála nádoba větší než moje hlava. Nějaká malá, pomyslel jsem si a obrátil ji do sebe, ale to už mi Drbna servírovala další rundu. Roznášejí tu rychle.

Položil jsem první džbán a popadl druhý. Tajemství pití pervského piva je v tom, že ho musíte do sebe nalít dřív, než vás porazí výpary. Když už máte v sobě páte nebo šesté, jste vůči téměř efektům imunní, a pokud chcete, můžete začít klidně jen srkat. Veselá servírka nám také přinesla misky s pochutinami. Tahle kavárna je asi na moji rasu zvyklá. Náplň misky se ihned pokusila vylézt ven. Praštil jsem dlaní, abych ty potvory omráčil, a pak si nabral hrst na žvýkání. Marfa od mých dobrot odvrátila zrak a přihnula si svojí Dvojité dračice, zeleného nápoje s oblakem páry stoupajícím do chladného vzduchu.

"Jseš v pohodě, vypítko?" zajímala se Marfa, když jsem vyzunkl své třetí pivo.

"Vůbec se mi to nelíbí," přiznal jsem. "Ten zatracenej podvodník má v ruce všechny trumfy. Evidentně se tu se Skeevovo jménem producoval pěkně dlouho. Obalamutil dost kšeftařů a pořád ho nechytí - musí bejt chytřej, protože vinu si na bedrech jasně nese jenom Skeeve. Musíme vymyslet nějaký plán! Rozhlídněte se tu!"

Rozmáchnul jsem se rukama právě včas, abych chytil za límec dalšího Kapsáře - hubeného narůžovělého Impa. Zvedal jsem ho do výšky, dokud jsem se neujistil, že mou peněženku rozhodně neukradl. Na hlavu se mi ale z jeho kapes vysypal tucet měšců a roliček s penězi.

"Omlouvám se, pane, promiňte," bránil se Imp a prosebně spínal ruce. "Bylo to nedorozumění. Přisahám, byl to omyl... aáááághhh!"

"Omluva se přijímá," odpověděl jsem a přehodil ho přes rameno do nejbližší fontány, která stála asi třicet stop od nás. Ochranka u něj byla dřív, než dopadl. Pár Drbounů s modrou pokožkou v legračních uniformách se podívali mým směrem. Téměř divadelní kostým doplňovaly bílé klobouky ve stylu pochodující dechovky, florentinské tuniky s kiltovým předkem a nabíranými kalhotami. Vrátil jsem jim pohled, který jasně říkal, ať se mě neopovazují přivolat k vysvětlení incidentu. Vztyčenými palci mi ale dali najevo, že je vše v nejlepším pořádku. Dokonce jsem si od několika nakupujících vysloužil souhlasné úsměvy. Shodil jsem si z ramen měšce s penězi a vrátil se ke svým společníkům.

"Ponaučení z týchle historky - sledovat lidi se vždycky vyplatí."

"Aha," kývl na srozuměnou Kulík.

"Takže teď nám zbejvá jenom jeden problém," dodal jsem a obrátil do sebe čtvrté, možná páté pivo. "Jak najdeme toho chlápka, co se vydává za Skeeva?"

"Budeme ho sledovat," vykřikl Kulík a nadšeně vyskočil. "Támhle je!"

Podíval jsem se směrem, kam ukazoval. Zhlédl jsem Tulpana se žlutými vlasy v tmavě fialové tunice. Právě vycházel ze zlatnictví a v rukou držel balíček. Namířil si to chodbou na druhou stranu od nás.

"Hej ty! Tulpane! Pocem!" houknul na něj Kulík svým drsoňovským hlasem, ale snažil se znít přátelsky.

Postava se na nás otočila, ale pak šla dál bez sebemenšího náznaku povědomí. Čelist mi spadla málem až na zem. Ty modré oči, úzký nos, silná čelist a pusa pořád připravená k úsměvu, ty drobké pravidelné zuby - celý Skeeve, ale přesto to není on. Tenhle Tulpan je mému bývalému parťákovi neuvěřitelně podobný, ale v hloubi duše vím, že není opravdový. Je to podvodník!

Můj hněv bublal jako láva ve vulkáně. Někdo, nějaký čaroděj, nějaký iluzionista si tady chodí po týchle dimenzi a předstírá, že je Skeeve. A okrádá jeho a spousty dalších obchodníků o pěkný balík. Vyskočil jsem.

"Za ním!" zařval jsem.

Marfa vzlétla od stolu a rozletěla se za Tulpanem. Kulík a já jsme vyrazili z kavárny, oběhli bardy a ochranku, která zrovna tahala mokrého Impa z fontány.

Podvodník vyvalil oči a pak se dal do běhu. Skeeve to asi není, ale má stejné dlouhé nohy a mrštné tělo. To se v hustém davu hodí, na rozdíl od mé svalnaté postavy s krátkýma nohama. Razil jsem si cestu vpřed a nákupčí odhazoval napravo i nalevo.

"S dovolením, Aahzi!" zavolał Kulík a vrhl se přede mě. "Vrrrrr agghhhh!" zabručel a zamával svýma mohutnýma tlapama. "Jděte z cesty!"

Všichni, kteří tohle chraplavé zavrčení slyšeli, se ihned klidili.

Tolik o citlivém přístupu. Díky pěkně rostlému Trollovi školenému v řízení davu jsme náskok lumpa snížili na pouhých deset yardů.

Pronásledovat bývalého partáka byl zvláštní pocit. Člověk by řekl, že s mými zkušenostmi v oblasti magie a kouzelných lstí bych měl tuhle dvojjakost umět rozlišovat, ale není tomu tak. Pořád jsem měl pocit, že když se na tohle chlápek vrhneme, mohlo by se ukázat, že to je Skeeve.

Dostali jsme se na křižovatku. Naše kořist kličkovala zleva doprava, až nakonec zahrnula doprava do další pasáže plné obchůdků, stánů a stánků. Marfa mu byla stále v patách, protože se díky svým serepetičkám vznášela nad hlavami davu. Prohrabávala se svými vynálezy a evidentně hledala něco konkrétního.

"Zvládneš ho chytit?" zavolal jsem na ni.

"Rozbil se mi zápražnej přívěšek!" houkla zpátky a svírala čoudící topaz.

Statečně se ale vrhla střemhlav s rukou plnou prstenů nataženou k Tulpanovu rameni. Dotkla se ho. Se zavrčením se otočil a namířil na ni tři prsty.

"Jejda!" vyjekla Marfa a najednou vzlétla.

Paprsek blesku jí proletěl těsně mezi nohama a zasáhl střední tyč bílého stanu uprostřed pasáže. Krásně vyřezávaný zlatý gryf se zhroutil z vrcholku jako střelený bažant.

"Marfo!" zakřičel jsem.

"Jsem v pořádku!" ujistila mě a znovu se vznesla nad hlavy.

Ten lump je fakt čaroděj! S odhodlaným výrazem se Marfa znovu vrhla do leteckého pronásledování. V duchu jsem si slíbil, že jestli tenhle lump není Skeeve, dám mu takovou lekci, že to ještě nezažil. Pak mu utrhnu obě ruce a nohy. A jestli to je on... no, o tom budu přemýšlet, až tahle nepravděpodobná situace eventuálně nastane.

Náš podezřelý hodil šipku do světla modrého stanu. Rozepnutá vchodová plachta byla vyšívaná duhovými barvami. Zhluboka jsem se nadechl a vrhl se za ním.

Uvnitř nebyl žádný vzduch. Interiér naplňovala do výšky osmi stop voda, ve které plavaly mořské panny a prodávaly veřejnosti podprsenky poseté ozdobami všeho druhu. Kořist skočila do brouzdaliště. Má fyzická výbava se více hodila na souš než do moře, takže mi přišlo vhod, když mě Marfa popadla za límec a táhla mě kousek nad hladinou. Rychle jsem se ohlédl po Kulíkovi.

Troll podával účtyhodný výkon v kraulu a rychle nás doháněl. Vzpomněl jsem si, jak jsme jednou večer seděli v našem stanu na Bazaru a Tananda prozradila, že její velký bráška býval na škole na Trollii šampion v plavání. Náš drsňák je ale příliš skromný na to, aby se svými úspěchy chlubil. Taková zdrženlivost se ale podle méj filozofie nevyplácí.

Na vzdáleném konci stanu vylezla naše oběť na souš a dala se do běhu. Dobrodil jsem se ven ze stanu a následoval ho do malinkého butiků, který nabízel dámské spodní prádlo (jehož popis mi jde přes pusku ještě méně než zboží u mořských panen). Teď už mi neuteče!

Třpytivý bílý stánek byl sotva větší než budoár. U zadní stěny se musel otočit, ale dlouhé ruce a nohy měl připravené v pozici pro nějaký podivný individuální souboj, který podle mě musí prohrát. Zpomalil jsem a připravil svaly na nohou ke skoku. HOP! Protivník uskočil stranou.

Přistál jsem obličejem na zemi, ruce prázdné. Zadní část pavilonku byla jen iluzí. Poměrně častá praxe v případech, kdy se osoby se skromnými ctnostmi (v některých případech méně než znatelnými) chtějí nenápadně vypařit. Kouzlo, které chránilo mé uši před ohlušujícím hlukem, narušily výkřiky překvapených žen, které se nacházely v různých stádiích neglizé.

"Je tu chlap!"

"Omlouvám se, dámy! Pouze běžná prohlídka," vyhrknul jsem a snažil se překřičet jejich ječení.

No, asi jsem nezvolil úplně správná slova. Zatímco jsem se snažil vyškrábat na nohy, sesypala se na mě hromada bot, kabelek a nákupních tašek napůl nahých žen ze zhruba padesáti různých dimenzí. Rychle jsem couval a mastil zpátky do malého stanu. Podsaditá kočkovitá dáma s šedivou srstí, jejíž čtyři sady prsou podpírala jedna z červených saténových podprsenek z regálu, ukázala přísně na zed' nalevo. Pokorně jsem následoval jejího rozkazu a držel se Kulíkových a zločincových mokřých stop. Jakmile jsem se dostal ven, zahlédl jsem Kulíkovu hlavu nad okolním davem. Otočila se na nás blondatá hlava. Známé rysy se zkroutily do vyplašeného výrazu, který bych si nikdy nepomyslel, že bude patřit mně. Naskákala mi husí kůže, ale nenechal jsem se tím zpomalit. Prosvištěl jsem kolem další skupiny bardů a pak ještě několika, pokaždé s jiným druhem hudby. Od moderního jazzu zpátky k chorálu a pak zase k punkrocku. Čaroděj znovu uhnul z pasáže, tentokrát do stanu plného zrcadel.

Jako první jsem spatřil svou krásnou tvář. Vlastnil to tady párek Dablů, kteří asi v horších časech vždycky rozbili pár zrcadel za zády nepozorných zákazníků. Se zájmem sledovali, jak jsem se vyhnul zarámovanému zrcadlu u dveří a vydal se pronásledovat Skeevův odraz, který jsem zahlédl vzadu. Když jsem se tam dostal, uvědomil jsem si, že to byl jen další klam. Otočil jsem se právě ve chvíli, kdy se zavlnilo plátno ve vchodu. Znovu jsem vystřelil do chodby.

"Kulíku!" zařval jsem a zvedl ruku nad hlavu, abych mu ukázal na zdrhajícího lumpa.

"Za ním!" zavolal Kulík a pak změnil hlas. "Ehm, chytit Tulpan!"

Naše kořist dlouhé nohy ještě více rozkmitala a zamířila do postranní pasáže, která vedla skrz vchody stánů a spoustu pověšených reklam. Marfa se vznášela nad námi. Tady ho nespustíme z očí.

"Tááhle je!" zavolala Marfa shora.

Podíval jsem se, kam ukazovala. V běhu jsem vytáhl mapu. Malá modrá tečka trochu vybledla, protože nás musela sledovat po celé mapě. Neomylně ale ukazovala na místo, kde jsme se právě nacházeli. Lišácky jsem se zašklebil. Tentokrát to falešnej Skeeve zvorál. Ta chodba je na konci slepá. Nasadil jsem vražednou rychlost a prosvištěl kolem Kulíka.

Prohnali jsme se kovovými dveřmi, které se ještě pohybovaly, jak jimi proběhl náš podvodník. Malá tečka na mapě

jakoby otálela vstoupit do odnože Hypermarketu, kam jsme se právě dostali.

Přes nozdry mě praštila vlna pachu, který mi připomínal pervské jídlo. Na rozdíl od naprosté čistoty předcházejících budov to tady překypovalo jenom hromadami smetí a odpadků rozteklými mezi stohy přepravků, klecí a pytlů. Tohle je asi místo, kde se skládá odpad a přijímá zboží.

Vzduchem prolétlo vysoké pípání. U zdi s vyrytým písmenem "P" se najednou objevila kupa dřevěných vyřezávaných beden vyšší než já.

Zřejmě dorazila něčí objednávka.

Mladý přede mnou těžce oddychoval. Musel si být vědom toho, že tady u té kamenné zdi náš závod končí. "Marfo, bacha ať se nepokusí vyskočit ven," varoval jsem ji; i když jsem pochyboval, že by to udělal.

Kdyby se chtěl dostat do jiné dimenze, mohl to udělat kdykoli v průběhu pronásledování. Když jsem ještě míval Sílu, nespočetněkrát jsem někomu upláchl z dimenze. Zkušený cestovatel by si všechno tohle běhání klidně ušetřil. Pomalu jsem si v hlavě dělal obrázek, s kým máme tu čest.

"Jsem připravená," zavolala na mě zpátky a třímala v ruce řetizek s přívěskem ve tvaru zeleného oka. "Tohle mi spolehlivě určí, kam se poděl. To je nová hračička ze Šotie."

Koutkem oka jsem v mihotavém světle na konci chodby zachytil pohyb. Jeden coul pozornosti jsem věnoval skupince velikých hnědých krys, které se drápaly na hromadu hniјících odpadků z jedné z restaurací. Odpad tu čekal na odklizení pomocí magie.

Už jenom dvacet kroků. Deset. Pět. Všichni tři jsme se ke "Skeevovi" přibližovali, zatímco on dobíhal k zastíněné zdi.

"Ted!" zařval jsem.

Všichni jsme se na něj vrhli - a srazili se hlavami. Pak jsme narazili na kamennou bariéru. Byl pryč. Kulík se jednou tlapou držel za hlavu a druhou prohledával odpadky. Lump nikde. Vyskočil jsem na nohy.

"Kam se poděl, Marfo?" zeptal jsem se.

Dvorní čarodějka království possiltského vyhrabala své rozložitě já z odpadků a vynaložila všechny schopnosti, aby přeložila všechno to pípání a blikání zeleného oka do naší řeči. Zavrtěla hlavou.

"Tohle tvrdí, že je pořád někde tady," informovala nás se zmateným výrazem ve tváři.

"Neviditelný?"

"To není možné," třásl Kulík hlavou. "Jednu chvíli jsem ho pevně držel pod krkem a pak jsem neměl v ruce nic."

"Aspoň víme, že byl z masa a kostí," zašklebil jsem se a odkopl stoh papírů.

Malá hnědá krysa, které jsem rozbořil hnízdo, se na mě dívala malými korálkovitými očima. Vrátil jsem jí pohled zpátky a škůdce se s vyplašeným písknutím bez dalšího otálení zavrtal hlouběji.

"Není to iluze. Musí to být čaroděj nebo nějaký vlkodlak. Musíme hledat dál. Přece tu musí být nějaká stopa, kam zmizel."

Vrazil jsem do kupy ošoupaných dřevěných trámů a začal se prohrabávat hromadou plátěných pytlů.

"Chlapci, úsměv," procedila skrz zuby Marfa. "Máme tu na návštěvě místní."

Kapitola čtvrtá

"Ruce vzhůru!" zavelel drsný hlas. "Otočte se, hodně pomalu."

Umím včas rozeznat, kdy má nepřítel převahu. Hodně pomalu jsem se otočil s rukama nad hlavou, přesně podle instrukcí. Kulík se zařídil úplně stejně. Marfa už měla ve vzduchu nad námi ruce dávno vzhůru.

Nad zahnojenou chodbou k nám stál čelem buď sbor z "Rose Marie", nebo podstatná část ochranky Hypermarketu.

Když jsem jich napočítal stovku a pořád se hrnuli další velicí a silní modrokožci v renesančních kostýmech, nechal jsem toho. Všichni mířili svůj výběr střelných zbraní na nás. V čele oddílu jsem rozpoznal toho chlapka s extra porcí peří na bílém klobouku, který zatýkal zlodějíčka, co jsem mu pomohl do fontány.

"Hej, kámo," zavolal jsem a přátelsky se na něj usmál.

O krok couvnul, ale jinak měl v obličejí pořád strojený oficiální výraz. V rukou svíral bitevní pušku. I při své současné situaci bez magie jsem odhadoval, že náboje budou pěkně nadupané magií.

"Kdo je to? Kdo je to? Co jsou zač?" dožadoval se něčí hlas.

Bílé klobouky se komíhaly tam a zpátky a sledovaly, jak se k nám někdo snaží procpat davem. Poslední dva členové ochranky udělali krok stranou a z jejich středu vystoupila malá sehnutá postava. Oči ve výšce zhruba dvou yardů měla zapíchnuté do země. Pak se chlapík narovnal, aby si mě prohlédl, potom se obrátil na Kulíka a nakonec na Marfu.

"Vás si pamatuju z rána," usmál se a pokyvoval na ni. "Pěkná holka, která staříkovi jako já prokázala laskavost. Tak pročpak ten povyk?" Netrpělivě na mě mávl. "Dejte ty pracky dolů, kapišto?"

Pomalu jsem připažil, ale kapitána strážce jsem nespouštěl z očí.

"Podívejte, přáteli," začal jsem tím nejochodnějším tónem, "mí přátelé a já se moc omlouváme, že vám tu narušujeme pořádek. Je mi jasné, že máte své práce dost. To my taky. Takže pokud by vám to nevadilo, vrátíme se všichni k původní činnosti, ne?"

Stařík se obrátil na kapitána a očekával vysvětlení. "No, Parvatány?"

Strážce se postavil do pozoru, až mu peříčka na klobouku začala poletovat. V takovéhle výstroji bych nešel ani v masopustním průvodu.

"Pane Mou, už asi míli tyhle tři pronásledujeme. Přibližně půl hodiny narušují nakupování. Mám tu celý štos stížností od zákazníků a majitelů obchodů..." Lusknul prsty a další nájemný polda připochoďoval s hrstí formulářů, "...které se týkají škod, narušování klidu a zastrasování."

"Ale no tak!" vykřikl stařík a natáhl k nám ruce. "Vy přeci nevypadáte jako narušitelé pořádku, obzvláště tahle ochotná dáma ne. O copak šlo?"

Snažil jsem se znít stejně přátelsky a rozumně jako on. "Pokoušeli jsme se chytit jednoho mého známého."
"A to jste za ním běželi až sem?" zeptal se stařík nevěřící. "To se ten váš "známý" tedy s vámi asi nechtěl moc setkat, co? Tak kdepak je?"

"Ještě před chvílí tu byl..." spustila Marfa.

"Dluží vám peníze?" přerušil nás stařík se šibalským výrazem.

"Ne tak docela," odpověděl jsem už trochu dožraný, že nás pořád přerušuje.

"Já ho poznávám, pane Mou," vykřikl další mrňavý Drboun arazil si cestu k nám. "Tenhle Pervers patří k Velikému Skeevovi!"

"Pervekt!" zavrčel jsem.

Taky jsem ho poznal. Když jsem ho naposledy viděl, házel po mně blesky a já mu praštil dvěma před nosem. Ten prcek mě ignoroval. "Snažili jsme se z něj dostat nějaké informace o pohybu toho Skeeva, ale odmítal spolupracovat."

Pak mi věnoval ošklivý pohled. Ukázal jsem mu na oplátku zuby, takže hodil zpátečku. Bez těch svých dvou kašparů zas takový tvrdák není. Ty jsem v davu neviděl. Asi jsou někde jinde a dohlíží na staré dámy, aby se držely přechodů.

"Počkat, počkat!" vložil se do toho třetí Drboun a kolíbal se kupředu na svých křivých nohou. Ten byl jinak stavěný než jeho dva druhové. Připomínal mi jednoho starého pasáka krav. "Je velice pravděpodobné, že jste si spletli budovu. Už se vám to několikrát povedlo. Vaše přesnost není podobná králům."

"Žádné dům jsem si nespletl," reptal mrňous.

Stařík zvedl tázavě obočí a podíval se na mě. "Vy toho Velikého Skeeva znáte?"

Celé družstvo strážců Hypermarketu se naklonilo o kousek blíž.

"No, nemohli bysme si popovídat někde v soukromí?" navrhl jsem a ztišil hlas na důvěrnou úroveň.

"V moji kanceláři," vyštěkl Mou.

Líbí se mi chlapi, co se moc neroznýší a rovnou rozhodují. A protože tohle mělo navíc bonus v podobě klidu zbrani naším směrem, měl jsem ho ještě radši. Stařík udělal rázné gesto.

Stráže se rozestoupily, aby vytvořily uličku. Kapitán Parvatány vystoupil vpřed, jako by měl pochodovat před slavnostní přehlídkou. Mou naznačil, abychom šli před ním a jeho doprovodem.

"Pane Mou!"

Vrazila mezi nás malá postavička. Byla to ta žena v bílém kožíšku, kterou jsme naposledy viděli ve Vulkánu. Pro někoho roztomilý obličejík s černým nosem jako bonbónek.

"Zase vy!" zaúpěl Parvatány a obrátil oči v sloup. Chytil ji za ruku a rozkázal: "Vypadněte odsud!"

"Pane Mou!" žadonila žena a snažila se přes něj dostat ke starému šéfovi. "Prosím. Mám pro vás nějaké informace!"

"Ale jistě, drahoušku," utěšoval ji Mou a poplácal ji otcovsky po tváři, když ji míjel. "Mám moc práce. Poslechnu si tvoje báchorky někdy jindy."

"A právě proto sem si jistě, že to můj přítel není."

S okázale zvednutým prstem jsem dokončil Skeevovu obhajobu, která se všemi komentáři a odbočkami trvala pěkně dlouho.

Kancelář pana Moua byla zařízená přesně tak, jak si představuji ředitelské apartmá. Všechn nábytek včetně polic na knihy za Mouovým stolem a skvěle zásobeného baru naproti broušeným oknům byl z leštěného mahagonového dřeva. Zelené židle s koženým čalouněním a pohodlným měkkým polstrováním byly k dispozici za stolem i před ním. Jeho bronzovo-mramorová deska se leskla jako kluziště. Jakmile jsem dosedl, zabořil jsem se do židle tak, že jsem si musel nakonec přesednout jen na krajíček. Jinak bych se pokaždé, když jsem chtěl něco zdůraznit, musel potupně vymršťovat.

Parvatány trval na tom, že bude hlídat u dveří. Původně z nás nespouštěl oči a byl stále ve střehu, ale nyní už vypadal, že hořce lituje. Když mu pan Mou nabízel židli, měl to přijmout. Ten starý Drboun uměl velice dobře naslouchat.

Neustále se mi díval do očí a přerušil mě, jen když si chtěl udělat poznámku.

"Dobře, je to všechno?" zeptal se a já si konečně pohodlně sedl a nechal se bohy polstrování pohltit.

Hezké mládě ve skromné nabírané sukýnce a živůtku mi přineslo panáka whisky v tenké křišťálové skleničce. Obrátil jsem ji do sebe jedním vděčným lokem a jemně ji vrátil na ták k doplnění.

"Jo, tak to bylo."

Mou se ke mně naklonil se složenýma rukama. "Pane Aahzi, bedlivě jsem poslouchal vše, co jste říkal. Kéž by to tak byl nový příběh."

Neohrabaně jsem vyskočil.

"To není žádný příběh," zaburácel jsem, až se sklenička rozezpívala. "Na co máte ty vejrostry na každý straně hlavy? Prošla jima aspoň slabika?"

Mou chlácholivě mávl malými dlaněmi. "Posaďte se, jen klid," vydechl unaveně. "Nemyslel jsem, že by to měla být vymyšlená pohádka. Kéž by byla. Pane Aahzi..."

"Stačí Aahzi," přerušil jsem ho s radostí, že mi k tomu jednou dal šanci.

"Tedy, Aahzi. Podívejte, povím vám něco, co zůstane mezi námi v této kanceláři. Já jsem takový kosmopolitní týpek.

Dostkrát jsem z Drbu vycestoval. O M.Y.T.H. s.r.o. jsem slyšel a o jeho reputaci také něco vím. Mohu se spolehnout na vaši diskrétnost?"

Podíval jsem se z Moua na Kulíka a Marfu.

"Proč ne?" odpověděla Marfa za všechny. "Jenom proto, že zrovna nejsme aktivně činný - v současný době -

neznamená to, že to nejsme my, o kom jste slýchal."

"Dobrá," kývl Mou a s povzdechem se opřel o židli.

Zvedl svůj hrnek s čajem a dopřál si zdravý doušek.

"Heřmáta dělá dobře na žaludek. Měli byste ji vyzkoušet. Ale zpátky k věci, vím, že nechcete ztrácet čas. Ani já ne. Tak tady je ten sólokapr. Na Hypermarketu funguje síť zlodějů identity."

Zavrtěl jsem hlavou. "Taky to může být několik skupin se stejným M.O.. Prostě se třeba jenom kreyou v poli působení."

Mou důrazně zavrtěl hlavou. "Ne, jsem si jist, že je to jenom jedna skupina."

Kulík nastražil uši. "Třeba ta...?" naznačil a poposedl si zvědavě blíž.

"Ne, tahle ne," odpověděl Mou podrážděně. "Jste stejní jako ta holka, no, nevím, jak se jmenuje. Zapomeňte na to.

Vím o těch zlodějích hodně a jistě je, že to je jenom jedna banda, která pracuje společně. Jsou mi pěkným trnem v patě. Říkali jste, že váš kamarád má kreditku. Většinu problémů tenhle gang způsobuje právě s kreditkami. Když ji máte, používá se strašně jednoduše. Nemusíte s sebou tahat pytle s penězi nebo akreditivy z Trpasličích bank. Konec vážení zlatého prachu a dohadování se nad gramáží nebo kalibrací váhy." Mou vzdychl. "Největší problém je, že se dají tak snadno používat. Když nemáte v kapse peníze, prostě jste s utrácením skončili. S kartou to jde pořád dál, ať máte tisíc zlaťáků přečerpano, nebo vám v bance leží dostatečná hotovost. Trpaslíci tvrdí, že to je náš problém. Oni si svůj podíl vezmou v každém případě."

Zamračil jsem se. "A v čem je ta habaďůra?"

"To je jednoduché," zatnul pěst Mou. "Stejně jako s vaším přítelem. Prostě se tihle týpkové na někoho nalepí. Někdy se zmocní samotné karty, neptejte se mě jak. Možná mají kouzlo, kterým si okopírují obličej a osobnost majitele karty a pak se chovají tak, že se ke kartě legálně dostanou místo právoplatného držitele. Jedno vím ale jistě. Je to mnohem jednodušší, když oběť kreditku má. Pak totiž," dodal a kývl na Marfu, "do ní vloží kus svého já. Je to vlastně taková vaše rozšířená verze."

"Chápu," zavrčel jsem netrpělivě.

"V pořádku. No a pak tedy musí existovat způsob, jak tenhle kus využít. Taková setkání tváří v tvář, jako jste dneska zažili s dvojníkem vašeho přítele, tu máme na denním pořádku. Jeho podoba se kopíruje snadno."

Přikývl jsem. Od chvíle, co mi mladý kreditku slavnostně ukázal, jsem věděl, že nás ta zatracená karta dostane do potíží. Před cizinci jsem ale rodinné problémy nechtěl vyťahovat. Marfa a Kulík si se mnou vyměnili chápavé pohledy.

Mou pokračoval. "Také ale vím, že se to stalo hodně lidem i bez karet. Máme tu i obyčejné zloděje. Každý obchodník ví, že některé zboží prostě z pultu odpochoduje samo. Takový je život. Musíte to brát jako nevyhnutelnou skutečnost, jinak byste nemohli veřejnosti nikdy obchod otevřít. Není to příjemné, ale je to tak. Nebo se mýlím?"

"Ne," souhlasil jsem stručně.

"Vím, že se nemýlím. Bohužel se o tom vždycky dozvíme, až když se to stane. Nějaký zákazník, občas dokonce cizinec, začne zakládat vysoké účty, které nejsou proplacené. Někdy se takový člověk sám ozve. Když dokáže, že byl v době podvodu někde jinde, pustíme ho."

Zamyšleně jsem se na skrčka na židli zadíval přimhouřeným okem.

"Pokoušíme se naše ztráty nahradit," vysvětloval malý Drboun chladnokrevně.

"Já vám pošlu účet za náš obyvák," informoval jsem ho. "Co tady vlastně dělám?"

Mou rozhodil nešťastně ruce. "Já vám tu vysvětluji náš problém. Ta síť zlodějů se skládá z jednoho nebo víc čarodějů, kteří umí napodobit vzhled právoplatného nevinného zákazníka. Vím pouze to, že do obchodu přijde bytost, spáchá něco na způsob krádeže za bílého dne a pak se vypaří jako duch." Kulík vyjekl. Mou zvedl varovně prst. "Nezačínajte zase. Nevím proč, ale místo aby se drželi při zemi a vzali si, co potřebují, tihle zloději si libují v okázalých nákupech, žádné troškaření. Pak se po nich na pár týdnů nebo měsíců slehne zem. A potom se zase vrátí. Se stejnými obličejí. Oximit ví, že jsme se kolikrát pokoušeli, ale dosud jsme žádného nechytili. Buď je to obrovský gang, nebo nějak dokážou hrát několik identit najednou."

Najednou se mi rozsvítilo a blýsklo mi v očích.

"B je správně," oznámil jsem mu. "Jsem si skoro jist, že jsem jednoho z těch vašich zlodějů viděl dneska ve Vulkánu."

"Jak vypadal?"

"Vypadala," opravil jsem ho a popsal mou pervektní krásku. "Ale najednou zamíchala balíček karet, co měla v ruce, a změnila se v Impa. A ani jí to nedalo moc práce. Ať už je v tom jakákoli magie, bude asi pěkně vymakaná."

"Pane... tedy... Aahzi, to jsou neuvěřitelné novinky!" vykřiknul Mou. "Máme tu všude po Hypermarketu špiony a kouzelné oči, ale to, co popisujete, ještě nikdo neviděl!"

"Účel světí prostředky, že?" rýpnul si Drboun s křivým nohama. "Karty! Jen se na to podívejte! Však to pasuje! Pod kartou je největší tma." Už dávno jsem tohohle podivína zařadil do země zastaralých frází. "Ale zdá se, že jste si svou pozorovací reputaci zasloužili právem."

"Díky," utrousil jsem.

"Ale pozor," nechal se ten jedovatý Drboun slyšet znovu a pohrával si s prsty způsobem, který naznačoval špatné novinky, "tohle všechno jste si také mohli vytvořit ve vašich hlavách, abyste svého přítelíčka, Velikého Skeeve, ušetřili splácení dluhů."

"Takhle byste to taky moh' brát..." procedil jsem skrz zuby, ale spolknul zbytek věty, protože se strážé hnuly od zdi a namířily na mě zbraně. "Copak jsem vám zrovna nedosvědčil, že tamto nebyl pravý Skeeve?"

"Dokázat jste ve skutečnosti nedokázali nic," oznámil nám křivonožka se spokojeným výrazem v malém obličejí.

"Všechno, co jste nám tu řekli, jsme si už dávno domysleli sami a nebo bychom na to časem přišli. Nic nenavědčuje tomu, že to je čistá pravda. Je to jenom jedna z hypotéz, které prověřujeme."

Nenávidím toho skrčka od první chvíle, co jsem ho spatřil. Na byrokraty mám čuch. Tihle cifřšpióni jsou ve všech dimenzích stejní. Měl jsem chuť ho popadnout a zmuchlat mu tu malou makovici, až by z ní zbylo jenom jedno čtyřcípé ucho.

"A koho si asi myslíte, že sme tady celou tu hodinu honili? Nějakej přelud?"

"To netuším," usklíbl se ten hňup a já už ho v tu chvíli fakt chtěl zmrazit. "Podle našich informací se s těmi zloději spolčujete."

"COŽEEEE?? Ale teď už toho mám plný zuby!"

Odkopl jsem židli stranou, ale to už byl u mě Parvatány a jeho oštěp mi mířil přímo do obličeje. Kulík ho čapnul za límec. Pět Párvyho stráží s kouzelnými bitevními puškami ho hned obestoupilo. Marfa si přichystala pár šperků. Cifřšpión ale máchl rukama, jednou ukázal na ni a jednou na mě a připravoval si kouzlo. Protáhl jsem si klouby a připravil se ke skoku. Myslím, že tak půl tuctu těch stráží zvládnou ještě před komplikacemi. To bude ale pěkná bitka. Pak mezi nás vstoupil manažer Hypermarketu.

"Tak dost!" zadržel nás Mou zdviženýma rukama. "Žádné rvačky!" Všichni jsme zklamaně svésili ramena. Unaveně zavrtěl hlavou. "Vy víte stejně dobře jako já, že si nic takového o vás nemyslíme. O M.Y.T.H. s.r.o. jsme už slyšeli a víme, kdo jste."

Koutkem oka jsem toho nepříjemného skřeta nepřestával pozorovat, ale jinak jsem si nonšalantně špičkou nohy nadhodil poraženou židli, postavil ji a znovu se posadil.

Marfa pořád nespouštěla ruku ze svého chrastícího pásu se žhnoucími šperky.

"A co teda ksakru chcete?" dožadoval jsem se.

"No," začal Mou omluvně, "právě jsme vám dovysvětlili, že se už nějakou dobu marně snažíme tenhle gang zlodějů rozbít. Možná na to jdeme špatně."

"Uh," usadil ho Kulík svým drsoňovským "Nechytit."

"Přesně tak," poznamenal Mou a empaticky zvedl ukazováček. "Podívejte, pánové a dámo, vždyť já jsem jenom obchodník. A ne žádný detektiv. Já prodávám zboží. Záhady řešit neumím." Tenké obočí mu stouplo k nablýskané pleši. "Ale vy ano."

Od chvíle, kdy Mou souhlasil s pohovorem v kanceláři, jsem tušil, že se konverzace stočí tímhle směrem.

"Je mi líto," odpálkoval jsem ho. "Nemáme zájem."

Mou vypadal překvapeně. I tohle jsem věděl předem. "Cože?"

"No snažíte se nás požádat o pomoc s vyšetřováním krádeží tady v Hypermarketu. Mám pravdu?"

"Ano, samozřejmě. Chceme si vás najmout. Pátráte po tom samém co my. Peníze nehrají žádnou roli. Tak proč by to nešlo?"

Zvedl jsem ruku a vypočítával na prstech. "Z několika důvodů. Za první: My nechceme to samý co vy. Já se tady snažím dopít, kdo se vydává za mého kámoše. Nic jinýho. Za druhý: Nerad se pletu do místních problémů, s kterejma nemám nic společnýho. Za třetí," a s tím jsem po tom skrčkovi vedle Moua hodil ten nejvýhrůžnější pohled, "možná bych k tomu přistupoval jinak, kdyby mi tady váš parťák nepřišel podpálit bejvák."

Mou věnoval Drbounovi se špičatým obličejem vyčítavý pohled a pak obrátil své veliké oči plné lítosti ke mně.

"Prosím, pane Aahzi, tady můj kolega dělal jen svou práci. Nerozmyslíte si to ještě? Nabídneme vám... deset tisíc zlatáků."

Teď šlo teprve do tuhého. Nabídka peněz. I s tím jsem počítal. Kdysi jsem se ocital na obou stranách podobných licitací. Promyslel jsem to - a věřte, že důkladné ale loajalita zvítězila nad chamtivostí. Založil jsem si ruce na prsou.

"Ne."

"Pro každého."

Svědily mě dlaně, ale odolal jsem. "Ne."

Teď už se tvářila překvapeně i Marfa s Kulíkem.

"Dvacet," nabídl znovu Drboun se vzrůstající panikou v očích.

"Pane Mou!" protestoval cifřšpión.

"Nech už toho, Woofle," nespouštěl ze mě oči Mou. "Třicet."

"Ne!" zaúpěl jsem. Skoro mě přemohla mučivá představa pytlů plných třpytivých zlatáků, které odlétají nenávratně pryč na křídlech z pavoučích vláken, ale vydržel jsem. Tento vnitřní boj ale nezůstal bez povšimnutí u mých společníků.

"Aahzi," zeptala se Marfa soucitně, "jsi v pořádku?"

"Je mi fajn," zavrčel jsem. "Jde o princip. Chci se tomu Skeevovo dvojníkovi dostat na kobytku. Chci mu utrhnout hlavu a naplivat mu do krku a pak se vrátit na Paklu a dočíst si knížku, kterou jsem si čet ve chvíli, kdy všechen tendle humbuk začal. Teda kdyby nebyla spálená na prach," dodal jsem a zase se na Woofla zamračil.

Ten se rozklepal. Což je dobré. Měl jsem pocit, že někoho musím vystrašit k smrti.

"Možná," zavrčel Kulík na Moua drsoňovským hlasem, "vy milý, my možná pomoci." Natočil své veliké měsícovité oči na mě. "Roz-mys-let. Později."

Mou se podíval na Trolla, protože ho překvapilo, že vůbec mluví. Trollové se v jiných dimenzích většinou najímají jako ranaři. Málokdy je jejich zaměstnavatelé znají tak dobře jako my. To vede k rozšířenému omylu, že mají asi tak pět mozkových buněk. Ve skutečnosti má Kulík asi pět univerzitních diplomů. Hned po mně je to patrně nejchytřejší člen v M.Y.T.H. s.r.o. Naprosto si získal Drbounovu pozornost.

"Ano, pane Trolle," rozpřáhl asertivně ruce v žadonivém gestu. "Jak moc milý musím ještě být?"

Kulík našpulil veliké rty, jako kdyby mu slova dělala obrovské potíže. "Místo spát. Jídlo. Stráže pomoc. Jo?"

"Ano," chytil jsem se návrhu mého společníka a divil se sám sobě, že mě to nenapadlo dřív. "Když nás ubytujete, dáte nám rozumnou denní dávku na jídlo a pití a tak a dáte místní ochrance pokyn spolupracovat, pak pokud - a je to veliké

pokud - se během našeho soukromého vyšetřování dopátráme něčeho, co by vám pomohlo, možná i budeme kopat i za vás."

"A pak nás můžete odměnit dle uvážení," vložila se do toho rychle Marfa.

"Bude nám potěšením," slíbil Mou, kterému se mezitím vrátilo jeho nadšení. "Uděláme z vás zvláštní zmocněnce. Můžete volně chodit, kamkoli budete chtít. Parvatány!"

"Ano, pane!" zasalutoval v pozoru kapitán.

"Tito tři milí hosté potřebují v Hypermarketu pracovat jako tajné strážce."

"Ano, pane!" odpověděl Parvatány a při salutowání si málem přivodil bezvědomí. "Bisimo! Tři odznaky tajné strážce!"

Strážce nejbližše ke dveřím je bleskově otevřel a vyběhl do chodby.

Za velmi krátkou chvíli už přiběhl zpátky se třemi dalšími strážci, z nichž každý nesl ranec oblečení.

"Jste trošku statnější než průměrný Drboun," sdělil nám Bisimo omluvně.

Rozbalil první ranec a přidržel mi oblek před hrudníkem. Byla to tunika. Tedy aspoň tak se mi to zdálo, i když rozpoznat v něčem tak křiklavě barevném tuniku, to dalo fakt fušku. Kombinace tmavě modrých vzorů s oranžovými pruhy, rybími kostami a puntíky dávaly dohromady nevkusnou změť šmouh, kterou by si na sebe nevzal snad ani Imp. Každé rameno ještě doplňovaly azurově modré frčky a směrem k hrudníku pochodovaly stejně zabarvené žáby, aby olemovaly velké naleštěné mosazné knoflíky. Úplně mě z těch barev bolely oči.

"Co to má být?" nechápal jsem a stínil si zrak.

"To nosí všichni naši tajní agenti," odpověděl Mou dotčeně, "aby splynuli s místním koloritem."

"Se všim najednou, ne?" kroutil jsem nesouhlasně hlavou. "Se nedivím, že se vám nepovedlo ty podvodníky vystopovat! V tomhle vohozu vás nemůže přehlédnout ani napůl slepej zloděj na čtyři dimenze daleko!" Mrskl jsem tuniku zpátky Bisimovi. "Ne, díky, kámo. Radši si nechám vlastní styl. Možná, ale fakt možná, když tu dokončíme, proč jsme přišli, vám opravdový tajňáky pomůžu voblíknout. A možná," dodal jsem a pokoušel se nedívat na tu halucinogenní změť barev v Bisimově náručí, "si popovídáme o tom, co je to kamufláž. Mezitím se nám klidě z cesty. Neradi bysme těm smradům dávali předem hlášku. Chceme je dostat stejně jako vy."

"No ale tady se nemůžete pohybovat bez doprovodu," opáčil Mou. "Jeden strážník vám bude dělat společnost."

"Ne," odsekl jsem rozhodně.

"Je to dobrý nápad," přesvědčovala mě Marfa. "Dohlídne, abysme neměli problémy s místními, abysme se dostali do hlídanejších oblastí a tak. Sám jsi říkal, žeš tu ještě nikdy nebyl. Jednoho by sis mohl vzít s sebou, aby ti předvedl hrací plochu."

Chvilku jsem uvažoval.

"No dobrá," kývl jsem.

Ukázal jsem na kapitána Parvatányho.

"Vezmeme si jeho. Aspoň bude Par na hřišti." Zařhtal jsem se vlastnímu vtipu a čekal na potlesk, ale marně. Nikdo ani nehnul brvou.

"Ale on je kapitán stráží," protestoval Mou.

"Vím. To totiž znamená, že bude bystřejší než ostatní. Doufám," zdůraznil jsem. "Když vede celou jednotku, měl by být nejlepší, ne? Jestli si zaslouží svůj plat, tak by měl mít celej Hypermarket v hlavě, včetně úseků, který nejsou ani na mapě."

Parvatány se narovnal a pokusil se svým postojem přesvědčit ostatní, že svému popisu dostojí. Zjistil jsem že tohle vždycky funguje. Když popíšete lidem ideál, kterého by měli dosáhnout, udělají pro to všechno. Mou ale pořád pochyboval.

"Kromě toho by se od nás mohl něčemu přiučit," dodal jsem.

To už Moua přesvědčilo. A mně to vyhovovalo. My se nemusíme vyznat v prostředí a Par se nebude snažit ovládnout situaci.

"Ale tohle mít na sobě nebudeš," přikázal jsem vyvolenému strážci. "Strháváš na sebe pozornost jako šašek na maturáku."

"To je ale moje uniforma, pane!" nedal se můj průvodce.

"Neříkej mi 'pane'," vzdychl jsem. S tímhle skautíkovským přístupem stejně mezi nás nezapadne. "Podívej, já tady dělám svojí práci. Vyber si - buď civil, nebo si cestu najdeme bez tebe. Jak se asi máme k těm lumpům připlížit, když nás uvidí na sto honů? Zatýkáni zlodějů a rozhánění rebelů ti jde dobře, to jsme viděli na vlastní oči. Ale tady se jedná o práci detektiva. My budeme pozorovat, ale sami musíme být nenápadní."

Par jednou mrknul, pak kývl. Další vysvětlování nepotřeboval. Paráda. Zdá se, že je učenlivej. Než odsud nadobro odejdeme, bude z něj mnohem lepší důstojník než předtím. Pohledem Moua požádal o svolení a pak Par zmizel ve dveřích.

"Tak to bychom měli," oddychl si Mou úlevou. Mávl na nejbližšího strážce, který ihned přešel ke kredenci. "Na to se napijeme."

Zazubil jsem se. "Takovou nabídku nikdy neodmítám."

Kapitola pátá

"Už jsem viděl a slyšel dost," zapištl Himbajsovi do ucha hlas. "Mrskni sebou a vrať se sem."

Hyperkrysa s bílými pacičkami pomalu vycouvala z odposlouchávací skryše, kterou si našla mezi karafami na těžké dřevěné vyřezávané komodě. Najednou jeden Drboun máchl rukou směrem k Himbajsovi. Krysa zazmatkovala a odcupitala z dosahu. Ruka se zastavila a přistála na jedné z lahví. Himbajs se zachichotal.

"Zase jsi mě nedostal, ty jeden velkej ňoumo!" vypísknul. "Ha ha ha haaaa!"

Podle Pánova stálého příkazu zanechal Himbajs na polici barové skříňky osobní navštívenku a pak se protáhl dírou, kterou spolu s kolegy vyhrýzali v zadní části baru. Potom se vyškřábal do skryté díry ve zdi, která vedla do kabinky s oranžovými závěsy v rohu obchodu sousedícího s kanceláří.

Skrýš se nacházela o hodně chodeb dál než jeho současná pozice. Hodily by se mu dlouhé nohy, aby se tam dostal. Himbajs se schoulil v kabině pod lavicí a rychle prohrabal balíček karet, které měl v kapsičce na zádech. Jednu kartu vybral a začal recitovat zaříkadlo.

O vteřinku později rozhrnul závěs vysoký a statný pracháč se špičatými rohy působivého rozpětí a kráčel obchodem s kopytovými palci zaháknutými za stříbrný opasek posázený skalpy.

"Ne, nic zvláštního se mi tam nelíbilo," kroutil ospale hlavou.

Tucet matek zareagovalo na jeho vzhled dost vyplašeně.

"Voyeur! Úchylák! Přišera!" ječely a mlátily ho nákupními taškami. "Cos tam dělal? Naše drahé děti! Zavolejte někdo ochranku!"

"Ne, nechte toho," bránil se Himbajs. "Au! Sakra! Hernajs! Nic jsem vašim dětem nedělal! Hej!"

Matky jeho protestům nevěnovaly žádnou pozornost

"Stráže!" ječely vyplašeně. "Pomoc! Přišera!"

Himbajs utíkal ke dveřím. Matky popadly vystavené zboží nebo dokonce urvaly paže manekýnám ve výloze a mlátily ho hlava nehlava. Himbajs si kryl hlavu a běžel do davu, aby si našel místo, kde by se schoval a znovu změnil totožnost.

"Himbajs!" zaklel, když se mu za osmým nebo devátým obchodem povedlo poslední pronásledovatelku setřást.

Když se protáhl pod sametovým lanem před obchodním střediskem U kouzelné lucerny, hrozila na něj růžovou pěstí nějaká Impka. Za ruku držela malého popotahujícího Impika, který si pěstičkou mnul oko. Jakmile se mu ztratila z dohledu, zaplul za plátěný vchod a změnil si podobu z rohaté přišery na Impa ve žlutém kostkovaném obleku.

"Copak jsem mohl tušit, že to byl krám s dětským oblečením? Když jsem tam byl naposled, prodávali tam galanterii!"

"Nemehlo! Okamžitě se vrať!" duněl mu v uších Krysomilův smích celou cestu do skrýše.

U skrytého vchodu zrušil Himbajs svou proměnu a krysí dírou vklouzl do Pánovy síně.

"Dobrá, připouštím, že to bylo hloupý," přiznala Hyperkrysa s bílými pacičkami a narovnála se do plné výšky jedné stopy jedenácti palců.

Krysomil se k němu naklonil ze svého odpadkového trůnu a zabodl do něj rudě žhnoucí oči.

Byl dvakrát větší než Hyperkrysa, černá srst se mu v tlumeném světle blýskala a zahnuté drápy žlutě svítily. Ukázal na odznak, který měl na hrudi. Bylo tam napsáno "Vůdce".

Himbajs se příkrčil do zapařeného svinstva. V Krysí díře je pořád horko, což ještě umocňuje hladinu zápachu, který tu nemá daleko do zhmotnělého stavu. Je to hnusná, špinavá a mokrá díra plná cheipých červů a odporných zápachů. V porovnání s dokonalou čistotou Hypermarketu jen o kousek výš je to, jako kdybyste se dostali do nejstarší vrstvy stovky kompostů. Krysomil svým nástupcům s oblibou zdůrazňuje, že mu to tady připomíná domov.

"Udělal velkou chybu," zasyčel vůdce krys. "Neměl tě nikdo vidět. Tomu se nedá říct kvalitní ústup z odposlouchávacího místa."

"Ano. To ne. Je mi to líto," omlouval se Himbajs a ryl packou ve špině. Copak musí Krysomil hned volit taková silná slova? "Ale správce ani jeho hosti mě neviděli."

"A k čemu je to dobrý? Viděl tě krám plný ženskéjch. Mohly tě klidně stopovat. To poslední, o co stojíme, je, aby sem někdo náhodou trefil, že?" zeptal se Krysomil výhružně a naklonil se k němu.

Himbajs zaúpěl. Zase dostane další přednášku.

"Ne, Krýsku. To nepotřebujeme."

"Neříkej mi tak!" narovnal se Krysomil a obrátil oči vzhůru ke stropním stalaktitům. "Copak se nikdy nenaučíš mě oslovovat správně?"

"Promiňte, Krý... tedy Krysomile. Všemocný Krysomile. Lorde Krysomile." Hyperkrysa vzdychla a pustila se do litanie.

"Králi odpadků, Markýzi všeho zboží, Sběrači nestřeženého majetku, Výjimečný kouzelný potentáte, Právoplatný držitel trůnu zavržených a... ehm... Vůdce všech krys a malých tvorů."

Zarudlá očka se zúžila blahem a Himbajs si oddychl úlevou. Někdy si prožíval větší hrůzy tady ve skrýši, než když každý den prováděl svoje zlodějské kolečko. Krysomilova srst praskala energií, což se Himbajsovi nikdy nezdálo úplně normální. Koneckonců tady dole už to není normální několik let.

Krysí díra by pro kupující, procházející Hypermarketem každý den, byla velkým překvapením.

Rozšiřuje se totiž kromě vzhůru všemi směry a v několika vrstvách pokrývá téměř každíčký kousek tohoto rozsáhlého komplexu. Má jenom jeden vchod, který je schovaný skoro přímo pod nosem Drbounů. Přesto krysám nic nezabrání, aby si do svého království tahaly tuny lupy.

Nejlepší na tom všem je, že jakmile někdo nese nějakou věc po chodbě, všichni ostatní předpokládají, že ji koupil.

Nejsložitější je tedy dostat předmět Himbajsovy touhy z poličky nebo věšáku ke dveřím daného obchodu. Na tuto část je Himbajs nejvíce pyšný. Dokonce je z tohoto pocitu tak nasycený, že ani jídlo nebo pití - přestože za něj také neplatí - se tomu nemůže vyrovnat. Naprosto nová je pro něj ale otázka zodpovědnosti, kterou přinesl až Krysomil. Odměnou za plnění úkolů si pak mohou užít víc legrace než kdy jindy.

Jedna z nejdůležitějších služeb je odposlech správců. Mou a ostatní manažeri obývají magii vzdornou pevnost nad obchodem s dětskými věcmi. Krysomil se tam několikrát pokusil nasadit štěnici, aby věděl, co si tam povídají a jestli ti zelenáci nepřišli na jeho totožnost nebo způsob operací. Štěnice ale vždycky chciplý. Dokonce jejich hmyzí asociace vyslala protestní delegaci, a přestože na oko pořád předstíraly loajalitu, do manažerské kanceláře už další členy svého

týmu posílat odmítaly.

Místo toho musel tedy Krysomil vyslat na místo krysího špeha, aby tam osobně pozoroval a poslouchal zpoza nějakého obrázku nebo za stolem či komodou. Zavedl také odposlouchávací stanoviště na stanicích ochranky, v kupovací kanceláři a dokonce i na vrátnici. Také proto už v Hypermarketu vládne tak dlouho, protože pronikl do většiny oddělení. Bez jeho vědomí se nic nešustne.

"Co bys o těch návštěvnících ještě mohl říct?" dožadoval se Krysomil.

"Kromě toho, co jste viděl a slyšel, už nic dalšího," zamumlal Himbajs. "Díky tomu Perversovi přišli na karty."

"Ale stejně pořádně neví, co znamenají!" zasmál se od srdce Krysomil.

Tohle Himbajs na Krysomilovi nenávidí. Myslí si o sobě, že je něco víc, když pochází z jiné dimenze. Jestli je tak úžasný, tak proč se nenarodil na Drbu?

"To je jednoduché - protože já jsem Krysavan a to je nade vše dimenze!"

Himbajs ztěžka polknul. "Jak to...?"

"Protože slyším ozvěnu tvých myšlenek, ty Hyperkryso!"

"Pořád?" vypísknul Himbajs.

Zacpal si prackami uši, aby mu z nich myšlenky nemohly utíkat.

"Tím si nepomůžeš," uchechtnul se Krysomil. "Myslíš si snad, že se moje nadvláda nad tvými smysly po dokončení úkolu utne, jako když sfoukneš svíčku? Tobě se snad nelíbí, že jsou mi tvoje oči a uši k dispozici k volnému použití? K tomu je přeci dobrý nohsled, ne?"

Himbajs provinile svěsil ramena.

"Promiňte, Krýsku."

"Takhle mi říkat nebudeš!"

Krysomil se postavil na špičky, až se mu naježila srst mezi lopatkami. Ostatní přisedící nohsledové se škodolibě chichotali a šklebili jeden na druhého. Každému se líbilo, když byl na kobereček předvolaný někdo jiný. Krysomil se na své patolízaly zazubil a odhalil tak žluté zuby, které se blýskaly v temném světle, pocházejícím z kouzelných hraček poházených kolem trůnu. Pracuje pro něj každý škůdce v Hypermarketu, ale Hyperkrysy jsou ještě něco zvláštního navíc. Jako kdyby se narodily přesně pro jeho záměry.

Hyperkrysy tráví život tím, že se potulují v nákupních oblastech a sbírají věci, které lidem upadly nebo je jejich majitelé nechali chvíli bez dozoru. Nejde jen o nové zboží, ale i o zastaralé věci, odhozené oblečení a módní doplňky. Tohle všechno se Krysomilovi hodí a krásně se mu daří vše nepozorovaně získávat.

Všude kolem něj se povalovala spousta věcí s aurou svých předchozích majitelů, výrobců nebo těch, kteří na výrobek získali suroviny. Z celé masy prodavačů, dělníků a farmářů vymáčkli kus jejich vlastních životů. Popravdě řečeno, dlužno přiznat, že většina energie, kterou nashromáždil, byla nudná, upřímná a otevřená, ale stejně tak postupně shromažďoval moc na dosažení vyšších cílů. Jde mu totiž o svaté poslání: chce se stát nejmocnějším žijícím čarodějem. Tu noc, kdy se poprvé zmocnil Master karty, uviděl budoucnost jako plamen oslnivého světla. Když se karty dotknul, spatřil vizi svého budoucího života. Od té doby se cíl jeho života nezměnil.

Potřebuje ale živou energii, spousty živé energie. V jeho domovské dimenzi Krysavě jsou zdroje velmi ubohé s pouhou hrstkou čarodějů - současných nebo minulých. Už se naučil, že energie nepramení z bytostí samotných, ale ze siločar, které křížují zemi. Musí se napojit na lidi, kteří vládnou jistým magickým nadáním. Až nashromáždí dost energie, dostane ji sám do sebe. A Hypermarket na Drbu? Co to vždycky říkájí realitní makléři o perfektním kousku nemovitosti? Záleží na třech nejdůležitějších bodech - umístění, umístění, umístění. Každíčký den v roce přicházejí dveřmi téhle obrovské budovy tisíce bytostí z téměř každé dimenze, aby nakoupily zboží ze všech koutů. A vlastnost, která každému z nich umožňuje skákat mezi dimenzemi jen tak kvůli nakupování? Kouzelný talent. Mají ho spousty, hromady a tuny. A Krysomil se nechce spokojit jen s kouskem. Chce ho všechno.

Nebylo nic jednoduššího než vybudovat si centrálu tady, na posledním místě, kde by ho zelenáči hledali. Sklepení kdysi vykopali v přírodních horských jeskyních a nepoužívali od té doby, co budovatelé Hypermarketu přišli na to, že zákazníci do podzemí chodí neradi. Krysomil považoval tohle volné místočko za další znamení osudu, které znamená, že jeho sny o moci a dobývání vyjdou.

Našel tu také hotovou pracovní sílu, která zoufale čekala jen na něj, na jeho vedení vstříc zářivé budoucnosti. Když sem Krysomil přišel, Hyperkrysy vedly naprosto žalostný způsob života coby druhořadí občané světa několika soupeřících inteligentních druhů. Většinu z nich nechal pod svým vedením zdivočet. Devět vyvolených prokázalo zvláštní nadání a složilo slib. Ty potom opatroval jako své chráněnce.

Uvědomoval si, že na ovládání světa nejsou stavěni, ale ukázal jim, jak by mohli svůj přirozený talent a náklonnost využít k prosperitě a užívat si zajímavé a různorodé existence v podobě nového obličejce - dle libosti denně nebo několikrát za den. Stačilo dělat vše přesně tak, jak jim řekne. Svého volného času a nově nabytého majetku mohou užívat dosytosti. Proto slouží Krysomilovi s velkým nadšením. A jaká škoda, že nikdy nepoznají a neocení moc, kterou díky jejich činnosti získává? Vůbec žádná. Dělal to, co se jim řekne, a to je jediné, na čem mu záleží. Pro něj jsou jen prostředkem k dosažení cíle. Mají své výhody, ale pořád jsou jeho podřízení a on jim bude vládnout stejně jako zbytku světa. Je trpělivý. Cíl má už na dosah. Znovu si přehrával slova, která zněla v Himbajsově hlavě.

"Takže tu tedy máme návštěvu," uvažoval Krysomil.

"S tím Perversem si rád pohraju, bude to legrace. Je tak rázný, že se nikdo nebude ptát, co dělá. Kdyby se nám ho povedlo získat na naši stranu, mohl by se hodit. Ten Troll... no, tihle nikdy nemívají peníze, ale co je nám po tom? Unese spoustu nákladu. A ta ženská z Mača? Ta skrývá jistý potenciál."

"A o těch všech blýskavých cetkách ani nemluvě," dodal Pfuťák a předvedl celou řádku špičatých zubů. Krysomilovi červená očička jen zářila.

"Joouooo," vydechl Krysomil chamtivě. Mávl packou a ve vzduchu začala poletovat vidina Mačanky Marfy a její sbírky cenností.

Prsteny! Náhrdelníky! Náušnice! Náramky! Přívěšky! To vše posázené drahokamy, vyrývané, kroucené a krásně opracované, lemované a vyšívané a navíc ještě nabitě kouzelnou energií. Na co vám je moc, když ji nepoužíváte na to, co se vám líbí?

"Všechny ty krásné šperky pro vás a moc pro mne."

Jauva, Achne a Cífixa se nechaly natolik unést, že se pokusily iluze dotknout. Krysomil ji ale jediným máchnutím pracky zrušil.

"Jeeeeejjjj!" protestovaly.

"Chcete to vidět znovu?" vybafl Krysomil. Ukázal na strop. "Tak mazejte nahoru do skutečného světa. Přineste ho sem. Tam nahoře patří všechno nám! Přineste mi to! Všechno!"

Ostatní se rozhlédli. Coják přihloupě zamrkal.

"To ještě nemáme dost? Už je to tu plný."

Kolegové zaúpěli. Coják jim svými řečmi vždycky jenom sebere vítr z plachet.

"A to si říkáš Hyperkrysa, jo?" zeptala se Achne a opovržlivě mrskla černými fousky. "My někdy nebudeme mít dost. Pořád je vo co se snažit."

"Prostě ti analytický myšlení zrovna moc nejde," prohodila Cífixa a nedbale si ležila drápy o srst.

"Ana... co?" zakoulel očima Coják. "To sem z toho jelen."

Jauva zakvílela.

"Eště něco novýho?"

"Co chceme?" zkoušel je Krysomil.

"Víc! Víc! Víc!" zazpívaly sborově krysy.

"Správně!" zazubil se spokojeně. "Kdopak pro mě něco má?"

Jauva se hrnula dopředu a v růžových štíhlých tlapkách držela pytel. "Něco pěkného, moc pěkného," cukrovala hrdě.

Krysomil už na tu vzdálenost cítil magii.

"Dej to sem." Z červené kabelky pošíité korálky vytáhl novou, zářivě oranžovou kreditku. "Sotva používaná," ohroval nos.

"Nenadělám nic," pískla Jauva nervózně. "Teda jako mohla jsem čekat, až bude vopotrebovanější, ale to bych jí pak už nedostala. Chápete?"

"Dobrá úvaha," pochválil ji Krysomil.

Hyperkrysa byla radostí celá bez sebe, když jí hodil zpátky prázdnou kabelku. Velký Sýre, těmhle krysám stačí ke štěstí opravdu málo.

"Tak se na to podíváme. Kolipak asi do sebe zatím vstřebala majitelovy energie?"

Krysomil si přiložil kartu na čelo. Při samotné Master kartě, kterou má pod Trůnem odpadků, vládne mocí Čteče karet. V mysli mu vytanuly vize plné linolea a křiklavých látek.

"Kazutýna. Impka, manžel prodává ojetá vozidla, tři děti, oblíbená barva šmolkově modrorůžová." Typická Impka, té se snad ani normální barva líbit nemůže. "Členka bowlingové ligy. Trochu podvádí. Dobrý. Uvolněná morálka nám umožní snadněji proniknout do její reality. Ano. Je to dobrý přírůstek do naší stáje."

"Já jí chci!" vykřikla Cífixa. "Ne, já!" zaječela Jauva. "Já jsem jí našla."

"Dostanete jí všichni," zavrčel Krysomil a otevřel jedno oko. "Dobře to víte, vy hlupáci!"

Coják se zatvářil ukrivděně. "Nadávat byste nám nemusel."

"Uklidněte se," přikázal jim Himbajs a přehlédl postupně všechny své kolegy a kolegyně velikým korálkovitým okem, až se utišili.

Krysomil ho znepokojeně pozoroval. Jestli je tu mezi nimi někdo, na koho by si měl dát pozor, pak je to Himbajs. Je chytřejší než ostatní a bystřejší. Možná až Krysomil jednoho dne dosáhne svého cíle a Hypermarket už nebude potřebovat, přenechá Himbajsovi své zdejší království. Ale jestli se Krysomilovi bude plést do jeho plánů, pak práááásk! Zametači tam nahoře najdou další nebohé tělíčko a strážé v nabíraných kostýmkách nebudou mít pro něj žádné vysvětlení.

Himbajs kývl na Krysomila a podřízeně svěsil ramena. Krysomil mu tohle gesto ani trochu nevěřil. Déle už ale čekat nevydrží. Zastrčil pracku do Trůnu odpadků, prohrábnul se přes plesnivé rybí kosti, zmuchlané hliníkové obaly a šedobílou čokoládu se zkaženými rozinkami až ke žhnoucímu srdci jeho moci.

Tvrdý zlatý obdélník se mu přichytil na polštářky, jakmile s ním pohnul. Ta nahromaděná síla ho málem popálila. V mysli se mu ukázala stupnice - karta už je ze 75% plná. K ovládnutí světa už chybí jenom kousíček, a přeci je to ještě tak vzdálené. Karta by se chtěla uvolnit a vládnout veškeré existenci. Chce to jen jednoho správného čaroděje, který by ji ovládl. Krysomil věděl, že je tím vyvoleným.

"Jednoho dne, mazlíčku, jednoho dne to přijde," zašeptal láskyplně.

Karta zazářila zlatavým světlem a stonásobně tak umocnila mizerné světlo, které žhnulo v Krysí díře. Dotknul se nového přírůstku do kreditek a vyprskl na své podřízené.

"Zpívejte! Ted!" přikázal.

Krysy se soustředily na Master kartu. Pak začaly popěvek.

"Jedna karta vládne všem, jedna jim všem káže, jedna všechny přivede, Hypermarket do temnoty sváže."

"Znovu!"

"Jedna karta vládne všem, jedna jim všem káže, jedna všechny přivede, Hypermarket do temnoty sváže."

"Neslyyyyšííím vááááá!"

Hyperkrysy opakovaly litanii znovu a znovu, dokud Krysomil necítil, jak se nový poklad ohřívá a vysílá energii. Master karta jakoby kreditku objala neviditelnými chapadly a nasála z ní esenci do zlaté záře. Z oranžové karty za chvíli zbyla jen vycucnutá slupka. Potom pustil Krysomil trochu síly zpátky. To byla ale jeho síla. Odeduž mu Kazutýna patří. Hospodyně z Imperu se právě připojila ke Krysomilovu vojsku. Oranžová karta se mu v prackách namnožila na devět kousků, jeden jako druhý. Pak je rozdál do dychtivých tlapek svých Hyperkrys.

"A teď jděte," přikázal jim. "Kupujte! Pronásledujte cizince. Chci vědět o všem, co dělají, znát každé místo, kam se vydají. A tu Skeevovu kartu koukejte pořádně využívat. Zajděte s ní všude. Chci mít všechnu jeho sílu dřív, než ti jeho kamarádičci tam nahoře budou zase o něco chytřejší."

Kapitola šestá

Když jsme opustili kancelář manažera, přibíhal k nám Parvatány, nyní už jen v modré vyšívané tunice, kratšasech a černých punčochách. Celý udýchaný překotně zastavil a věnoval mi horlivé zasalutování.

"Jsem připraven k akci, pane! Tedy, chtěl jsem říct pane Aahzi. Vlastně Aahzi..." polknul.

"Zklidni hormon, hochu," zdvihl jsem učitelsky obočí.

Páni, to je ale mladoch! Už si ani nepamatuji, kdy jsem naposled měl tolik nedočkávané energie.

"A přestaň už s tím konečně! Jestli budeš pořád salutovat, nikdy nebudeme moct někoho tajně špehovat."

"Ano, pane!" kývl Parvatány a zase se plácnul do čela. "Jak řeknete, pane!"

"Nech už toho!" vyštěkl jsem. "Musíme přijít na to, kde máme vůbec začít."

Za námi se ozval tenký hlásek.

"Já vím, kde začít."

Všichni jsme se naráz otočili. V našich stopách kráčela ta malá blondýnka v bílém kožíšku, s nosem jako bonbónek. Viděli jsme ji tenkrát vyplížit se z Vulkánu a potom se snažila něco nacpat do hlavy panu Mouovi, když jsme odcházeli z odpadkárn.

"Zmiz odsud," vybafl na ni Parvatány.

Ignorovala jeho výbuch a zadívala se mi do očí.

"Doufám, že vy máte lepší intuici než tady ten cínovej vojáček. Víím, co hledáte."

Par mě vzal za ruku a otočil mě původním směrem.

"Nevšímejte si jí, pane... Aahzi. Půjďme si promluvit s majiteli obchodů, který čekají na tu osobu, co se vydává za vašeho přítele. Třeba o něm nebo o ní někdo slyšel - když budeme mluvit se spojencem nebo nějak zmiňovat ty zloděje totožnosti, musíme brát v úvahu obě varianty, protože tu máme co do činění s čaroději."

Znovu ho přerušil ten tenký hlásek, tentokrát ještě naléhavěji.

"Já vím, kdo za tím vším je."

Parovi ztuhl obličej, ale pochodoval dál.

"Když už víme, jaký obličej hledáme, můžeme zjistit, kolik obchodníků podvedl nebo podvedla a taky třeba přijdeme na nějaký trik, který používá. Měli bychom se zaměřit na krámky, kde ten falešný Skeeve nakupuje nejčastěji."

"To nebude nic platné," vysmála se mu malá postavička.

Vyvlékl jsem se Parvatánymu z ruky a vrhl se k ní.

"Ty víš něco, co my nevíme?"

Malé ženě nechápavě spadla čelist.

"Vy byste mě vážně vyslechl?"

"Tak schválně. Když mi budeš chtít narvat snůšku nesmyslů, prostě si to poslechnu a pak to budu ignorovat."

Strážce se nejdřív tvářil překvapeně a pak uraženě.

"Pane, nevěnujte jí pozornost. Je to blázen. Pořád mele něco o tom, že tu funguje rozsáhlá spiklenecká skupina, která chce Hypermarket kompletně podrazit."

"Já nejsem blázen," bránila se. "Říkám vám pravdu. To jenom vy předstíráte, že nevím, o čem mluvím."

"Helejte, vy dva, připadá mi, že se hádáte jako manželé po dvaceti letech," vyzbrozoval jsem. "Než pudeme dál, děje se tu něco, co bych měl vědět?"

"Ehmgrrr!" shodli se vzácně oba a vyměnili si nenávislné pohledy, ale byli zticha.

"Tak jo. Jak se jmenuješ?" zeptal jsem se té nemanželky.

"Eskina," odpověděla mrzutě.

"Tohle je Marfa a tady je Kulík. Já jsem Aahz." Obřadně pokývla hlavou. "Pudeme někam, kde si můžeme v klidu popovídat. Ideálně s pívem v ruce. Vyhovuje?" zeptal jsem se svých společníků.

"Pivo dobrý."

"Jasně, sekáči," dodala Marfa. Parvatány na nás mávl a vydal se na pochod dlouhou chodbou. Prodíral se davy lidí jako starý profík. Marfa se přidala k maličké Eskině.

"Kde jste koupila ten kožíšek?" zeptala se s vášnivým zábleskem módní nákupčí v očích. Eskina pořád ještě supěla.

"Ten mi narostl," odsekla. "Jsem krysteriérka z Krysavy, zapřísáhlá členka Oddělení vyšetřování tchořů a Oddělení prevence před fretkami."

"Ach tak," zastyděla se Marfa. "Omlouvám se, já jsem z Mača. Na Krysavě jsem nikdy nebyla. Máte moc pěkný kožíšek."

"Pardon," řekla Eskina a pohodila světlou hlavou. "Možná jsem trochu nedůtklivá. Už je to dlouho, co se mnou naposledy někdo jednal s úctou."

S tím věnovala Parvatánymu další nasupený pohled. Ten se na ni ještě naposledy nedůvěřivě zamračil a pak se ujal

role průvodce. Až k hotelovému baru, kam nás Par vedl, neutrouсила Eskina ani slovo. Pro mě to byla jen další známka toho, že je na ní něco výjimečného. Většina ženských by totiž druhému vymluvila díru do hlavy, kdyby ho chtěla o něčem přesvědčit.

Růžek v hotelovém baru Mystik se nám zdál ideálně tichý. Tlumené osvětlení jakoby nutilo lidi automaticky ztišit hlas. V okruhu dvou stolů nikdo neseděl. Uvelebil jsem se do rohu lavice na krásně čalouněné měkké sedátko z burgundského sametu.

"No, do hospody U Žlutého půlměsíce to má daleko," rozhlédl jsem se, "ale budiž."

"No tak, Aahzi," domlouvala mi Marfa. "Je to tu prvotřídní. Počkej, jenom zajistím, abysme byli fakt sami." Sundala si ze zápěstí kužel ticha a máchla nad ním rukou, až se jeho purpurová záře rozšířila kolem celého stolu. "To by mělo stačit." Kulík se vrátil od baru s tácem plným nápojů a pak usadil své rozložené chlupaté pozadí do křesla.

"Mluvit oukej," utrousil stručně mým směrem.

Už se známe dost dlouho, takže mi bylo jasné, co tím chtěl říct. Tahle dvě slova znamenají, že promluvil s barmanem a pohrozil mu, že si nepřejeme být nikým rušení. Když budeme mít chuť na další pití, zajdeme si pro něj sami.

Obrátil jsem se k našemu hostu, který opatrně srkal Mangovou Lassie.

"Takže ty tvrdíš, že si vyšetřovatelka. A co děláš tady?"

S naprostou ignorací směrem k Parvatánymu sáhla do kožíšku v přední části těla a poslala mi po stole malý předmět.

"Tady máte můj odznak. Jsem terénní agentka Krysavské tajné služby. Víš dobře, kdo jste vy. Pokud budete rozumní, můžeme si navzájem pomoci."

"Jak?"

Eskina se spiklenecky naklonila blíž.

"Na nějakou dobu jsem se pověšila na ocas jednomu bezvýznamnému začínajícímu čaroději jménem Krysomil. Ukradl Krysavskému výzkumnému institutu pokusné filozofické zařízení."

Já ten název nikdy předtím neslyšel, ale Marfa kývala hlavou.

"Mám od nich pár věcíček," potvrdila. "Moc pěkná práce a taky jsou spolehliví. Špičková prezentace. Pracují většinou s drahejšími kovy."

"Přesně tak," souhlasila Eskina. "Já tu pátrám po artefaktu z ryzího zlata. Je výjimečný, ale strašně maličký. Požádala jsem tyhle nemehla o pomoc," hodila hlavou směrem k Parovi, "ale vysmáli se mi."

"Všechno si to vymyslela," trval na svém Parvatány.

"A jak to víte tak jistě? Nikdy jste mě nevyslechli!"

To jejich pošťuchování už mi lezlo krkem.

"Není láska skvělá?" zakoulel jsem očima na Marfu a Kulíka.

"No tak dobře!" vykřikla Eskina zahanbeně. "Řeknu vám, co vím. Třeba potom budeme moci pracovat společně."

"A jak vlastně víš, proč jsme tady?" zeptal jsem se podezíravě. "Jediný, co bys měla vědět, je, že tady dáme sháníme boty."

Eskina mávla rukou.

"Už vás pronásleduji celý den. Slyšela jsem, co jste říkal panu Mouovi a na co jste se ptal obchodníků. Buď všem trochu lžete, nebo máme společný cíl."

"Pokračuj," pobídl jsem ji se zájmem.

Jestli nic jiného, tak má pozorovací talent. Kéž by aspoň polovina lidí, na které jsem v životě narazil, něco takového vůbec znala.

"Ta věcíčka je strašně mocný kouzelný zesilovač. Krysava je na své výsledky v magii i ve vědě dost hrdá. Naši alchymisté na něm pracovali hlavně proto, aby zesílili kouzla a ostatní skvělé výtvořiny v místech, kde je jen málo siločar, třeba jako v naší vlastní dimenzi. Dobře víme, že bychom dokázali i víc, ale náš přirozený talent v zacházení s magií má své hranice. Doufáme ale, že ještě dokážeme veliké věci. Jen nám zatím unikají prostředky. Náš famózní hlavní čaroděj, s prominutím, moc nedělá do oblasti kouzel, spíš toho hodně namluví, ale věří, že nastane velký průlom, který Krysavě umožní vychovat několik opravdových čarodějů. V současné době existuje jenom pár prototypů těchto věcíček. A nefunguje každému. Základní potenciál tam být musí. Tenhle kousek byl nejsilnější. Naši vůdcové do něj vkládali veliké naděje. A pak najednou zmizel."

"A víte, kdo ho sebral?" zeptal jsem se.

"Kdo jiný než Krysomil?" rozpřáhla Eskina své malé tlakovité ruce.

"Jeden z vašich potenciálních čarodějů?" přihřála si Marfa svou profesní polívčičku.

Eskina si pohrdavě odplivla.

"Prokočku ne! Pracoval jako uklízeč. Sluha. Inteligence moc nepobral, ale naneštěstí je docela ambiciózní. Když zmizel ve stejnou dobu jako náš vynález, začali jsme po něm pátrat. Nenašla se ale žádná stopa, takže jsme předpokládali, že využil skrytou energii vynálezu a utekl do jiné dimenze. I jeho matku to překvapilo. Prý to byl vždycky takový tichý samotář."

"No jo," pokyvoval jsem. "Na ty je třeba si dávat bacha."

"Přesně," vzdychla Eskina. "Teď už víme, že jsme si měli na něj dát pozor. Ale kdo všechno by měl hlídat pomocný personál? To nikdy nesmíme najímat tiché samotáře? Co? Máme snad na práci s koštětem najímat veselého a komunikativního jedince? Nebo na noční čištění vzduchu od ektoplazmy za použití kouzla, když v budově nikdo není? To by nám podle mě přineslo víc problémů, než se spolehnout na zaměstnance, kteří si vystačí sami."

"Na mě se nedívej," poučil jsem ji. "Já přicházím do styku jenom s nezkontrolovanými a neuhlídatelnými individuuama. Ty ostatní jsou se sebou spokojení a jsou líní a sami se do řešení problému nikdy nepouštějí."

Eskina kývla. "Vidím, že si rozumíme."

"Tohle nemá s našimi zloději nic společného," zavrčel Parvatány.

"Skoro nic, to ano," opravila ho Eskina, ale pokračovala směrem ke mně. "Mým úkolem je získat tu věcičku a dopravit ji zpátky do alchymistické laboratoře. Kdyby ji někdo zneužil, přemění svého vzývatele takovým způsobem, že už to nebude přirozená bytost, ale kreatura z energie."

"Fakt? Tak to se ten problém vyřeší sám, ne?"

"Nakonec ano! Ale je to velice dlouhý proces. Mezitím ale z vyvoleného zdroje energie neustále proudí. Vytvořili ji tak, aby se napojila na siločáry. To by šlo, protože siločáry nemají cit a jsou stále obnovitelné."

Zvedl jsem ruku. "Vím, kam míříš. Ty máš na mysli, že tenhle Krysomil čerpá svojí moc ze živých bytostí."

"Jsem si tím jistá," potvrdila Eskina. Ostrým nehtem píchla do Parvatányho barevné tuniky. "Sám jsi ty zdechlíny viděl, ty nešťastníky, co se tu potulují. Nevládnou svojí myslí a nemají vlastní vůli. Prostě jdou vpřed a nepamatují si, kdo jsou nebo co tu dělají. Jsou to trosky kdysi normálních zákazníků, které tenhle veliký vynález vycucnul."

"Tady jde do tuhého," zhrozila se Marfa.

"Ale jak? Jak ta věc získává energii z lidí?" snažil jsem se to pochopit.

Vzpomněl jsem si na ty lidi, které popisovala. Při představě Skeeva, jak se bezcílně potuluje jako mechanická hračka na klíček, jsem sebou trhnul.

"Na základě Pravidla přenosu, přímého kontaktu nebo kontaktu s něčím, co se někdy předtím dotklo cíle. Se siločarami je to složitější, proto je to zatím jen prototyp. Fyzický kontakt se siločárou je pořád jen v rovině teoretických úvah.

Živých bytostí, i když mají mnohem menší potenciál, se dá snadno dosáhnout a dotknout. Kdyby se ta věcička používala k původnímu účelu, musela by toho vysát hodně, ale netrvalo by to dlouho a nikomu by to neškodilo."

"Co má ale tohle společného s měniči identity, který se přeměňují v poctivý zákazníky?" zeptal se Par útočně.

"Všechno! Přeměna je momentální stádium vyvolané tím vynálezem. Když jednají ve formě zacílené bytosti, posilují spojení. Proto ty nákupy - utvrzuje si svůj vkus a bohatství. Čím déle setrvává někdo jiný v cizí identitě, tím snadněji ji pak původnímu vlastníkovu sebere úplně, protože je tahle věcička jenom pokusná, nevíme přesně, jak se Krysomilovi podařilo přesunout energii z jednoho člověka na druhého. Tohle představuje pro vašeho přítele největší nebezpečí: Krysomil vyhledává především jedince s magickým talentem."

Parvatány chvíli sváděl vnitřní boj s myšlenkou, ale nakonec se mu povedlo promluvit.

"Řekněte jí to," vyhrknul.

"Co?"

"Já nemůžu prozradit oficiální informaci. Musíte to udělat vy. Řekněte jí, co jste viděl ve Vulkánu."

A tak jsem jí to všechno vyprávěl. Popsal jsem jí všechny podrobnosti, na které jsem si vzpomněl - na měniče identity za závěsem, balíček karet... Eskina nestačila valit své hnědé oči.

"Ale to spolu musí souviset! I ten vynález má možná jinou podobu - může vypadat jako karta."

"Já Skeeva nenechám unakupovat k smrti!" rozhodl jsem. Mí společníci odhodlaně souhlasili.

"Co uděláme jako první?" zeptala se Marfa.

"Odřízneme ho," vyřešil jsem její otázku. "Jestli klíčem k vysávání bytostí je jejich odtotožnění, pak musíme tomu odosobňovateli zabránit v dalších nákupech Skeevovým jménem."

"Já vydám souhrnný obězník," nabídl se Par a sáhl si do kapsy. Ruku ale vyndal prázdnou a úplně mu zesinaly tváře.

"Kouli mám v uniformě. Musím se vrátit na základnu."

"Tak ale šupito presto," popohnala ho Marfa.

"Ale co vy? Mám vás doprovázet a ukazovat vám cestu."

"Já je povedu," navrhla Eskina.

Parvatány na ní udělal obličej a ona mu to vrátila.

"Copak si myslíš? Už tady Krysomila hledám pěkně dlouho. Znáš to tady stejně dobře jako ty - možná lépe. Jdeme," vyzvala nás. "On nás dožene později."

Kapitola sedmá

"Mně už to hlava nebere," přiznala Marfa, když jsme odešli z baru Mystik. "Je to tady fakt obrovský! Teda normálně bych měla strašnou radost, že mám na dosah víc krámů, než jsem za celý život prošla, ale teď jsem ztracená. Jak je můžeme všechny zvládnout?"

To mi taky nebylo jasné, ale coby vůdce expedice jsem musel projevit vůdčí schopnosti. Prvním klíčem k dobrému řízení je delegování zodpovědností.

"Ty jsi tady skoro domácí, naše milá průvodkyně," oslovil jsem Eskinu, která maširovala o krok přede mnou jako nějaký vlajkonoš. "Kde bys tu začala někoho hledat?"

"Tam právě jdeme," informovala mě krysavská vyšetřovatelka s mávnutím ruky. "Uprostřed Hypermarketu je centrum komunity."

"Komunity?" zeptal se Kulík.

"No jistě! Když vedle někoho pracujete den co den, trochu ho poznáte, ne? Je to jako se sousedy. I když u nich nebydlíte, je to jako kdybyste s nimi žili. Vidíte tam lidi každý den, zákazníky, s kterými se dveře netrhnou, lidi se stížnostmi, hledače výhodných akcí."

Plácl jsem se do čela. "No jo, stejný jako na Bazaru, akorát pod střešou," zvolal jsem a cítil se jako pitomec. "Kdo to tady má na starost? Obchodní komora?"

"Správa Hypermarketu," odpověděla Eskina. "Majitelé krámků žádnou komoru nemají, ale není to špatný nápad.

Projednám to s přáteli. Už zaznamenali, že se na Správu nejde obracet se vším."

Zašklebil jsem se. Jestli se mi právě povedlo zasít semínko převratu, tak rozhodně za sebou zametu stopy, pokud tomu můžu pomoci. "Ne, já myslel, kdo to tu fakt má pod palcem? Správa má na starosti fabriku fyzicky, přiděluje prostory, vybírá nájem. Ale kdo tady tomu kšeftaření dělá primátora? Za kým si jdeš stěžovat nebo koho fakt nechceš naštvat?" "Aha!" pokývla Eskina. "Teď už chápu. No přece k Ombudsmance. Vezmu vás do kavárny."

Cestou jsem si vytvořil lepší představu o tom, jak je Hypermarket rozložený. Velké obchody vyplňovaly rohy na křižovatkách a podél nich se táhly paprsky malých, menších a malinkatých zařízení. Většina z nich byla opravdu tak skromná, jak ukazovala mapa. Jenom pár obchodníků využilo mezidimenzionálního prostoru jako třeba Vulkán.

Jak jsme procházeli dál, viděl jsem podobnost mezi Hypermarketem a Bazarem ještě zřetelněji. Všiml jsem si křehké maličké Trpaslice, která ve směnárně vážila drahokamy dvěma statným rohatým cestovatelům s kopyty. Za zády mimo jejich dohled, ale na dosah Trpaslici stáli dva Trollové z protějšího baru a měli připravené palice pro případ, že by se cestovatelé nějak rozdováděli. Výměnu ale dokončili úspěšně, poděkovali směnárnici a odešli. Trollové zase nenápadně zapadli do svého podniku. Eskina měla pravdu - sousedi hlídají jeden druhého.

Na zdi visela cedule "Podrbej mi břicho za dva stříbrňáky". Pod ní na podlaze ležel na zádech veliký pes a žadonivě vrtěl ocasem. Najednou zdvihl čumák, zavětral a pak zavyl.

"Eskino!"

Krysavanka ho honem běžela podrbat na břicho.

"Jak se máš, Rafe?" zeptala se ho.

"Moc dobře. Po tom pachu, co hledáš, zatím ani čuch."

"No, nevádi," vzdychla. "Dík, že dáváš pozor."

"A co ty?" podíval se na ni Raf velkýma hnědýma očima. "Sleva pro kamarády mojí kamarádky?"

Marfa se usmála: "Proč ne?" Sehnula se a polochtala mu chlupaté břicho. "Připomínáš mi Huga." Raf se celý tetelil blahem. "Tohle mi taky připomíná Huga."

To už jsem ale nevydržel. "To je na mě moc, Marfo." A vykročil jsem.

"Hej, kamaráde," zařehlal něčí hlas na pozdrav. Podíval jsem se tím směrem. Ve dveřích krásně nasvíceného obchodu stál veliký šedivý grošák. Nad hlavou se mu na tyči houpala zdobená cedule "Valašské ovesné dobroty". Uvnitř jsem zahlédl hlouček zákazníků různých druhů, včetně Tulpanů, jak si na baru vestoje pochutnávají. Jedli lžící nebo rovnou z misky. Kůň pohodil hlavou, až mu krásně zaválala dlouhá bílá hřívá. "Pojď dál a dej si misku! Takový oves jsi ještě nejedl! Dneska máme celozrnnou specialitu s červenoučkým jablíčkem jako přílohu."

"Ne, díky," odmítl jsem. "Já mám radši trochu živější baštu."

"Je to Pervers," zašeptala jeho spolupracovnice, menší černá kobylka.

Měla to být jen soukromá poznámka, ale my Pervektové máme příliš dobrý sluch. Takováhle narážky si nenechám líbit.

"Nechtěla bys bejt hlavní chod?" zavrčel jsem.

"Nééé!" zařehlala poplašeně a s naléhavým klapotem kopyt couvla do jídelny.

Šedivý jezdecký oř zaržál. "Není třeba se hned vztekat," vyčítal mi.

"Aspoň si to přistě budete pamatovat. Říká se Pervekt!"

"Aahzi!" ťukla mě prstem do hlavy Marfa. Vznášela se nad námi. "Eskino, pověz, je tu vždycky takový vedro?"

"Ani ne," odpověděla Eskina. "Většinou se tu teplota reguluje. Sopka, která je pod Hypermarketem činná, produkuje geotermální energii. Tu pak využívají některé krámký pro svoje zboží. A v zimě nás ohřívá. Ale teď je léto a je tu opravdu horko. Místní technik na to nestačí. Ááá, tady ho máme! Mrazíku!" Vyskakovala a mávala na světlovlasého chlápka v červené čepici s bambulí.

Dav se roztupoval, aby mu uvolnil cestu. Byl vysoký asi tak jako já, oblečený do červené bundy a kalhot. Bez sebemenší námahy proklouzával hloučky nákupních střídavě po jedné a po druhé noze.

Brusle ale na nohou neměl. Když jsem kolem jeho těla viděl v horkém vzduchu srážet páru, došlo mi, že to je asi čaroděj počasí nebo někdo podobně mocný. Když se přiblížil, na podlaze po něm zůstávala ledová stopa. Měl paty u sebe a špičkami mířil v naprosto stejných úhlech na obě strany. Postupně se tak doklouzal ve zmenšujících se kruzích až ke Krysavance. Zastavil se těsně před ní.

"Eskino!" vykřiknul a stiskl ji v náručí. Měl rysy dobře živého elfa se světle modrýma očima a slámově blondatými vlasy, které lemovaly kulatý obličej s růžovými tvářičkami a červenou špičkou nosu. Jinak byl po celém těle bílý. Na rozdíl od místních měl uši zašpičatělé jen v jednom bodě.

"Pusť mě," plísnila ho Eskina a pěstičkami mu bušila do prsou. "Vždyť zmrznu."

"Promiň," zazubil se. "Někdy si přestanu uvědomovat, jakou mám tělesnou teplotu."

"Dovol, abych ti představila své přátele," nabídla se a jednoho po druhém nás uvedla. "O Mrazíkovi už jste asi slyšeli, ne?" zeptala se mě.

Potřásl jsem si rukou a já byl pak zmrzlý úplně na kost.

"To je ten slavnej Mrazík?" zeptal jsem se. "Ten elementál?"

"Jo!" výsknul vesele ten borec. "Rád vás poznávám. Sháníte nějaké zvláštní zboží?"

"Ne, dneska nenakupujeme," opravila ho Eskina, než jsem se dostal ke slovu. "Pomohou mi najít Krysomila."

"Počkat, počkat, to jsme si nedomluvili," vzpouzel jsem se.

Světle modré oči se upřímně zadívaly do mých. "To je od vás moc hezké. Víte, Eskina tu po něm pátrá na vlastní pěst, ale je na to sama. Hypermarket je strašně veliký. Mezidimenzionální zločinec se tu schová jako nic. Mě si správce jenom najal, takže mi vedení nenaslouchá. Začíná tu být ale pěkně horko - a to nemluvím o teplotě. Když už jsme tak u toho," rozhlédl se a jakoby zavětral, je tu opravdu vedro. Poodstupte trochu, přátelé."

Mrazík se zhluboka nadechl a pak foukl. Jeho dech vyšel ven jako bílý kužel a rozšířil se do všech koutů. Sám za sebe musím říct, že mám v pokoji radši chladněji než horko, ale tohle byla hodně rychlá změna. Kdyby tu před ním visel pytel

hrašku, byl by hluboce promražený. Zuby mi cvakaly, až mě z toho bolela čelist. Marfa si přitáhla vrstvy kostýmu blíž k tělu. Stejně tak se zachovaly i stovky zákazníků všude kolem. Někteří na elementála házeli nenávistné pohledy. Jenom Kulík s Eskinou si z toho díky svým huňatým kožíškům nic nedělali.

"Pardon, přátelé," omlouval se Mrazík, když popadl dech. "Za chvíli se to vyrovná. Musím držet krok, jinak nebude Hypermarket pořad vypadat tak, jak ho známe!"

"Počkat, počkat," vykřiknul jsem, protože mě napadla hrozná věc. "Ty říkáš, že tohle všechno stojí na vrcholku sopky? Ta pára, co se zvedá nad vrcholky, není jenom dekorace?"

"Ne! Vulkán, ten obchod s oděvy, se jmenuje po ní. Všiml sis tam té podlahy? To je moje práce," pochlubil se skromně.

"Říkám tomu živé umění. Volně plynoucí láva. Fakt moc pěkné. Měli byste se tam jít podívat."

"Možná pozdějš," navrhl jsem a v duchu jsem se zapřísáhl, že už tam nikdy nepáchnu. Pamatoval jsem si tu oranžovočernou podlahu, ale myslel jsem si, že to je kouzlo, které má zapůsobit na zákazníky. Ale činná sopka! Ty lidi jsou fakt šílení.

"Takže vy se tu asi chvíli zdržíte?" zeptal se Mrazík a zvedl prst, aby zkusil teplotu. Klesla na příjemný stupeň.

Elementární magie je v těchto končinách jedna z nejmocnějších.

"Ani o minutu dýl, než bude nutný," odpověděla Marfa ochotně. "Chceme pomoci kámošovi a pak se musím vrátit ke svojí práci."

"Zůstávají tady," trvala na svém Eskina. "Jejich přitele tu někdo okrádá. A tenhle problém se jim povede vyřešit jenom v případě, že mi pomůžou chytit Krysomila."

"No to se ještě uvidí," procedil jsem skrz zuby.

"Hej, hej, tak vítejte v sousedství," rozzářil se Mrazík "Musím mazat."

Znovu nám každému potřásl rukou a pak vyrazil někam chodbou.

"Tos mu musela všechno vyžvanit?" zeptal jsem se rozladěně.

"Tady ví každý o každém všechno," vysvětlila mi Eskina. "Musela jsem se tu seznámit s kdekým, protože Správa mi nechce vůbec s ničím pomoci. Představím vás všem svým dobrým kamarádům. Jsou moc příjemní, dávají mi najíst a nechávají mě u sebe přespat. Někteří ale tak milí nejsou, jako třeba majitel Vulkánu a jeho bratrance. Proto jste mě tam viděli pokradmu se rozhlížet. Musím ale být na stráži všude, kam mě můj nos zavede." Poklepala si na svůj malý čumáček. "Pojďte za mnou! Vezmu vás k Ombudsmance."

Rozhlédl jsem se. Když už vím, na co se soustředit: dávám si větší pozor. A opravdu. Chodbami se bezcílně šourají tvorové s prázdnými pohledy. Přepadl mě strach, aby se Skeeve nestal jedním z nich. Jedna vyzáblá žena s dlouhými prošeďivělými vlasy a protáhlým obličejem si mého lítostivého pohledu všimla. "Na co civíš, šupináci!" vyštěkla. Takže ne všichni jsou evidentně duševně vysatí. Prestal jsem je házet do jednoho pytle. Někteří jsou prostě jenom podráždění.

"Pane!" oslovila mě energická žena v zelené uniformě klobouku a před nosem mi mávala perem a deskami. Nechcete si zažádat o hyperkartu? S neomezeným kreditem, jen 35-ti procentní roční úrok. Stačí vyplnit jméno, datum narození a velikost boty a podepsat!" S tím mi vrazila pero do ruky.

Desky s formulářem jsem odstrčil a pero jí strčil za klobouk.

"Odprejskni."

"A co vy, madam?" zeptala se a popolétla, aby se dostala blíž k Marfě. "Jen dnes platí s vaší novou kartou 8% sleva na všechny nákupy!"

"Osm procent?" zopakovala se zájmem Marfa.

"Stačí jen vyplnit vaše jméno. A oblíbenou barvu. A roční období."

Marfa sáhla po peru.

"Marfo!" zastavil jsem ji.

"Jejda, ne, děkuji," odmítla hyperúřednici moje společnosti.

Slečna na sobě nedala znát žádné zklamání. Vmísila se do davu a obličej už jí zase jen zářil. "Přeji hezký den," stihla nám ještě popřát.

"Promiň, Aahzi," omlouvala se Marfa. "Ale těch osm procent?"

Zamračil jsem se. "Na Bazaru bys dostala dvacetiprocentní slevu a ani bys nemusela vypisovat žádné formuláře. A kdyby ses fakt snažila, tak padesát."

"No jo, když to takhle srovnáš, tak je to hloupý," zčervenala se Marfa. "Prostě jsem se v tu chvíli nechala unést."

"Ahoj, Esky!" Naši průvodkyni pozdravil hráč na lesní roh, když přestal foukat. Ostatní muzikanti ji obstoupili a začali ji objímat a podávat si s ní ruku.

"Se všemi si tu povídám," svěřila se nám Eskina "Platí jim tu jenom minimální částky. Původně se domluvili na tom, že mohou vybírat všimně, ale vedení jim to zakázalo, takže nic takového nedostávají."

"Je to jejich forma protestu," pokrčila Eskina rameny. "Málokdy si toho ale někdo všimne."

"Chceš říct, že takhle hrozně hrajou schválně?" zrohorela se Marfa.

"Eskino!" zařvaly dvě Tygřice a rozběhly se k ní, jakmile jsme zahruli za další roh. Byly to štíhlé kočkovité ženy s pruhovanou pletí a vykulenými zelenými očima. Každá z nich táhla osm nebo devět nákupních tašek.

"Jsou tu denně," poznamenala Eskina, když Tygřice zase odběhly do dalšího obchodu. "Jsou ohromně bohaté."

"Drahoušku!" Zamával na ni veliký Broukodvď ze dveří obchodu s postelemi. "Mám nové zboží. Jednu by sis měla vyzkoušet!"

Všichni jsme na ni zůstali zírat. Hned jí zčervenaly tvářičky. "Dává hodně najevo své pocity, ale nic mezi námi není."

Nechává mě přespat ve skladu. Nemůžu si dovolit bydlet v hotelu."

Pozvedl jsem obočí. Cestou jsme potkali ještě další přítulné muzikanty, několik velkorysých majitelů obchůdků a

spoustu jiných Eskiných přátel. Chtěl jsem je požádat, aby občas hodili očkem, jestli neuvidí Skeeve, ale Eskina mě pořád přemlouvala, ať to nechám na Ombudsmance.

"Mmmm, cítíte tu vůni?" vykřikla Marfa potěšeně.

"Vooo-níííí!" souhlasil Kulík.

Můj citlivý nos už o tomhle aroma věděl o několik bloků dřív. Z děr z podlahy se linula voňavá pára. Nějaká neodolatelná síla poháněla mě i všechny ostatní dovnitř do malého kulatého stánku z červeného dřeva, který stál uprostřed Hypermarketu.

Do očí nám vysílala horké paprsky bílá světla. Vztáhl jsem ruce, protože jsem na chvíli oslepl. Když jsem opět mohl zaostřit, zjistil jsem, že se blížíme k pohybučím se světélkům. Čtveřice Impek v těsných halenkách se šněrováním a v kastrůlkovitých kloboučcích tu spirálovitě pohybovala zrcadlovými válečky, v nichž seděli salamandři.

"Co to je?" zeptal jsem se a mžoural do té záře.

"To je ta kavárna," oznámila nám Eskina posvátně. Ostatní ale pod prvním dojmem úplně oněměli. Mně to tu narozdíl od nich přišlo povědomé.

Když jsme se přiblížili, všiml jsem si nápisu na budce "Káva je život". Ze střechy ke stropu proudily bublinky zlatavého světla a ozařovaly okolí a zase se snášely dolů. Většina návštěvníků se nakláněla a natahovala ruce. Na natažené dlani jim bublinka přistála a přeměnila se v ozdobné porcelánové a keramické hrnečky a hrnky, z nichž se kouřilo. Marfa se nechala zlákat a také nastavila dlaň.

"Espresso!" zahalekala radostně a srkla si z malého hrnečku, který se jí v dlani objevil.

Kulíkovi na ruce přistála bublinka, která se proměnila ve velikou nádobu plnou běžové pěny. Obličej se mu rozzářil širokým úsměvem. "Laté."

"Zvedněte ruce," pobídla mě Eskina a sama udělala totéž. Bublinka se na jejích malých prstíčkách rozplynula v jednoduchý porcelánový hrneček s tmavě hnědou tekutinou. "Dostanete to, co nejvíc potřebujete."

"Nééé," odpovídal jsem a zadíval se mezi paprsky světla. Ruce jsem měl svěšené a svíral jsem je v pěst. "Nedám si."

"Neodmítejte Ombudsmanky štědrost," varovala mě Eskina znepokojeně. "Jinak by vás pak už nemusela obsloužit. Jiní lidé by se přetrhli, jen aby Ombudsmanku neurazili! Jak můžete začínat ráno bez hrnku kávy?"

To už jsem ale šel po čuchu.

"Jenom jedna bytost umí vařit takhle voňavý kafe," zamumlal jsem a štrádoval si to ke stánku.

A měl jsem pravdu. Když jsme došli k boudě, rozletěla se postranní dvířka a do náruče mi vletěla veliká modrobílá šmouha.

"Aahzi, ty starej d'áble!" vrněla Sibona. Dlouhé hadovité tělo Kávanky se omotalo kolem mě a konec ocasu se jí radostně míhal ze strany na stranu. "Je to možný? Ty jsi takovej kocour!"

"Já to tušil," zazubil jsem se na své přátele a představil jim Sibonku, majitelku kavárny.

"Vy znáte Ombudsmanku?" divila se Eskina a nakonec to na ni udělalo dojem.

"Jsme starý známý," naparoval jsem se a držel ji kolem pasu, tedy přesněji řečeno tam, kde by měla pas, kdyby to nebyla dvanáctistopá hadice s rukama a živými vlasy. "Kulíku, Marfo, tohle je Sibonka. Pochází z Kávu." Svýma ohebnými hadovitými rukama mě začala šimrat za ušima. Ani za ta léta zřejmě nezapomněla... Chvilku jsem si ten rozkošný pocit vychutnával, ale pak se probudil do reality, protože jsem si uvědomil, proč tu vlastně jsme. "Počkej, tady je moc lidí," bránil jsem se.

"A vadilo ti to někdy?" předla Sibona. Její vlasy mi tančily po zádech a laskaly mi krk. Ona se ale obrátila na mou družinu a objala ji rukama. "Pojďte, ukážu vám lásku. Aahzův přítel je i mým přítelem."

"Co tady děláš?" zeptali jsme se se Sibonkou jeden druhého zároveň.

"Nejdřív ty," zasmál jsem se.

"Ale," vzdychla Sibona a ovívala si zardělá líčka složeným papírem, který držela koncem ocásku, "je toho moc." Dala si lok osvěžujícího nápoje z jednoho z mnoha hrnečků, které stály vyrovnané na malinkých políčkách podél zdi kávového stánku. Pak se schoulila do košíkovitého křesla jako bílá perla do lastury. Já si hodil nohy nahoru na lenošku s dlouhými zlatými střapci. Marfa se uvelebila v houpací síti vystlané polštáři. Kulík se vměstnal na malinký otoman, který jeho velké trolií pozadí sotva pobral. Eskina se schoulila u zdi mezi věčně plné hrnečky kávy a obdivně k Ombudsmance vzhlížela.

Narozdíl od jednoduchého zevnějšku byl vnitřek malého stánku mnohem prostornější. Pokradmu jsem vytáhl z kapsy mapu, ale nebyly na ní ohledně kiosku uprostřed Hypermarketu žádné podrobnosti. Sibona ale určitě musí využívat mimodimenzionální prostor. Pokoj byl velice pohodlný a v průměru musel mít dobrých třicet stop. Vzduch naplňovalo bohaté, až olejovité aroma čerstvé kávy, která se vařila v tuctech obrovských nádob umístěných v obloucích mezi okny a v křišťálových karafách, které se skvěly na podstavci uprostřed kulaté, mahagonem dlážděné místnosti. Pozorovali jsme zákazníky, kteří s prázdnými pohledy a vztaženými dlaněmi pokorně vyčkávali na svůj šálek kávy. Celý trik zvládla většinou jedna Sibonina bublinka a jediný doušek pak navrátil zákazníkům do obličeje energii a svěžest. Dalších pár mincí přistálo za pomoci kouzla v přeplněné zlaté váze pod přepážkou. Sibona chvilku na celý proces dohlížela a pak se zase vrátila k nám.

"Na Kávu jsou všichni fanatici, to už ale víme dávno. Nic tam nejde normálně. Před několika lety se ale vláda zbláznila a někdo tam rozhodl, že všechno, co chutná tak dobře jako káva, musí být pod dohledem hořké komise. Taková legislativa vůbec není fér, protože kafe k životu potřebujeme. Měla jsem tehdy v několika regionech rozjetý obchod s distribucí lahůdek - těch nejlepších, samozřejmě."

"Jak jinak," přitakal jsem.

"Sama jsem dohlížela na sběr a výrobu. Bylo to úžasné. Měla jsem seznámek věrných zákazníků, ale všichni začali od

vlády dostávat dotazníky. Jsi stejný jako já, taky nemáš rád čmuchaly. Tak jsem se začala na oplátku ptát já. Nelíbilo se jim, že některé druhy kávy vyrábím z bobulí z jiných dimenzí. Víte, tyhle plantáže ale zaseli kávoví objevitelé před několika tisíci let. Ty rostliny jsou naše. Dobře, dovážela jsem sluneční světlo a vodu, ale ti neřadí se na to dívali jinak. Chtěli dokládat všechny nákupy z jiných dimenzí. Pak si vzpomněli, že chtějí kompletní seznam mých zákazníků a jejich zákazníků. To už jsem toho ale měla dost. Někdo se snažil být moc hyper."

Kývl jsem. Osoba s její krví, která se skoro rovná kofeinu, ví, co to musí být za hrůzu. Rozmotala své dlouhé ruce a rozpráhla je v bezmocném gestu.

"A tak jsem se vrátila ke svým kořenům. Mám tady tu jednu provozovnu, kterou si sama obstarávám. Spolupracuji s jediným dodavatelem, a sice farmou, kterou také vlastním. Všem duším, které ke mně přijdou, poskytuji dar života. Váží si mě tu."

"Ale proč jsi zrovna tady?" nechápal jsem. "Proč nepodnikáš někde jinde, třeba na Pervu, kde bys byla za hvězdu?" Sibonka mě jednou z chapadlovitých rukou poplácala po noze. "Perv moc podléhá chvilkovým záležitostem. Chtěla jsem jít někam, kde mě opravdu potřebují. Tady byla mezera, která potřebovala vyplnit. Lidé se tu teprve snažili najít směr. Poskytla jsem jim sílu, aby se mohli věnovat, čemu chtějí. Nakonec stejně záleží jen na lidech."

"Konečně slyším tu starou známou metafyzickou Sibonku," vykřiknul jsem. Sáhл jsem si na zeď, kde visel pěkný objemný hnědý hmeč. Pervekti mají svou kávu rádi tak jako pivo - při optimální teplotě a v dostatečném množství, aby si spláchli hrdlo.

"No a co ty? Naposledy jsem o tobě slyšela, když jsi zajišťoval rovnováhu sil na území bez zákona a pořádku." Přivřel jsem oči. Obchodnická komora by asi takový popis Bazaru slyšela nerada, ale celkem to práci M.Y.T.H. s.r.o. vystihovalo.

"Teď jsem v dočasném důchodu," vysvětlil jsem stručně a doufal, že to bude stačit. Siboně sice věřím, že pochopí všechno, co se mi nedávno stalo, ale před Eskinou to nehodlám vyprávět. "Přišel jsem sem, abych pomohl příteli. Někdo se tu po Hypermarketu proměňuje v jeho podobu a okrádá spolu s ním ještě pár obchodníků. Tady Eskina si ale myslí, že je za tím ještě vážnější problém."

Eskina se pustila do svého příběhu, přičemž si zapůjčila můj obrázek Skeeva. Asi po pátém šálku kávy se dostala ke konci. Sibona ji poplácala po zádech.

"Takže tenhle zloduch, co po něm pátrá Eskina, vysává vašeho dobrého kamaráda," shrnula Sibona taktně celý příběh.

"Přesně to tvrdí," odpověděl jsem, protože jsem pořád ještě nebyl úplně přesvědčený. "Ten mechanismus se dá vysvětlovat takhle, ale taky jakkoliv jinak. Jsem ale ochotnej toho zloducha pomoci hledat."

"Pomoci? Ty?" nevěřila Sibona vlastním ušima. "Proč ho prostě nechápněš, nezmaluješ mu fasádu a neplivneš mu do obličeje?"

Zaúpěl jsem. "Není to tak jednoduchý. Přišel jsem o svou Sílu."

Sibona mě chápatě chytla za ruku. "To je mi líto. V tom případě tě ale musím varovat! Potuluje se tady Círa."

"Círa!" vykřiknul jsem. To je jeden čaroděj a kamarád, ale má trochu zvrácený smysl pro humor - možná byste řekli, že je hravý, ale to byste nesměli být obětí jeho fórků.

"Jo jo. Zrovna dokončil nějakou výnosnou prácičku, tak sem přišel roztočit peníze. Celý odpoledne tráví tady u mě na kafi."

Hodil jsem po ní žádostivý pohled. "No, to je přeci aspoň půlka dobrého důvodu, proč tady vůbec bejt."

Sibonka mě laškovně poplácala. "I ty jeden! No dobrá, podívám se, jak bych vám mohla pomoci." Kývla na mě hlavou a pak se zadívala do prostoru nad našimi hlavami. Kávané nikdy nezavírají oči. I když jsem jednu dobu byl Siboně hodně blízko, pořád jsem si nebyl jistý jestli to je tím, že nemají víčka, nebo je to neustálým přísunem kofeinu. "Během dne tu vidím úplně všechny Samotáře, nerozhodné bytosti, ospalce, nebojácné týpky a také ty, kteří prostě jenom potřebují pořádnou dávku radosti. Ale nevzpomínám si, že bych kdy viděla tenhle obličej," ukázala na Skeevův portrét. "Budeme se muset poptat těch dalších lidí, kterejm se taky ztratily kreditky," navrhl jsem. "To by nám mohl zjistit Parvatány. Kde vlastně je?"

"Ten?" zatvářila se Sibona otráveně. "Ten už asi půl hodiny přešlapuje před stánkem."

Kapitola osmá

Kapitán hyperstráží se tvářil nasupeně, když ho Kulík zavedl dovnitř.

"Promiň, kámo," chlácholil jsem ho pokorně. "Nějak jsem zapomněl, že nevíš, kde sme."

"No, ehm, já věděl, kam jste šli," opravil mě Parvatány a ukázal na malinkatou křišťálovou kouli. "Máme tady v Hypermarketu oči všude. Prostě jsem, ehm, nemohl vstoupit do tohohle stánku."

"A proč byste se měl courat jenom dovnitř a ven?" vrtěla hlavou Sibona. "Tady to není policejní stát, i když si to myslíte."

"No, víte, ehm, madam, my v Hypermarketu fungujeme jako ochranka a z toho titulu máme mít přístup v případě..."

Ajajaj. Mí dva spojenci tu mají nějakou nevyřešenou historii a hodlají se mi tu do sebe pustit. Zvedl jsem ruce.

"Zadržte!" zařval jsem do začínající hádky. "Teď jsme tady jako kolegové a pracujeme na stejné věci!"

"Máš pravdu," přiznala Sibona. "Kapitáne, omlouvám se za nespolečenské chování. Nedáte si kávu?"

"Ve službě ne!" vyjádřil se Par stručně. Určitě se ještě užírá nad tím, že musel stát venku jako hlídka.

Marfa situaci zachránila. Vyplula ze svojí vypolštářované houpačky a přistála vedle Para, přitulila se a zahákla se mu za paži.

"No tak, chlapáku, nebuď naštvanej! Přeci jsme tam nemohli vystát důlek. Prostě jsme jenom šli prověřit pár stop. To musíš přece pochopit. Tvůj šéf nás najal kvůli našim odborným schopnostem. Tak jsme je jenom používali."

"Ano, to je samozřejmé. Jenom jsem chtěl pozorovat..." Parvatány se na mě podíval koutkem oka a uvědomil si, že

tohle není ten správný okamžik na uctívání hrdinů. Taky na mě na chvíli dolehla nostalgie, ale nevěnoval jsem jí pozornost.

"No tak můžeš v tom pozorování pokračovat teď," slíbila mu Marfa a přivinula se k němu tak těsně, že ho málem zvedla ze země. "A spoléháme na tvou pomoc. Chtěl jsi vystopovat toho falešného Skeeva. Jak jsi to dokázal?"

Na výzvu dokázat své kompetence reagoval Par okamžitě. Zdvihl malou kouli.

"S tímhle," vysvětlil. "Mají ji všichni mí strážci. Kdybyste mě někdy nemohli najít, zastavte kohokoli z nich a on mě zavolá. Můžu díky tomu mluvit s jedním nebo i všemi ochránci najednou. Navíc je napojená na všechny špehující oči v Hypermarketu. Jestli jste viděli nějaké oko sochy nebo obrazu, které vypadalo, že vás sleduje, pak bylo patrně naše. Můžu se taky spojit s majiteli obchůdků, kteří jsou v systému napojení. Kouli si ale nemůže dovolit každý."

"Jo, ale každý zná někoho, kdo ji má," vložila se do toho Eskina.

"Ano," odsekl Parvatány, protože se nerad nechával přerušovat. "Takže se to roznese. Vydal jsem oběžník se zákazem - tenhle "Skeev" nesmí nikde nakupovat ani noviny nebo koblihu. Mají taky rozkaz zavolat strážce, kdyby se v jejich krámku objevil. Nemůžu po nich chtít, aby ho chytali, to je naše práce. Takže jestli se teď Skeev někde objeví, hned se to dozvíme."

"To je skvělý," oddychl jsem si. "Takže ten zloděj bude muset brzo změnit podobu."

"...Vydržte chvíli," požádala vysokého hubeného Tulpana prodavačka Džinka a usmála se na něj, "jen vzadu zjistím, proč vám ještě nevyjela účtenka."

Coják není zrovna z nejbystřejších, ale náznaky toho že se prodavačka chystá zavolat ochranku, poměrně bezpečně pozná.

"Počkám na chodbě," kývl a honem pádil pryč od pultu. Naposledy se s lítostí v očích podíval na křišťálový lustr. Co se dá dělat. V Krysi dře by se krásně vyjímá.

"To není třeba, pane, trvá to jen momentik!" běžela za ním Džinka a marně se ho snažila chytit za ruku, ve které držel Skeevovu kreditku. Jakmile Coják překročil práh, musela ho nechat být. Tak zněla pravidla, psaná i nepsaná. Nic si s sebou nevzal a stál už před krámkem, takže prodavačku nesmí zajímat. Pádil pryč, jak nejrychleji mu dlouhé nohy dovolily. Chodit v kůži Tulpana bylo jako zkoušet udržet pytel zeleniny na chůdách. Hyperkrysy jsou mnohem aerodynamičtější, protože se pohybují při zemi. Musí ale uznat, že má jeho současné tělo poměrně slušné zrychlení.

"Děje se něco?" zastavil ho hluboký hlas.

Coják nastražil uši. "Nazdar, Jauvo," zašvitořil. Hyperkrysy se poznají s jakýmkoli obličejem. Jeho kámoška zlodějka zrovna vypadala jako pubertální Dračice. Tyhle horlivé nákupčí ji bavily. Ruce měla plné tašek. "Teda povim ti, že sem pěkně ucaprtanej. Tohle už byl pátej krám, kde mě kvůli mýmu ksichtu vypakovali."

"To je teda pech," souhlasila Jauva. "Nechceš si něco vzít ode mě?"

"Co máš pěknýho?" zeptal se Coják.

"Ani nevím. Koukám jenom na cenovky. Hele: boty na jehlách, motorová pila, smaltovaná sada k oltáři a pamětní plaketa Diamantové svatby krále Horáce z Hlupákova."

"Kde to je?" vrtěl hlavou Coják.

"Nevím, nikdy sem o tom neslyšela. Ale je to pěkný. ne?"

"Dobrá práce, kámo," chválil ji Coják. Jauva se pýchou jen dmula.

"A trvalo mi to jenom půl hodiny! Hele, támhle je Cífixa."

"Tě péro," pozdravil Coják Cífixu v přestrojení za mladou atraktivní Drbnu, zaměstnankyni Hypermarketu.

"Zdar a sílu najdeš v sýru," odpověděla Cífixa.

"Kdes vzala tuhle super frázi?" dožadovala se Jauva obdivně.

"No, víš, byl tam jeden chlápek a předčítal publiku," vyprávěla Cífixa s očima plnými vzrušení. "Teda jako že četl slova z knížky! Znělo to moc hezky, jako hudba bez melodie."

"Kde ses, prosím tě, ty vzala v knihkupectví?" vrtěl nechápavě hlavou Coják.

Cífixa pokrčila rameny. "Hráli hyperslevovou znělku. Musela jsem tam jít. To nejde vynechat."

"To je hustý," uznala Jauva s Cojákem sborově.

"Líbilo se mi to. Ale jinak to dneska stálo za starou bačkoru. Pořád jsem běhala za návštěvníkama, jak mi nařídil Velkej Sejr, ne? Chtěla jsem o nich zjistit nějaký údaje, aby z nich Krysyk moh' udělat kartu. Chtěla bych bejt ten zelený týpek. Je silnej jako kůň, to ti povim. Ale néééé. Neřekli mi ani jméno, vůbec nic."

"Jsou to vořeši," podpořila ji Jauva.

"Jsou fakt šílený, kámo," stěžoval si Coják. "Slyšely ste? Odřízli mi ten Skeevovo účet!"

"Cože?" vykřikla Cífixa nevěřicně.

"Já vím," vzdychl Coják. "Velkej Sejr bude naštvanej. Radši mu to ale řeknu sám, než si to vytáhne z mé hlavy. Bude muset vymyslet něco jinýho."

Majitel dabelských lázní kriticky zkoumal kadeř Marfiiných vlasů.

"Drahá, vy těm ubohým vláskům strašně škodíte barvami," kroutil ustaraně hlavou. "Potřebujete zábal s horkým olejem." Volnou rukou sáhl do dřezu, kde Impka nad salamandrovým plamenem vařila plný soudek. "A vy taky, vysoký chlupáci," pobídl Kulíka Dabel, když si jej prohlédl. Žádostivým pohledem sjel jeho Trollí tělo od hlavy až k patě, až se Kulík začervenal studem. "Vždyť vy se mi úplně rozdrolíte. Nemůžu se dívat na to, jak se takhle pěkně stavěný Troll zanedbává. Přijďte ráno, a až se postarám tady o slečinku, vezmu si vás taky do parády. Mám rád rodinné ceny."

"Díky," zavrčel Kulík.

"Je mi vážně líto, že jsem vám nepomohl najít tady toho chlápka," dodal Dabel a ukazoval dlouhým špičatým nehtem na

Skeevův portrét. "Vlasy jsem mu rozhodně nikdy nedělal, to by nevypadal takhle. I když to působí roztomile."
"Co je na jeho vlasech špatného?" zeptal jsem se. Kulík mě vzal kolem ramen a vytáhl na chodbu.
Eskina se hihňala. "Evža nikoho nešetří - cizí talenty neuznává. To byla legrace, když chtěl Aahzovi hned dávat masku."

"Ten tak rozumí Pervektům a jejich stylovým šupinám," zamumlal jsem.

"Když budeme mít chvíli, nechám si od něj asi udělat vlasy," přemýšlela Marfa. "Upřímně řečeno, královna Bolehlava je moc chudá a bez vkusu na to, aby do hlavního města přitáhla nějaký pořádný stylisty."

"Já asi taky," svěřil se nám Kulík. "Už léta jsem nebyl u svého holiče. Asi si dám od tohohle talenta taky říct."

Eskina nevěřila vlastním uším. "Tohle všechno jste právě řekl sám?"

"Prosím, ztište se trochu," zašeptal Kulík. "Dokud jsme spojenci, musíme vyložit všechny karty na stůl."

"Myslel jsem, že jedna věc ti bude jasná," dodal jsem. "A sice že všechno není vždycky tak, jak to vypadá."

Eskina obdivně pokyvovala. "Ano, chápu."

Eskina se učila docela rychle. Začínal jsem si té malé neohrožené detektivky vážit. V honbě za svým případem se musela smířit se spoustou věcí. Dalo se to poznat cestou od jednoho podniku ke druhému, kdy jí Par neustále něco předhazoval. Hyperochranka jí rozhodně pomocnou ruku nepodala ani trochu. Zvládla to ale po svém. Udělala si přátele mezi většinou dlouhodobých vlastníků krámků. A navíc měla u dabelského lázeňského denního koupel zdarma, džinovští bratrance jí zásobovali vzorky oblečení, botami, odloženými knihami a dalším údajně "neprodejným" zbožím. Valachové, s kterými jsem se trochu nepohodl, jí zase čas od času nechávají zadarmo najíst. Stejně tak i většina ostatních hospodských. Z čistého obdivu nad jejím zápletem pro misi, která jim úplně náhodou pomůže setrvat ve svém businessu, ji takhle živí, ubytovávají a udržují v čistotě. Hodně to na mě zapůsobilo. V životě jsem se nesetkal s Dablem, který by se rozloučil se zbožím, aniž by za něj dostal dobře zapláceno. Buď byl měkký, o čemž pochybuji, nebo dávala jemu i ostatním větší pocit bezpečí než celá slavná Hyperochranka. Parovi se tahle stránka věci vůbec nelíbila. Musel stát v pozadí a nechat Krysavanku v pozici hrdiny, nebo zesměšňovat svou pozici v jejich očích tím, že akorát nadělal kolem všeho spoustu řeči.

"Tak jdeme," zavelela Eskina a vyskočila, jakmile dorazila svačinku od majitele hospody U Veselé dračice na rohu naproti obchodnímu centru Trollí hudba. V tomhle velikém kšeftu prodávali malé kouzelné hrací skříňky, které uměly tucty, možná stovky písniček, když se otevřely. Ani jsem nedopil svoje páté pivo, protože už nu ten randál odnaproti trhal uši. Míchal se navíc s kapelami, které zrovna hrály poblíž, a tahle směs už vůbec nešla dohromady, takže mě přešla chuť. I když omeleta s tuctem vajec se šunkou a polovina grilovaného ananasu byla zatím jen lehká svačinka.

"To sis teda moc neposeděla," podotkl jsem, když jsme zase byli na nohou. Hospodský ale slíbil, že bude na falešného Skeeva tajně číhat. "Tohle teda pro tebe musí být sakra vzrušující nový případ."

"Ani ne," odporovala mi. "Už na tom dělám pět let. Houževnatost je základní vlastností nás krysavských vyšetřovatelů... bez ní nejsme nic," zazubila se a předvedla své malé ostré řezáky. "Pronásleduji Krysomila a budu v tom pokračovat tak dlouho, dokud ho nezatknu a nepřivedu na Krysavu před soud. Objevilo se už hodně stop, ale ta moje je určitě správná a já to dokážu. To je to, co mi dává sílu jít dál."

"Ehmmgh," zavrčel Parvatány skepticky. Myslet si může, co chce, ale faktem je, že většina obyvatel Hypermarketu je na straně jeho odpůrkyně.

"Eskinin přítel je i mým přítelem." Tak tuhle litanii jsme slyšeli na každém kroku. A taky jsme si vyslechli spousty historek o tom, jak je okradli měnič identity. Být tohle na Bazaru, dávno by s nimi Obchodnická komora zatočila - pochytila by zloděje a bez otálení vystopovala jejich vůdce. Žádné pětileté přetahování o teritorium.

"Musí se jednat podle předpisů," dohadoval se s námi Parvatány, když jsme odešli ze stánku.

"Tak podívej se," pustil jsem se do Para, "kdybys sám přišel na to, že tady v tom tvém Hypermarketu funguje nějaká cizí kriminálnická živel a vede tu zločineckou organizaci, šel bys přece taky po něm ein zwei, ne?"

"Možná," přiznal Par. "Ale pak bych k tomu určitě přistupoval i s důkazy. Ona nikdy žádný nepřinesla. Ať to dokáže, pak tomu budu věřit!"

"Áááá," návla pohrdavě rukou Eskina. "Takovou profesionální zdvořilost, že mě aspoň vyslechne, mi doteď neprokázal. Stejně je to ale kvůli vám."

Oba pochodovali před námi. Par kráčet rychlými dlouhými kroky, Eskina cupitala na svých malých nožkách a dýchala mu na paty. Musel jsem se ušklíbnout. Celá ta jejich vzájemná rivalita jenom napovídá, že mají hodně společného. Možná se navzájem i trochu obdivují, i když než něco takového přiznat, to by se raději na místě propadli. Nadále se ale snažili na nás udělat dojem svými znalostmi a po celou dobu předstírali, že reakce toho druhého je vůbec nezajímá.

"Tááhle je Banlofta," vysvětlila Eskina a kývla směrem ke dvouhlavé Gorgoně, která si zrovna ve stánku zkoušela dva klobouky. "Na Goru fungují Gorgony jako osobní nákupčí. V Hypermarketu jsou hodně oblíbené a mají dobrý vkus."

"Vždycky platí hotově," dodal Parvatány. "Žádné problémy s krádežemi, protože zvládnou nakupovat a ještě zároveň hlídat peněženku."

"A byznys jim kvete, protože se vždycky poradí, než něco koupí."

"No jo, víc hlav - víc ví," zařehl jsem se. "Ale když je to nerozhodně, musí se nechat rozhodnout ta pravá, ne?" Kulík a Marfa mi uštědřili zoufalé pohledy. "Co je?"

"Zatkněte ji," zašeptala Eskina najednou a ukazovala na dlouhou hubenou Lasičku, která klidným krokem mířila naším směrem. Na sobě měla přepychové šaty z modrého saténu a bohatě zdobený klobouk. V ruce nesla velkou kabelu posázenou vzácnými kameny.

"Proč?" nechápal Par.

"Ta kabelka je kradená! Je od Kovatise."

"A jak víš, že ji nekoupila?" zeptal jsem se.

"Protože Kovatis pracuje jen na objednávku," procedila mezi zuby Eskina. "A já byla přitom, když si ji objednávala nějaká Tulpanka."

"Vidíte, pane Aahzi?" rýpal Par zuřivě. "A tyhle nesmysly nám cpe už léta!"

Možná s ním souhlasím, ale ta příliš opatrná lasičí chůze mě znepokojovala. "Chyť jí," zavolal jsem na Kulíka.

"Jasan," kývl Kulík. Chňapnul po ní svou velikou prackou, zvedl Lasičku za blýskavý saténový límeček a z oka do oka na ni vychrlil: "Kabelku vrátit!"

"Ech, uch!" pištěla Lasička a kroutila se ze strany na stranu, aby se mu vysmekla. "Neubližujte mi! Já... jenom jsem ji chtěla vyzkoušet, jestli si ji mám koupit! Tady, vemte si ji!" S tím mi kabelku s drahokamy rychle vrazila do ruky.

Jakmile Parvatány zjistil, že se mýlil, ani chvíli nezaváhal. Rychlý rozkaz na dálku přes kouli okamžitě přivedl dva uniformované strážce. Přiběhli a zatkli Lasičku i s kabelkou.

My šli zase dál. Mezi Eskinou a Parem jasně visela ve vzduchu věta "Vždyť jsem to povídala". Znovu jsem té malé krysteriérce musel dát za pravdu. Sice nic neřekla, ale Par si toho byl, panečku, dobře vědom. O pár bloků dál si odkašlal.

"Dobřej tip," zamumlal.

Eskina k němu mírně natočila hlavu a pak se obrátila na řadu krámků nalevo. Viděl jsem, že se usmívá.

"No nejsou rozkošní?" vydechla Marfa. "Kdybych to neznala z vlastní zkušenosti, řekla bych, že ti dva cukrujou až trochu moc. Tyhle rašící románky miluju. Připomíná mi to nás dva s Hugem."

"Himlhergot, nech si tyhle řeči, až tě neuslyší," varoval ji Kulík. "Jinak tomu tvému poupátku zatnou tipec."

"Souhlasím s ním," přidal jsem se, i když ani ve snu by mě nenapadlo srovnávat ten bezuzdný chtíč, kterému se oddávala Marfa s Hugem před svatbou, a párek stydlivých zelenáčů, kteří jsou jeden druhému ke všemu sokem v povolání. "Vždyť oni na to přijdou sami."

"No jo," pokrčila Marfa rameny, ale musela souhlasit. "Ale budu se muset držet, abych se neprokecla. Jsou moc hezkej páreček."

"Dej jim čas," poradil jsem jí. "Jestli na to nepřijdou, než to tady doděláme a odjedeme, můžeš jim pak dělat dohazovačku."

Když už jsem teď měl možnost sledovat Hypermarket delší dobu, hodně mi to tu Bazar připomínalo. Netrvalo dlouho a uměl jsem rozeznávat časté návštěvníky od příležitostných. Vystupování a oblékání jak hyperzaměstnanců, tak návštěvníků, bylo sice v porovnání s Bazarem mnohem vybranější, ale obchodnické oko majitelů krámků umělo na první pohled rozeznat, jestli právě vcházející tělo vládne penězi nebo ne.

Stejně jako na Bazaru, i tady sloužila magie jako odpuzovadlo. Sledoval jsem párek mladých vykutálených vlkodlaků, jak se cpou do krámu s hracími skříňkami. V mžiku se zjevili zpátky u našich nohou a nechápavě vrtěli hlavami, protože jim nedocházelo, kde se tam najednou zase vzali. Když jsem je sledoval, jak vcházejí podruhé, musel jsem se pousmát. Zase je vyrazili. Zkusili to znovu. Když vyletěli potřetí, Eskina k nim přiběhla a oba je chytila za uši.

"Neřekli vám náhodou, abyste šli pryč?" zeptala se. Pubertáci vlkodlaci se zašklebili, ale zůstali zticha. Eskina zesílila sevření. "No tak?"

"Ano," vyštěkli konečně.

"Tak se vraťte, až budete chtít něco koupit. Zadarmo můžete poslouchat muziku na diskotéce nebo v klubu, ne?" S tím je pustila. Kluci se oklepali a pár kroků couvli. Díky svému bystrému sluchu jsem slyšel, jak souhlasí s jejím návrhem, ale raději by se nechali ostříhat dohola, než by to před ní přiznali. "Měli by ti platit za ochranu svého krámků," navrhl jsem. Parvatány se tvářil uraženě.

"Já tu mám jinou práci," odpověděla jednoduše.

My taky. Sledovali jsme dav. Já se snažil mít oči otevřené. Marfa zase zapnula svůj kouzelný detektor. Doufal jsem, že se falešný Skeeve ještě objeví. Čím déle jsme pátrali, tím více jsem se mu chtěl dostat na kobytku.

Z Parovy kapsy se najednou ozvalo dlouhé bzučení. Vytáhl kouli a řekl: "Máme pozici! Asi jsme toho vašeho Tulpana našli."

Kapitola devátá

"Uhni mi sakra z cesty!" zaječel jsem.

Zákazníci všeho druhu se s křikem vrhali ke zdem, aby se vyhnuli přívalu těl Pervekta, Trolla a Mačky.

Teleportování je v Hypermarketu ze zřejmých důvodů zakázané a na dodržování tohoto řádu dohlíží kouzelná rušička.

Při poklusu a letu na druhý konec ke vchodu L jsem tuhle hyperpolitiku proklínal. S koulí u ucha nás Parvatány vedl na dané místo a zároveň podával čerstvé informace.

"Ano, blondatý bezrohý Tulpan. Ano, zhruba průměrného vzrůstu. Co že dělá? S čím?"

"No tak co?" houknul jsem netrpělivě.

Parvatány se evidentně styděl odpovědět na mou otázku.

"Svléká si šaty."

"Na-na-na-Na-na! Pa-pa-pa-pa-PAM-pa-Dam," duněla hudba kolem nás. "Pa-pam-pam-pa-dááá! Na-nana-na-NA-na!"

Snad nikdy jsem se tu neprodíral hustším davem než teď, když jsme se snažili dostat do uhrabaného amfiteátru hned za jednotkou stráží, které odpověděly na Parovu výzvu. Tisíce návštěvníků se tu chechtaly, troubily a tleskaly postavě, která stála na dně velké mísy. Nějaký šašek, no a co... Se šíleným výrazem v obličeji se na okraji třetího patra velké zdobené mramorové fontány snažil chytit rovnováhu. Poskakoval na jedné noze a pokoušel se sundat si levou botu. Pravou už měl dole a na noze mu zbývala jen nevzhledná fusekle. Bota ke všeobecnému potěšení publika povolila.

"Skeev" mrskl semišové baganče za hlavu a nechal ho letět. Celou dobu se svíjel v rytmu kapely, která to za ním roztáčela.

Marfa zalapala po dechu. "Do tohohle by šéf nikdy nešel. Byl by červeně i na špičce tý odhozený boty."

Podvodník uklouzl a cák! - spadl do vody. Dav šlel Hochštapler se vydrápal ven a uklonil se, jako kdyby to celé bylo schválně. Cítil jsem, že mi každou chvíli začne sršet pára z uší. Tenhle chlápek je mrtvej muž. Vylezl zazubil se a začal si rozvazovat šněrování na blůze.

"Na něj!" zařval jsem.

Kulík hodil šipku do davu a já se prodíral za ním. Marfa čapla Eskinu a nesla ji nad hlavami nadšeného publika. Přes Kulíkova chlupatá záda jsem toho zločince na chvíli ztratil z očí, ale podle ryku obecnstva bych tipl, že si zrovna rozepnul pásek a hodil ho do předních řad.

"Cítíš to?" zeptala se Marfa.

"Jo," odpověděl Kulík překvapeně. "Přitažlivost."

"Jaká přitažlivost?" nechápal jsem. "Nic necejtím."

"Magická," vysvětlila mi Marfa.

"To je právě to vysávání energie," přihřála si polivčičku Eskina.

Podíval jsem se vzhůru, ale pak jsem zaskučel. Došlo mi už pomiliónté, že ani tady, ani v kterékoli jiné dimenzi prostě siločáru neuvidím. Ta ztráta Síly je mi fakt trnem v patě.

"Čerpá Sílu ze siločar?" zeptal jsem se.

"Ne, z těch lidí kolem," vysvětlila mi Marfa. "Některý z nich získávají energii ze siločar a ta pak proudí rovnou k němu."

"Musíme ho zastavit," zatnul jsem naléhavě pest. "Hned!"

"Opusťte tento prostor," rozkázal Parvatány a prokazoval se svým odznakem. Namodralý kapitán vyštěknul instrukce k obklíčení a rozprášení davu.

To se ale lehce řekne a hůř udělá. Ten šašek přitáhl veškerou pozornost publika. Mladé ženy i muži vyskakovali nad hlavy ostatních, aby lépe viděli. Malé stařenky se zase škrábaly po zádech Dablů a Ginormů. Občas se mi skrz míhající se dav povedlo tam dole zahlédnout hubenou ruku nebo bosou nohu.

"Pa-pam-pam-pa-dááá! Na-nanana-NA-na!"

Diváky přepadl další záchvat smíchu. Marfa se vymrštila vzhůru, aby chytila právě odhozenou blůzku. Rozhrnul jsem dva Impy, kteří mi stáli v cestě, abych zahlédl podvodníka pořád asi sto stop daleko. Do poloviny těla už byl nahý a právě si pohrával s tkaničkami od kalhot. Proklopýtal jsem se dalšími třemi řadami.

"Zastavte toho Tulpana!" procedil jsem.

"Chytej, šupináči!" houkla na mě Marfa. Podíval jsem se nahoru. Pustila mi Eskinu do náruče a honem něco hledala v měšci se serepetičkami. Vítězoslavně vytáhla ruku a v dlani měla švestkově modrý drahokam.

V hale se najednou zatmělo. Hudba ztichla. Publikum nespokojeně hvízdalo. Postavil jsem Eskinu do tmy a sunul se směrem doprostřed arény. Orientoval jsem se podle zvuku fontány a odstrkoval všechna těla, co mi stála v cestě.

Hledal jsem jen jedno jediné. Ani jsem ten Skeevův klon nepotřeboval vidět. Tulpané mají poměrně dobře rozpoznatelný odér a podvodník ho napodobil do nejmenšího čichnutí. Hlavně ať se nepromění, než se k němu dostanu.

Vtom jsem to ucítil. To je on!

"Tady je!" zařval jsem. "Kulíku, Marfo!" zrychlil jsem a hrnul se přes těla daným směrem. Aroma sílilo. Nemůže být dál než deset, možná dvacet stop. Natáhl jsem ruce zuřivě po tom lumpovi hmatat ve vzduchu.

"Mám ho, kapitáne!" zahlásil něčí hlas. Někdo mě chytil.

"Pusť mě, ty ňoumo!" zaburácel jsem. Zabral jsem celou svou vahou, otočil se, popadl něčí uniformovaná ramena a hodil je stranou. Držel jsem směr k zurčící vodě, ale neviditelný strážce se mě pořád snažil dostat a vrhal se na mě zezadu. "Řek sem, pusť mě!" Jednou rukou jsem si ho přetáhl přes rameno, zdvihl ho nad hlavu a mrsknul s ním do davu. Jestli nepřistál do něčeho měkkého, jeho problém.

Zrovna jsem nahnatal studený mramorový okraj fontány, když se rozsvítilo. Kulík, já i Marfa jsme se tam dostali ve stejný okamžik. Terasovité mramorové bazénky zely kromě třeptivé vody prázdnotou. Tedy, ne úplně. Přes okraj ležela hromada šatů včetně modrých tangáčů pošítych flitry.

"Nóóóó!" zabečel dav. Publikum už ale nemělo na co koukat, a tak se postupně rozešlo. Měl jsem oči dokořán. "Musí tady někde bejt," mával jsem rukama plnýma hadrů, "a je nahej jako pískle!"

Po boku mi přistál Parvatány a už mou informaci předával dál pomocí koule. Druhou rukou rázně mával na dokreslení naléhavosti rozkazu. "Hledá se nahý Tulpan. Průměrná výška a... ale na tom nezáleží! Je nahý! To by mělo jako rozlišovací znamení stačit!"

"Co to sakra s těma tvejma ochráncema je, Pare?" rozčiloval jsem se. "Dávno bych ho dostal, kdyby se na mě jeden z těch tvejch nemešel nepověšil! Mají nám bejt oporou, ale zatím sou mi platný jako gumová berla!"

"Co tím chcete říct?" nechápal a přitáhl v obranném gestu uši k hlavě. Couvnul, ale pak ke mně naběhl se zaťatými pěstmi.

"Chci říct," vysvětloval jsem a snažil se udržet svůj vztek na uzdě, "že zrovna ve chvíli, kdy sem se na toho šaška, na tu nepovedenou Xeroxku, na toho podvodníka chystal skočit, tak mě jeden z těch tvejch chlapíků čapnul a zkoušel mě zatknout! Pervektá s Tulpanem si nikdo nemůže splíst snad ani ve tmě, ne?"

Parova zuřivost se změnila v překvapení.

"Mí strážci by vás měli být schopni rozeznat za jakýchkoli podmínek. Mají za sebou nejlepší výcvik a poznají obyvatele šesti set dimenzí!" Pak zvedl kouli. "Všechny stráže do úseku L, hlaste se na otevřeném prostranství. Okamžitě!"

Uniformovaní Drbouni se během několika minut seřadili na terasách fontány. Pár jich na kapitána v civilu nechápavě

koukalo, ale když poděl nich rázoval tam a zpátky, zatáhli břicha a srazili paty.
"Pánové," vyštěkl. "Právě jsme tu měli případ. Jediné, co jste měli udělat, bylo zatknout jednoho Tulpana. Není ozbrojený a dokonce ani oblečený! A jeden z vás si ho splete s tímhle Perversem..."
"Pervektem!" opravil jsem ho dožraně. Par nezaváhal.
"...Pervektem a považuje ho za zloducha! Co to s váma je? Kdo to byl?"
Jako jeden muž všichni okamžitě vrtěli hlavami: "Já ne." "Ne." "Ani náhodou." "Já Tulpany poznám." "Já a dotknout se Perverse?" "Ne."
"No tak," zaduněl kapitánův hlas v klenbách. "Kdo to byl? Když se přiznáte hned, nestihne vás žádná trest." Nikdo se ale k mému dopadení nepřiznával.
"Pane Aahzi, možná toho zabržděnce, co vás zdržel, poznáte sám?"
Po jednom jsem si je prohlédl. Žádný ale neodpovídal té siluetě, co jsem vystřelil do vzduchu. "Mezi nima není." Parvatány vyvalil oči.
"Není mezi nima?"
"Ne," trval jsem na svém. Odvrátil jsem se zhnusený svou nemožností. "Není tu. V davu asi čekal další měnič identity. V té tmě ho nikdo z tvých lidí nemohl odhalit jako podvodníka."
"Je to moje chyba," zaúpěla Marfa a snesla se na Zem vedle mě. "Promiň, Aahzi. Můj zatmívací prsten je asi rozbitej. Měl ponořit do tmy jenom Skeeve, ne celou arénu. Asi ty můj hejblátka nějak ovlivnilo to energetický přetížení všude kolem."
"To je dobrý," chlácholil jsem ji. "Šel sem po čuchu." Vzdychl jsem. "Potřebuju drink."

Šeptanda o svlékajícím se Tulpanovi, která už došla do všech hospod a barů Hypermarketu, mi ale náladu nijak výrazně nezlepšila. Málem jsem omráčil jednoho Impa, když zrovna svým roz dováděným kamarádům striptýz názorně předváděl. Nebylo by mi to ale nic platné. A ani bych se necítil líp.
"Nedává mi to smysl," kroutil jsem hlavou nad pivem. "Nikdo tomu falešnému Skeevovi nedává prachy ani nic hodnotného. Jak může z publika vysávat energii?"
"Prostě mu věnuj pozornost," navrhl Kulík po chvilce přemýšlení. "Sám jsi určitě leckomu řekl, že tvůj čas je drahý."
"Čas jsou peníze," přerušila nás Eskina. "A peníze jsou moc a moc je..."
"...to, co se Krysomil snaží získat," dokončil jsem za ni a uhodil pěsti do dlaně. "To už se nesmí opakovat. Každému podobnému představení musíme předejít. Pare, můžou tvoje strážce hlídat ve všech otevřených prostranstvích? Jakmile ten podvodník začne tancovat nebo zpívat nebo přednášet monology z Hamleta, okamžitě ho musí zastavit, než se mu stačí seběhnout publikum."
"To už zkoušeli, Aahzi," rozhodil Par bezradně ruce. "Začal svoje představení úplně bez povšimnutí. A následky už jste viděl sám. Pak už tam bylo moc lidí."
"S magií musíme bojovat pomocí magie," přidala Marfa svou trošku do mlýna. "Když se setmělo, proud energie se přerušil."
"Ale jak to uděláme?" zeptal se Parvatány. "Nikdo z nás není čaroděj."
Marfa se rozzářila. "To nic není, zlato. Já vím, co k tomu potřebujete. Jdeme nakupovat."
"Šéf ti to pak zatáhne," dodal jsem.
Par se tvářil podezíravě, když ho Marfa vytáhla ven z baru. Já se loudal za nimi a v duchu se smál. Teď teprve Par zažije expertku v akci.

"Nádhera! Báječný!" tleskal Krysomil Cífixe, když se vrátila do Krysí díry. "To byla ale úžasná improvizace! Nemoh' jsem se na ty vykulený oči a dychtivý pohledy vynadívat, když tě sledovali. Proč nás to nikdy předtím nenapadlo? Masová zábava je fantastická!"
"Cítila jsem se hloupě," přiznala Cífixa a podala mu Skeevovu kartu. "Víte, co to bylo, když se všichni ti týpci na mě koukali? Přišla jsem si, jako kdybych si na veřejnosti holila srst."
Krysomil si malou modrou kartu přitiskl k hrudi. I bez Master karty, s kterou by transakci dokončil, cítil tu jemnou energii, jak ho lechtá na konečcích nervů.
"Jak opojné!" lebedil si. "Možná ses necítila úplně dobře, ale prokázala jsi přirozený talent k upoutávání pozornosti."
"Vážně?" zeptala se Cífixa otupěle.
"Samozřejmě." Krysomil se podíval na ostatní Hyperkrysy. "Jsem si jistý, že každá z vás má v sobě podobný skrytý talent jako Cífixa. Odtěd' budete takovýchle uměleckých představení dělat se Skeevovo kartou všechny, aspoň jednou za den."
"Ale no tak, Krýsku," zaúpěl Himbajs. "Jsme přece krysy. Umíme nakupovat. Nejsme stvořeny pro divadlo. Neumíme ani zpívat, ani tancovat. Teda aspoň ne přirozeně. Nemáme žádný talent. Proč bysme to vlastně měli dělat?" Světla v Krysí díře potemněla. Jediným zdrojem zůstaly Krysomilovy rudě žhnoucí oči. Himbajs a ostatní se zavrtali hluboko pod slizký odpad.
"Měli byste se podívat do svého nitra, tam hledejte motivaci," vsugeroval jim Krysomil. "Na tom trvám. A koukejte si ty návštěvníky získat! A neříkejte mi Krýsku!"

"Tak se na to podíváme," zamula si ruce Mačka a proplula nad hlavami skupiny ochránců jako zástava před vojskem cínových vojáků při přehlídce. "Zkusíme Melbínkovo Magikland nebo Binyho kouzelnou skříňku?"
"Takže jdou nakupovat kouzla," zašeptal Coják Pfujákovi. "Ta musí mít s sebou na stráž aspoň půlku ochranky."
"To je bájo," pochvaloval si Pfuják. "Aspoň budou mít ostatní čistej vzduch na nakupování."

"Jasnačka!"

Dvě krysy proměněné ve staršího Impa jdoucího za ruku s tulpským šestiletým dítětem se zamíchaly mezi ostatní zákazníky.

"Když Sever válčí s Jihem," zanotoval Coják vesele. Hyperstrážce se ohlédl. "A zem jde do války!"

"Sklapni!" zasyčel Pfuják. "Achne neměla tu impskou kartu Krysomilovi nosit! Ten Imp to nemá v hlavě v pořádku!"

"Ty mě nemiluješ?" zeptal se Coják zoufale.

To už toho měl Pfuják plné zuby. Zatáhl Cojáka za ucho pod stříšku nejbližšího stanu. "Okamžitě si vyměň kartu! Hned! Za číkoli!"

Coják vytáhl svou sbírku a náhodně vybral jednu kartu. Stanová látka se nafoukla, protože z malého Impa se stal přerostlý Chrlič.

"Hustý," zazubil se. "Máš pravdu. Teď si přidu mnohem chytřejší."

"Honem," vyštěkl Pfuják, čapnul ho za ruku a táhl ho za skupinkou stráží, které už mizely v davu. "Musíme za tou ženskou z Mača."

"Vendelínovo obchodní centrum?" projížděla Marfa ukazovákem rejstřík na konci atlasu a vznášela se přitom nad hlavami natěšených stráží. Mě už to teda nebavilo, ale musel jsem vůči svojí společnosti zůstat loajální, takže jsem se nemohl oddělit.

"No a jak ses vlastně rozhodl stát se členem hyperochranky?" zeptal jsem se nejbližšího Drbouna, vyhublého mladíka, kterého spíš nesly jeho šaty, než aby nosil on je.

"Pracoval v ní můj otec, pane!" zasalutoval vojín. A jeho otec taky. A můj..."

"To už je dobrý," přerušil jsem ho.

"Zkusíme to třeba tady," navrhl Marfa a přilevitovala na úroveň našich očí.

"Halo, madam," oslovil ji hluboký hlas. "Nevyplnila byste mi pár otázek do průzkumu?"

Marfa věnovala velikému Chrličovi jen krátký pohled. Prodíral se k ní masou nákupčích s deskami v ruce. "Teď ne, dík."

"Dobrá. Vemte si to, a až to budete mít, někde to vhodněte, ju?" Mohutná a těžká pěst jí podala hustě potištěný svitek.

"Jasně," kývla Marfa automaticky, srolovala papír a vrazila ho za výstřih.

"A co vy, pane?" zeptal se Chrlič a otočil se na mě. "Neměl byste minutku?"

"Ehml!" odkašlala si Eskina.

Dal jsem oči v sloup. Já snad varování nepotřeboval, ne? Nejsem dnešní. "Jasně, kámo, co bys rád věděl?"

"Máte oblíbenou barvu?" zeptal se Chrlič a chystal si pero do pěsti.

"Na co ti to bude dobrý?"

"Ptáme se furt na to samý."

"A co většinou lidi odpovídají?"

"Modrou," zareagoval Chrlič hbitě.

"No tak to ti nebudu kazit průměr," zahlaholil jsem kamarádsky. "Modrá je dobrá. Co tam ještě máš?"

"Co kupujete, když jdete na nákup?"

"Copa tam všechno máš?"

"Ach jo, já věděl, že se mě voptáte!" Chrlič zamyšleně cucal špičku pera. "Sou tu šaty, boty, hračky, kouzelné hůlky, plakáty, bonbóny, svíčky a vůně..."

"Ehml!" Tentokrát varování nepřišlo od Eskiny, ale od toho malého špunta s rezatými vlasy a dírou mezi zuby.

"Dík za spolupráci," zachrčel Chrlič. "Hej, Trolle utrácíte hodně peněz bez rozmýšlení?"

Kulík si nechal z koutku ukápnout slinu. "Ha?" naklonil se.

Chrlič zavrčel. "Ale nic. Díky vám všem." S tím se odsunul se svými deskami pryč s prckem v patách. Zazubil jsem se.

"Budeš se muset trochu víc snažit, Krysomile."

Marfa a Par právě dokončili poradou a vyšli ze dveří Vendelínova centra. Když mě mījela, sáhl jsem jí do výstřihu a vytáhl dotazník.

"Hele," bránila se.

"Už to nebudeš potřebovat," informoval jsem ji a roztrhal svitek na cucky, které jsem nechal slétnout k zemi. Marfě stačilo jen letmé nahození. Víc už nepotřebovala. Usmála se na mě.

"Díky, zelenošupináci. Jseš bedna. Musím si dávat větší pozor. Kdybych neměla tolik práce, možná bych to byla i vyplnila."

Kapitola desátá

"To bylo celý úplně k ničemu!" duněl Cojákovi a Pfujákovi v myslích Krysomilův rozčilený hlas. "Vždyť vám ten Pervers vrátil každickou otázku zpátky, vy idioti!"

"Ale no tak, neblázni, chlape," bránil se Coják. "Tendle... teda vlastně tenhle Chrlič je mechanik, ne sčítá lidi!"

"Tak musíš změnit kurz!"

"Kurz?" zopakoval si pro sebe Coják nechápavě a snažil se přijít na to, co tím Krysomil myslel.

Pfuják mu přispěchal na pomoc. "Já něco vymyslím, jak se jim dostat na kobytku, Velkej Sejre. Snadno a rychle."

"...Tadyty amulety ti daj hlášku, jakmile se přiblíží ke zvláštnímu zdroji magie," pokračovala Marfa v přívalu slov a hromadila Parvatánymu v náručí spoustu balíčků v hedvábném papíru. "Jak se zmocníme jednoho z těch měničů identity, naladíme to na konkrétní kouzlo. Amulety jsou levný, takže se brzo rozbijou, ty kameny jsou skleněný, ale dobrý je, že se daj snadno nahradit. To víš, prsten z Okonomovoku to není. Ten by je vystopoval nejlíp, jenže existuje

jenom jeden jedinej a ten je v dračím pokladu sedmáct dimenzí odtud."

Parovy oči už z její veselé přednášky dávno ztratily lesk, ale předal své břemeno dalšímu strážci v řadě.

"A tyhle kamínky," dodala Marfa, nadšeně nabrala hrst lesklých oblázků a přesypávala si je z ruky do ruky, "jsou úžasný, když se nechceš ztratit."

"Ty nebudeme potřebovat, madam," ozval se plaše Par.

"Ale jistěže ano... no, asi ne," opravila se Marfa a zjihla. "Promiň. Tohle je tvoje parketa. Ale já si jich pár vezmu. Tak to je tady asi všechno."

Par přistoupil k pultíku, kde už si v dychtivém očekávání dabelský obchodník mnul ruce.

"Tady je akreditiv od pana Moua," spustil Par a sáhl pro dokument do kabátku.

"To je báječné! Skvělé!" zacvrlikal Dabel. "Ukažte!"

"Zadržte!" vložil jsem se do toho majestátně, než Par odevzdal listinu na pult.

"Co chceš, Perversi?" štěknul Dabel. "Tady Drboun a já tu uzavíráme obchod."

"Správně," souhlasil jsem. "A já jsem jeho obchodní agent. Tak, co se týče těch amuletů... Šest zlatáků za jeden nepřichází v úvahu!"

"Pořád nemůžu uvěřit, že jste nám zařídil padesátiprocentní slevu," opakoval Parvatány dokola.

Já si jen tak pohvizdoval. "No, bylo to docela pěkný vyjednávání," uznal jsem. "Se mnou se totiž nikdy nenakupuje za maloobchodní ceny."

Marfa a Kulík jen obrátili oči v sloup. Přiznávám, že i já už jsem se opakoval, ale udělal jsem fakt zatraceně dobré kšeft. Za ta léta strávená na Pakle a po nespočtu uzavřených dabelských dohod mám čuch na to, kdy snížit cenu a navýšit množství. Zhruba polovinu vyjednávání jsme na sebe ječeli z plných plic, přesně jako v zaprášeném stanu na Bazaru. Do tichého, civilizovaného a konverzačního tónu používaného tady v Hypermarketu jsme měli hodně daleko. Pro mě to bylo v podstatě osvěžující. Dabla to zpočátku překvapilo, ale jako správný obchodník svého druhu si v sobě smlouvání nesl už od kolébky a snadno se teď k němu vrátil. Vždycky nejvíc zaplatím za první věc, na které se dohodneme. Pak už začnu snižovat víc a víc a bojovat tvrději. Těch pár dnů v Hypermarketu, kdy jsme se honili za vlastními stíny mi na náladě nepřidalo. Pocit obchodního vítězství byla pro mne příjemná změna. Celou cestu k dalšímu obchodu z Marfina seznamu jsem si pyšně vykračoval.

"Ne, do žádného obrázku vstupovat nechci," odháněla Marfa vílu oděnou v průsvitných růžových šatíčkách, která kolem ní poletovala a cpala jí do ruky vstupenky.

"Jít pryč," přikázal jí Kulík a ohnal se po tom okřídleném škůdci. Víla se rychle klidila z dosahu.

Na zastávkách nás často někdo obtěžoval. Pan Mou mě ujišťoval, že všichni pouliční prodejci musí mít licenci v podobě modrého křišťálu a na požádání ji předložit. Většina ale nic takového neměla. Krysomil za námi pořád posílal nějaké nohsledy. Někteří byli pěkní, jiní nepříjemní, další oškliví a otravní, ale všichni velice zvědaví. Zajímalo by mě, jak se mu povedlo všechny tyhle tvory bez povšimnutí dostat ráno dovnitř a večer ven. Pak mi ale došlo, že vypadají jako každý jiný. Podle mých informací pracuje pro Krysomila šest měničů identity, kteří se umějí změnit asi do stovky různých jednotlivců.

Když jsem se o tomhle zmínil Eskině, natáhla svou kapesní kuši. "O důvod víc být pořádně připraveni a vyzbrojeni." S tím kuší beze stopy schovala do huňatého kožíšku.

"Co tam ještě všechno máš?" zeptal jsem se a šibalsky mrknul.

Eskina se zašklebila. "To bych vás nejdřív musela líp znát, abych vám to řekla."

"Tamta je to," zašeptal Pfuják Všivce, když se nad ní vznášel. Byla proměněná v hyperprůvodkyni. Nad nálezem téhle Drbny se Krysomil úplně rozplýval rozkoší. Dajda byla čistokrevná shopaholička. Nikdy své nákupy na zaměstnaneckou kreditku nekontrolovala. Jakmile se jí na účtu objevily nějaké peníze, hned je buchla v obchodě. V současné době už měla několikaset dluhy. Její kartu ale správcové jako jedinou nehlídali. Náramně se hodila v případech, kdy se hyperkrysy potřebovaly v úředních hodinách dostat do zakázaných oblastí. Dajda měla aktuální přístupové kódy. Nesmějí ji ale využívat příliš. Kdyby přišla o práci v Hypermarketu, změnila by se ta naklonovaná karta, která je pouštěla všude, když potřebovaly.

"Ta je v pohodě?" zeptala se Všivka a prohlížela si tu velkou ženskou, která se vznášela těsně nad hlavami davu.

"Dá se s ní nejvíc mluvit," opravil Všivku Pfuják "Velkej Sejr chtěl, abysme hledali příležitosti. Tady ji vidím. Ten velkej fialovej chlápek mluví jenom v jednoslabičnejch slovech. A ten druhý je zlej. Proč nezvolit nejjednodušší cestu?"

Všivka si narovnála uniformu. "Chápu. Tak zatím. Chlape."

"Zdar, zlato."

"Hele, nechceš toho lumpa úplně prošpikovat, ne?" rozčilovala se Marfa, zatímco se Parvatány prohraboval stojánky s bodáky a hledal ten nejvhodnější.

"Ale já jo," vložil jsem se do toho.

Marfa mi nevěnovala pozornost. "Chceš ho dostat na dálku, ne?"

"Než mi zdrhne," kývl Par.

Prodavač zbraní, individuum s bronzovou pletí, kýval tak horlivě, až mu cvakaly zuby. "Mohu vám doporučit tohle?" S tím se začal nablýskanou pěstí bušit do prsou. "Můžete to vyzkoušet na mně."

"Tak co si o tom myslíš?" zeptala se mě Marfa tiše, když jsme z obchodu odešli.

Zašklebil jsem se. "Byla jsi skvělá. Víš, ty už nejsi jenom učednice. Nesmíš už o sobě pochybovat. Co by řekl... ehm,

Skeeve?"

Marfě se hned rozzářily oči. "Máš pravdu, Aahzi," vzdychla.

"Dej si pauzu," poradil jsem jí. "Ty už jsi svý udělala. Teď dám já Parovi a jeho chlapcům nalejvárnou o stragii a ty jim nandej hračiček, co unesou. Ale přes noc z nich kouzelníky neuděláš, s tím nepočítej. Já jim řeknu jenom pár pravidel." "Máš pravdu, zelenošupináci," souhlasila se mnou Marfa a vrátila se jí dobrá nálada. "Asi jsem se tolik o Skeeve bála, až jsem se úplně vystresovala."

"Podívej se na to s nadhledem," navrhl jsem jí. Nejsem zrovna z těch, co umí promlouvat lidem do duše, ale musel jsem ji uklidnit, jinak by se zhroutila. "Taky chceš tomu podvodníkovi zakroutit krkem, ale zbytečně neplejtáváš energii nervováním. Dej si pohov."

Marfa má fištróna. Jinak by ani nemohla zastávat pozici místní vrchní čarodějky ve dvou dimenzích. Kývla a vydala se do nejbližšího zlatnictví. Každý má svůj vlastní způsob relaxace.

"Vy byste ale byla dobrá hyperkrysa!" rozzářila se nadšeně drzá uniformovaná prodavačka. Marfa odlepila nos od skleněné výlohy obchodu U Třpýtky. "No nejsou nádherné?"

Marfa se znovu ohlédla za třpytivými cetkami za výlohou. "Jsou, všechny."

"Máte ráda modrou? Já taky. Všimla jsem si, že se dí-váte po náramcích. Chtěla byste si nějaký zkusit?" Když Marfa váhala, dívka ji popadla za ruku a táhla ji do obchodu. "Tak pojďte! Nemůžete vědět, jestli se vám zalíbí, dokud si ho nevyzkoušíte."

"No..." Nechala se Marfa přesvědčit. "Fakt je, že si zasloužím něco pěknýho vyzkoušet. Celý dopoledne jsem trávila nakupováním... spotřebních věcí."

Mladá Drbna se tvářila nechápavě. Chlapecký věci," vysvětlila jí Marfa.

"Ach tak! No tak se posaďte. Tohle je můj nejoblíbenější obchod v Hypermarketu. I když zrovna nehraje výprodejní hudba, táhne vás to sem jako omámenou, že? Co byste si chtěla zkusit nejdřív?"

Poličky s prstýnky, náhrdelníky, náušnicemi a ostatními tretkami byly naaranžované podle barev. Marfa přecházela očima z červených kamenů na průzračně zelené přes fialové až po černé. Samozřejmě se nemohla nevrátit k modrým. "Co třeba tyhle?"

Dívka otevřela skříňku a přinesla podložku plnou prstenů. Po jednom je Marfě ukazovala. "Neviditelnost zmenšení růstu, mluvení s květinami, detektor jedů, rozbor zlata... a tenhle vás udělá o pět let mladší."

"Jenom o pět?"

Dívka se zatvářila rozpačitě. "Není příliš drahý, madam. Za tu cenu víc nedostanete." Pak zkoumavě naklonila hlavu.

"Vy ale nepotřebujete omlazovací prstýnek. Proč o tom vůbec uvažujete?"

Marfa se uculila. "No, víte, když jsme se s manželem poznali, nebyli jsme zrovna nejmladší. Přála bych si, aby mě viděl zamlada." Zabořila prsty do tukových pneumatik na botách. "Trochu míň tohohle a taky vrásek."

"Jsem si jistá, že nic z toho nevidí, když se na vás dívá," zavrtěla dívka hlavou.

Marfa se usmála. "Jste sladká. No dobře, a co tenhle?" podívala se na prstýnek mluvení s květinami, který tvořily zelenkavé drahokamy ve tvaru okvětních lístků s broušeným purpurovým kamenem uprostřed. Dívka se kroužku dotkla a ten se ihned zvětšil na velikost Marfina prstu.

"Vydržte, přinesu begónii, abyste ho mohla vyzkoušet."

Marfa se po krámku spokojeně rozhlédla. Police u zdi zářily a leskly se světlem, které vydávaly samotné šperky. Ze stropu až k podlaze visely hedvábné a sametové girlandy. Marfa seděla na pohodlném měkkém křesle, které ladilo s hedvábným plyšovým kobercem. Na druhé straně obchůdku mžoural přes půlky brýlí, které měl nasazené na konečku nosu, postarší Džin gentleman a pomáhal rozložit Impce vybrat obrovský náhrdelník posázený drahokamy.

Na skleněný pultík dosedl květináč s kytkou.

"Což takhle dát si nějakou základní konverzaci třeba s touhle?" navrhla dívka.

"Ehm, jak se máš?" zeptala se Marfa vysokých stonků ozdobených malinkými voňavými kvítky.

"Qui? Quelle disastre sous ensemble!"

"Omlouvám se," řekla dívka. "Je to francouzská levandule, jinou květinu jsem v tom spěchu nemohla najít."

"Nevadí." Marfa si rychle sundala prstýnek a položila ho zpátky na podložku. Nemá zapotřebí poslouchat nějakou zeleninu, která má nemístné poznámky k volbě jejího oblečení. Možná by se hodil ten prstýnek neviditelnosti. Počkala, až ho dívka zvětší a pak vyvolala kouzlo. V zrcadle zahlédla obrys a uprostřed něj dvě oči bez těla. "Ten asi nefunguje úplně správně."

"Jejda!" vypískla prodavačka a natáhla se pro něj, aby ho upravila. Marfa natáčela hlavu tam a zpátky a obdivovala své úplné zmizení. "Pěkná prácička."

"Prodáváme tu jen nejlepší alchymisty a zlatotepce," ujistila ji dívka. "Už jste tu někdy nakupovala?"

"No, v tomhle obchodě ne," vysvětlila jí Marfa a vrátila prstýnek. Do obchodu zavítalo několik dalších zákazníků.

Marfa je pozorovala v zrcadle. Který z nich by tak mohl být ten zloděj identity? Dívka jí předvedla celý podnos s náramky a při zkoušení jednoho blýskavého kousku za druhým si s Marfou pořád povídala. Ta jí nepřítomně odpovídala a užívala si ten pocit kvalitních kouzelných předmětů.

"Tenhle je nádherný," poznamenala dívka. Marfa si nadšeně prohlížela pletenec zlata na svém zápěstí. "Naprostě odolný vůči chladu. Omlouvám se, že je tu takové horko."

"Nic takovýho nepotřebuju," zavrtěla hlavou Marfa. "Holky mých rozměrů jsou většinou dost horkokrevný."

"No tak co tenhle," nabídl prodavačka další náramek, "ten je proti horku. Všimněte si, že je pletený obráceně."

"Opravdu?" zeptala se Marfa dychtivě. Obracela ho aby si jej mohla prohlédnout ze všech stran. "Ten se mi fakt líbí. Mohl by se tu hodit. Jak tady to horko můžete všichni vydržet?" Pak se podívala na cenovku. "Ne. Je moc drahej."

"Nevadí! Vždyť si při zkoušení užijete i tak spoustu legrace, ne?" švitořila Všivka vesele. Jakmile se Marfa nedívala, pustila si náramek za rantl boty. Musí si dávat pozor, aby nějaký pohyb neupozornil majitele. Všechny zdi jsou ze zrcadel, ale zatím ji pořád kryje svým tělem Marfa. "A co tenhle krásný kousek? Nebo tenhle? A co tady ten?" Dívka převracela hromádku náramků a řetízků. Žena z Mača si je všechny vyzkoušela.

Pořád se ale vracela k jednomu náramku se čtverhranným, tmavě modrým kamenem. Podle ceny to musí být pěkný kouzelnický kus. Dokáže zvýšit potenciál dalšího kousku, který je s ním v kontaktu. Všivka se sama pro sebe zazubila a sundala cedulku. Jestli to ta matrona z Mača koupí, ještě bude legrace. Krysomil ji pochválí.

"Tohle je moc hezký kousek," zdůraznila. "Máte hodně modrého oblečení?"

"Moc ne," přiznala Marfa. "Spíš si vybírám teplé barvy. Hodí se k mé osobnosti." S tím se od srdce rozchechtala.

Všivka se soustředila, aby si zapamatovala každický detail. "Ale tenhle se mi líbí."

"A vybíráte si šperky podle vzhledu nebo podle jejich kouzelných schopností?"

"Samozřejmě podle schopností," svěřila se Marfa. "Já přeci musím vědět nejlíp, že zevnějšek je ve srovnání s tím, co je uvnitř, naprosto nedůležitý. Neberte to špatně. Miluju hezký věcičky, ale obyčejnej stříbrnej prut mi kafe nedonese."

"Máte úplnou pravdu," souhlasila proměněná hyperkrysa s přátelským úsměvem. "Chtěla byste ho zabalit, nebo si ho rovnou necháte na ruce?"

"Nechám si ho rovnou," rozhodla se Marfa. "Kolik stojí?"

"Jenom třicet pět!" zvolala Všivka. "To je přeci rozumná cena za tak nádherný kousek, že?"

Marfa kývla. "To není tak hrozný. Jo, asi si ho vezmu."

Otevřela peněženku a začala počítat mince.

"Co se to tady děje?"

Všivka vyplašeně vzhledla. Tyčil se nad nimi majitel obchodu s obličejem tmavě modrým vzteky. Nedávala chvíli pozor. Další zákaznice právě vyšla z obchodu. Bezmocně se na zuřícího Džina usmála.

Nijak ho to neuchlácholilo.

"Co tady děláte?" dožadoval se vysvětlení.

Všivka se zvedla a obešla pult.

"Snažila jsem se téhle milé paní pomoci vyzkoušet některé věci," zacyrkala. "Všimla jsem si, že jste zaneprázdněný."

Pěkně jsme si popovídaly! To je součást mojí práce, aby se zákazník v Hypermarketu cítil jako doma."

Marfa se na hyperkrysu pozorně zadívala. "Ona pro vás nepracuje?"

"Ne, okouzlující dámo," odpověděl Džin jemnějším hlasem. "Dělá tady v Hypermarketu průzkumy. Vidíte ten odznak?"

Díky za pomoc," dodal, i když zrovna vděčně to neznělo, "ale přistě už to nedělejte."

"Samozřejmě," vykřikla Všivka. Natáhla ruku a poplácala Marfu po rameni. "No nic, musím jít, když už máme, co jsme chtěly."

"Díky," usmála se na ni Marfa. Počkala, až klenotník luskně prsty a vykouzlí účtenku.

"Mám to zabalit, milá dámo?" zeptal se Džin a vrátil se k ní pohledem. "Vždyť já vás znám. Můj bratranec Rimbaldi z Vulkánu mi vyprávěl, jaká je radost vás oblékat."

Ženě z Mača zružověla líčka. "Nepotřebuju tašku, díky. Rovnou si ho vezmu na sebe." Natáhla si ho na ruku ke zbytku výbavičky. Všivka se bleskově vytratila z obchodu a co nejrychleji běžela do Krysí díry.

"Báječný, úžasný," slintal blahem Krysomil a pohrával si s náramkem. "A dokonce s tebou mluvila. Všechno jsem to slyšel. A jak se tak pěkně a ochotně otevřela a odpovídala na tvoje otázky! Dobrá práce."

Všivka se tetelila radostí. Velký Sýr ji nechválil zrovna často.

Krysomil náramek ochutnal, až mu po hladkém kovu sjížděly zuby. "Vdaná, má ráda modrý šperky, citlivá na otázky kolem svého těla, vyzná se v kouzelných věcičkách... její úsudek by se mi hodil." S tím hrábnul packou do hromady odpadků a vytáhl Master kartu. Přiložil k ní náramek. Karta i šperk se rozzářily. Záře se Krysomilovi odrážela v rudých očích.

"Ano, ano," zajíkal se. "Cítím, jak do mě proudí síla." Zavřel oči a prohlédl si stav na Master kartě. Ještě není plná, ale brzy bude. Hyperkrysy zpívaly a on vytahoval tenké karty. Byly slabší a méně hodnotné než ty opravdové ve sbírce.

"Tohle jsou jenom dočasné," vysvětloval pečlivě svým následníkům. "Nepřestávejte ji pronásledovat s dotazníkem, abysme se jí mohli zmocnit úplně. A teď běžte a utrácejte! Utrácejte! Utrácejte! A nemotejte se našim návštěvníkům do cesty. Nechám si to celý jako překvapení pro pana Aahze, až paní Marfa bude v mý moci."

Kapitola jedenáctá

"Že se vám líbí?" zeptala se Marfa a ukazovala mně a Kulíkovi náramek na zápěstí.

"Pěkně," odpověděl jsem stručně. Na módní cetky si moc nepotrpím. Vždycky dávám přednost přirozené kráse, která líp vynikne. No jo, ale Marfa není Pervekt a tím pádem nemá tuhle výhodu.

"Je moc hezký," pokyvovala Eskina.

"A k čemu je dobřej?" zeptal se Kulík.

"Já..." Marfa se odmlčela. "Jejda, já se zapoměla zeptat! Vypadal na ruce tak hezky, že jsem nemohla myslet na nic jiného."

U nohou se nám najednou mihnul černý kabát a protáhl se mezi nás. Takové obtěžování mě naštvalo, a tak jsem tu vysokou postavu rýpnul loktem mezi žebra.

"Au!" vyjekla Eskina. "On mě uhodil!"

"Promiň, holka, to sem byl já," omluvil jsem se.

Pak jsem si uvědomil svůj omyl. Ten otrava byl Preluda, polonehmotný obyvatel dimenze Preludie, která je až mysticky

nádherná. Jedinkrát jsem měl příležitost se tam stavět. Svým způsobem je to frustrující místo, protože ženy se mě tam mohly dotýkat dle libosti a já jim tu rozkoš nemohl oplatit. A všechny byly tak vysoké, smyslné a exotické.

Stejně tak tenhle osel. Aspoň si to sám myslel. Vzal Marfu za ruku a jemně ji kousal od konečků prstů pořád výš.

"Hej, dej pozor na šperky," varovala ho. "Právě jsem je vyleštila... aach... mm."

V obličeji se jí objevil omámený extatický výraz. Najednou se ale probírala.

"Počkej, kámo, ani sme se nepředstavili."

"Já jsem architekt tvých nejdívočejších snů, bejby," zašeptal Přeluda. "Zbožňuju ženy s hlubokou... podstatou."

Uhlově černýma očima posazenýma v dutých důlcích jí sjel od hlavy až k patě a zřejmě se mu ten pohled velice zamlouval.

"Tak co, bejby, co bys řekla..." zeptal se a přitočil se k Marfě zezadu tak blízko, až jí černou róbou přejížděl po růžových džínách, "...kdybychom si vzali pokoj a dali na dveře velkou ceduli Nerušit?"

Marfa se střelbitě otočila, až Přeluda zavrával. "Propánajána!" chichotala se. "Kdyby tu byl můj manžel, něco takovýho bys vůbec nevypustil z pusy."

Přeluda se rozchechtal záhrobním smíchem, až mu z přivřených očí zářilo bílé světlo. "Jo? A co by ten tvůj manžel dělal, kdyby tu byl?"

Marfa koketně mrkla. "No, támhle by stál a zdálky by pozoroval, jak s tebou vytřu podlahu. A jestli nerozumíš dámě, když ti něco jemně naznačuje, řeknu ti to rovnou - vodprejskni!"

"Divoké ženy se mi líbí!" Přeluda se nepřestával dutě smát a znovu se jí pokusil obejmout.

Z jedné strany se k němu přibližoval Kulík a z druhé Parvatány. Položil jsem jim oběma ruku na hrudník a zadržel jsem je. "Počkejte. Ať si holka nejdřív trochu užije."

Lekce chování byla krátká, ale nezapomenutelná. Čahoun spoléhal na to, že jeho nehmotné tělo nejde zranit fyzickým útokem. Marfa ale vytáhla jednu ze svých serepetiček a zamávala mu s ní před obličejem. Tenhle zelený amulet už jsem viděl. Marfa mi říkala, že je určený speciálně pro střetnutí s fantomy. Je to sklo pokryté zlatem. Přeludu to nijak neznepokojilo. Pořád tam stál s hrdě vztyčenou bradou. Marfa couvla, zešíroka se rozmáchla, využila rotačního švihů a ušetřila mu pořádnou táfku. Těsně předtím, než se složil na zem, měl v obličeji naprosto klidný výraz. Myslel si, že rána projde čelistí skrz.

Marfa stála nad tělem a třepala rukou, aby obnovila krevní oběh.

"Musím si zapsat za uši, že mi maminka říkala, ať nemlátím kosti o kost."

"To bylo moc pěkné, Marfo," tleskal Kulík. "Moje malá sestřička by to s kocourem rychlejší nevyřídila."

"Díky, chlupáči," usmála se Marfa a překročila svého bývalého nápadníka. "Tanandinýho talentu si fakt vážím, takže takováhle chvála od tebe..."

Zarazila se a v očích měla prázdný výraz. Myslel jsem, že ji Přeluda chytil za nohu. Podíval jsem se na zem, ale ten byl mimo hru.

"Jsi v pohodě?" zeptal jsem se.

"Jo, to je dobrý," ujistila nás Marfa. "Jenom jsem se chvíli cítila nějak vzdálená."

"Auvajs," vzdychla Achne, když se připravovala slanit dolů před Prádýlko Intimčo, obrovský obchod se spodním prádlem v chodbě G.

"Co je?" zeptala se Jauva, která byla na trámu nad ní.

Tiskla se ke stropnímu trámu přeměněná za Trola s černými chlupy. Byla připravená Achne vytáhnout nahoru, kdyby se něco pokazilo.

"Sem tě nevolala," odpověděla. "Jenom sem... se podívala dolů."

"To nesmíš," připomněla jí Jauva. "Když uvidíš tu vejšku, ztratíš rovnováhu a rozplácneš se dole na podlaze. Teda, spíš tvý vnitřnosti se rozplesknou po celý chodbě!"

Achne polkla.

"Totle nezmáknou!" zapištěla. "Přeci totle není pro hyperkrusy. Co nám to Krysomil dělá?"

"Myslí si, že mu to dává víc než kradený zboží. Slyšela si někdy něco podivnějšího?" Jauva vyvalila oči. "Možná se zbláznil - třeba to má z jedné z těch identit, co mu krademe."

Achne jí rychle dala ruku přes pusy. "To neříkej! Uslyší tě!" S tím zatáhla za provaz. "Nemůžu to udělat nák jinak?"

"Musíš si v tom najít něco hezkýho, holka," poradila jí Jauva. "Třeba si představ, že lezeš do obrovský plechovky se sušenkami. Máš bezedný kapsy. A všechny ty sušenky si do nich napeš."

Achne zavřela oči a na obličeji Tulpana, ve kterého právě byla proměněná, se objevil blažený úsměv. "C'est merveilleuse. Tak jo, du na to."

Z Přeludy se nakonec vyklubal první člen nově vzniklého fan klubu Tajných ctitelů Marfy. Původně jsem chtěl naši skupinku rozdělit na páry. Marfa by doprovázela Para, Kulík Eskinu a já bych se znovu kamarádil s... tedy vlastně bych Marfu chránil se Sibonkou. Prostě jsem nechtěl, aby měla holá záda. Z přehnaně zdobeného obložení Hypermarketu se na každém kroku klubali muži všech ras a hvízdali na Marfu, laškovně na ní pomrkávali nebo se jí klaněli.

Majitel Vulkánu Rimaldi stál na prahu svého obchodu a předváděl pukrle a posílal jí vzduchem pusinky. Marfa se chichotala jako pubertáčka. Káráv jsem zvedl obočí.

"Víš, takhle moji figuru neobdivujou každé den," vzdychla. "Měla jsem takový štěstí, že jsem potkala Huga."

"Naopak, to on je ten šťastnej," oponoval jsem jí. "Nepodceňuj se."

Parvatány najednou začal poskakovat, jako by měl živou rybu v kalhotách. Pak vytáhl z kapsy kouli.

"Tudy," oznámil nám a ukázal do haly nalevo. Oči mu litaly nadšením. "To je šifra S!"

"S?" nechápal jsem.

"Jako Skeeve. Máme tu další nález toho vašeho kamaráda. Teda jeho zloděje totožnosti, váš kamarád to samozřejmě není. Visí na provaze nad obchodem se spodním prádlem."

"Skvělý," mnul jsem si ruce. "Tentokrát se mu podíváme na zoubek."

"Létající Skeevemír, létá tam a zpět!"

"Proč takhle zpívá?" nechápala Marfa, když jsme doběhli k Intimču.

"Protože to není Skeeve," zaskřípal jsem zuby, "a já ho zabiju."

Čahounská rádoby tulpanská postava se houpala na laně ze strany na stranu a létala nejvyšší rychlostí. Dole se mezitím shromáždil početný dav, který si na poletujícího Tulpana zavěšeného od stropu ukazoval a řehtal se. Několik turistů si ho nadšeně fotilo.

"A nedá mi to moc práce," rozhodnotil jsem situaci. "Má zavřený oči."

Parvatány si přiložil velitelskou kouli k ústům a vyštěknul rozkaz. "Všem strážím!"

"Nedělejte to!" varovala ho Eskina. "Když vás uslyší, zase zmizí."

Par se zamračil, ale ztišil hlas na šepot. "Všechny stráže ze sektoru G přesunout k Intimču. Opakuji. K Intimču. Vyklidit prostor. Zadržet podezřelého Skeeva."

Já ale na vojsko čekat nehodlal. Svůj problém jsem si chtěl vyřešit sám.

"Marfo, máš něco, čím ho odřízneme?"

"Jasně, sekáči," odpověděla a vznesla se mi nad hlavu. "Jednou fiknout! Už letím!"

Naznačil jsem Kulíkovi a Eskině, aby se rozmístili na druhou stranu růžových dveří. Nápis Prádýlko Intimčo tvořily světlušky, které měly poblikávat v různých vzorech. Z přítomnosti poletujícího vetřelce na provaze ale byly patrně rozrušené. "PRDÝLKO", svítily některá písmena, jiná byla zhasnutá. V dalším kole se zase objevilo "DÝL-INO".

"Co je to za neřáda?" rozčilovala se spoře oděná Dabelka a s rukama v bok se našťvaně dívala na létajícího narušitele.

Jakmile zahlédla Para, vrhla se k němu. "Kapitáne! Žádám vás, abyste toho blázna okamžitě sundal z průčelí mého obchodu!"

"Snažíme se o to, madam," ujistil ji Par a zasalutoval.

Marfa vzlétla k houpajícímu se tělu jako torpédo namířené na cíl. Vykasala si rukávy a vytáhla z kapsy amulet ve tvaru malého srpku. Běžel jsem se postavit pod toho podvodníka. Marfa spustila kouzlo. Z přívěšku vyletěla fialová ohnivá koule.

Lotr vylétl výš. Vzhlednul jsem a spatřil nahoře na tráměch obrys postavy, která stála na konci provazu a jistila parťáka. Takže oni pracují v týmech! Skočil jsem ke zdi a vyšplhal se k blikajícím písmenkům.

"@%*@" stálo na nápisě.

Falešný Skeeve otevřel oči a zaječel. Fialový oheň olizoval provaz asi stopu nad uzlem, který ho držel nahoře. Pak se plameny propálily úplně skrz. Skeeve se chytil trámu a na poslední chvíli se na něj vydrápal. Pak utíkal spolu se svým velkým chlupatým komplicem po tráměch někam pod střechu. Vyšplhal jsem se až nad průčelí obchodu. K trámům to bylo ještě asi deset nebo dvanáct stop. Přece toho slídila zase nenechám utéct!

Sebral jsem všechnu sílu a odrazil se, ale nestačilo to. Proletěl jsem vzduchem, ale k cíli chyběl ještě kousek. Když jsem padal dolů, dav řičel. Při dopadu jsem si vyrazil dech. Něco mě ale zachytilo. Snažil jsem se otočit, abych se podíval, co to je.

"Přestaň sebou mlátit, šupináči," zavrčela Marfa. "Za chvíli můj lítací pás splaskne."

"Díky," vydechl jsem.

"Mně neděkuji," trvala na svém a vynesla mě až k bílému trámu. "Jdi radši chytit toho padoucha!"

Nepotřeboval jsem ani pobízet. Vyšvihl jsem se na nohy a rozběhl se za těmi dvěma zloději.

Znali to tady jako své boty, stejně jako já znám každou žilku v mých krásných žlutých očích. Pádili ke zdi, kterou jsem považoval za slepý konec. V posledním okamžiku se ale vyšplhali nahoru a utíkali v pravých úhlech podél dalšího nosníku, který nebyl proti bílému stropu vidět. Vytáhl jsem se do dalšího patra a pokračoval v pronásledování.

Podé mnou pobíhali strážníci v bílých kloboucích a vykřikovali varování.

Kulík jim razil cestu davem a v případě potřeby použil i sílu. Eskina zmizela v moři hlav, protože je o stopu menší než průměrný návštěvník.

Marfa mě přeletěla a připravovala si prsten s velkým hnědým kamenem. Skeeve se pořád ohlížel. Když Marfa pozvedla svou zbraň k útoku, švihem se na tenkém trámu otočil a namířil na nás spojené ruce.

"Sehni se!" houkl jsem na ni.

Marfa vyvalila oči. Rychle před plamenem zeleného ohně uhnula stranou. Na prvním trámu jsem cestou probudil malé dráče. Oheň došlehl až k němu a trochu mu zatopil, takže vypísklo na protest. Samotný trám měl dočerna sežehnutý pěkný kus. Polknul jsem. Kdybychom se tomu kouzlu připlétli do cesty, byla by z nás topinka. Marfa se rychle vzpamatovala a vystřelila z prstenu.

Směrem k přehajícím padouchům svištěly hnědé a šedivé blesky. Když se k nim přiblížily, zformovaly se do smyčky z lana. Utíkající postavy se skrčily těsně u trámu, provazy měly kopírovat jejich pohyby, ale namísto toho se mnohonásobně rozšířily a zřítily se do davu. Ozvaly se výkřiky. Několik kupujících se s Kulíkem a pár strážci uctlo v jednom obvázaném chumlu. Trollovi ujelo našťvaně "Sakra!" a ihned začal mohutnými packama provazy othrávat.

"Promiň, Kulíku," zavolala na něj hanbou červená Marfa.

Teď je to na mně. Snažil jsem se oprostít od faktu že běžím po trámu o vlas tenčím, než jsou moje chodidla. Kdybych zakopl, letím dolů z výšky šedesáti stop. Soustředil jsem se jenom na to, až toho Skeevova dvojníka dopadnu a vymáčknu z něj duši. Pak jeho zbytky předám místním úřadům.

Před námi se objevila další zatáčka. Tentokrát jsem už jejich trik znal, takže jsem si předem dobře prohlédl soustavu trámů před sebou. Byly tam dvě sady křížových konstrukcí, jedna vyšší a jedna nižší. Když to vezmu psychologicky, poprvé běželi zloději nahoru. Logicky mi přišlo pravděpodobnější, že teď to vezmou spodem. Když se dostali na konec trámu, musel jsem se pousmát. Větší lump se skrčil a připravil se ke skoku na nižší úroveň. Pak natáhl ruku, aby pomohl i menšímu kolegovi, naklonovanému Skeevovi. Ten raději zpomalil, aby se mu podařilo přejít bezpečně. Zrychlil jsem na maximum, odrazil se a vyskočil.

Rukama jsem se dotkl hladkého teplého masa. Mám ho! Skeeve zaječel. Viseli jsme po obou stranách trámu a nohy se nám houpaly ve výšce šesti pater. Jeho komplic, ze kterého se vyklubal fialovočerný Troll, se drápal zpátky k nám. Za chvíli ho tu mám. Bojový postoj si teda představuju jinak.

Zvažoval jsem dilema. Skeeve si mého výrazu všiml.

"Monsieur, hlavně mě nepouštějte. Bojím se výšek. Prosím. Prosím, nepouštějte mě."

Troll už byl jenom dva kroky od nás. Neměl jsem na výběr. Pustil jsem Skeevovu ruku.

"Vy jste mě pustil!" vřiskal, když jsme padali.

Když dav dole viděl, jak se na ně řítíme, rozprchl se s křikem na všechny strany. Doprostřed vyklizeného prostranství naklusala záplava fialových chlupů a roztáhla ruce. Spadl jsem do náruče husté srsti jako do hnízda a lapal po dechu.

"Díky, Kulíku," vysoukal jsem ze sebe.

"Není zač, part'áku," ujistil mě Troll galantně.

Popadl jsem dech a máchal rukama. "Dej mě dolů." postavil mě na podlahu. "Kde je ten hajzl?"

"Tady," ukázal Kulík na tělo na zemi. Nevypadalo jako Skeeve. Bylo to malé, chlupaté a vystrašené. Co to je?" zeptal jsem se znechuceně.

Kulík přestal zvířeti šlapat na krk. Hubené tělíčko leželo na zemi a těžce oddychovalo. Kdybych tu potvoru nechal postavit, byla by mi tak po bok. Kromě holého ocasu a hlavy měla po celém těle krátkou světlehnědou srst. Chlupy na hlavě byly delší, světlejší a vyčesané na ježka. Na hubených zádech měla přivázaný pytel ve tvaru batohu na knihy. Parovi muži rychle potvoru svázali svazkem blesků. To jsem je mimochodem naučil používat zrovna dneska ráno. Batoh jí zabavili.

"Tohle je Hyperkrysa," vysvětlil mi Par a v jeho jindy příjemném obličejí se objevil nenávidný úšklebek.

"Je to druh pocházející z okrajových nákupních prostorů na Drbu," vysvětlila Eskina. "Jsou chamtivé a rády kradou. Docela mi dává smysl, že se Krysomil spojil se sobě tak podobným druhem. Ale nejsou moc chytré. Naučit je dělat to, co umí jiní měnič identity, by bylo dost těžké. Tahle je asi jediná svého druhu v Krysomilových službách."

"Komu říkáte hlupěák?" stěžovala si krysa.

"Tobě ne," odušila Eskina. "Ty, stejně nemůžeš být tolik hloupá."

"Děkuju za nic, madam," zabručela krysa a dřepa si mezi nás.

Parvatány jí stál na ocasu. Jeho strážce mezitím prohledávaly batoh. Kromě hromádky karet tam nebylo nic.

"Přesně takový jsem viděl u tý Pervekty," poznal jsem je.

"Na co to je?" mával kryse kartou před očima Par.

"Nevím," odsekla krysa s prázdným pohledem v očích. "Hustej vzduch docela, co?"

"Kdes je vzala? Jak fungují?"

"J'ne parle Drbsky, monsieur."

"Je hloupá," vzdychla Eskina.

"Právě naopak," odporoval jsem jí. Přiblížil jsem se k ní a z oka do oka jsem jí nenávidně procedil mezi zuby. "Je tak chytrá, že si uvědomuje, co se jí stane když nebude spolupracovat! Budu jí trhat nožičky jednu po druhý!"

"Hele, uklidněte se, vychladněte, jo, zelenošupináci!?" bránila se krysa a snažila se dostat trochu dál od mého obličejce. Smutně se dívala z Para na Kulíka a na mě. "Jsou to moje karty, monsieur. Dejte mi je, sil vous plait? Bez nich se dostanu do velkého průšvihů."

"Už jsi s nima nadělala průšvihů až až," odporoval jí Parvatány vítězně. "Pane Aahzi, přenechám vám tu čest."

"Počkat," zadržel jsem ho. "Musíme se ujistit, že je to ten správný. Marfo, je tohle ten samej chlápek, co jsme ho honili předtím?" Marfa zvedla jeden ze svazku amuletů, co jí visely na tlustém krku, a zamávala jím před naším zajatcem. "Jo."

"Takže jedna z těchhle karet," vydedukoval jsem, "jí umožňuje měnit se ve Skeeva."

Marfa pokrčila rameny. "Taky bych to tipla, ale kouzelný hejblátka můžou bejt zrádný. Dokud nám to sama nepředvede, můžeme jenom doufat."

"Tak která je to karta? Ten vysokej Tulpan s blondatýma vlasama?"

Obrátil jsem se na krysu, která ostentativně zvedla dlouhý čenich do vzduchu. "Ani za nic, monsieur. Na takový výzvy nereaguju."

"Chceš první levou přední pracku, nebo pravou?" zeptal jsem se jakoby nic. Krysa poplašeně vyvalila oči, až z nich byly dvě modré louže.

"Počkat, neřekla sem, že úplně vodmítám spolupracovat!"

"No dobře," roztáhl jsem jí před obličejem ruku plnou karet. "Jak fungují?"

Krysa se znovu zatvářila nepřítomně. "Prostě to jenom musíte... jak se to řekne... teda vlastně já to musím jenom držet. Takhle to říkáte. A pak to funguje."

"No tak to je fakt popis," zaskřípal jsem zlostně zuby.

"Zní to docela upřímně, Aahzi," uklidňovala mě Marfa. "Prostě vytáhneš kartu úplně stejně, jako kdybys vytahoval amulet. Co ty na to, Eskino?"

Krysavská vyšetřovatelka souhlasně pokývala hlavou. "Má to být jednoduché na používání."

"No, Aahzi?" rozzářila se krysa. "Jo, já vás znám. Teda vlastně ta karta."

"Sklapni!" zaburácel jsem. Nemohl jsem se smířit s tím, že tenhle škůdce možná zná nejn timersnější myšlenky mého bývalého parťáka. "A může to používat každej, Marfo, nebo to je nějak nastavený jenom na ní?"

Marfa se zamračila. "Kdyby tady tak byl Šéf."

"No, ale není," vyštěkl jsem možná ostřeji, než jsem to myslel. "Ty si tady ta opravdová kouzelnice se serepetičkami, ne vona. To je tvý pole působnosti. Přemejšlej!" Marfa se zatvářila trochu překvapeně, ale pochopila.

"Řekla bych, že ne," odpověděla trochu nejistě. "Jestli je pravda, co říká Eskina, že pracujou na základě Zákona o přenosu, tak se daj používat libovolně."

"Musíš bejt čaroděj, abys to vyvolala?"

"O tom pochybuju," tvrdila Marfa.

"Dobrá." Otočil jsem se na krysu. Jestli se chlupatá zvířata potí, pak tahle krysa se koupala ve vlastní šťávě. "Jaký je zaklínadlo?"

"Ale monsieur, to nemůžu říct!"

"Ale můžeš," trval jsem na svém. "Dělej, nebo budeš celej zbytek života žrát ovesnou kaši."

Krysa vykulila oči hrůzou. "Ach, monsieur, to byste neudělal!"

Předvedl jsem jí celou řádku svých krásných zubů, "Můžeš mě vyzkoušet."

Krysa něco potichu zamumlala.

"Nahlas," přikázal jsem jí.

"Jedna karta vládne všem, jedna jim všem káže, jedna všechny přivede, Hypermarket do temnoty sváže."

Zíral jsem na ni. "To je ale blbý."

Krysa pokrčila rameny. "Čaroděj nemusí bejt nutně básník."

"Řekni to znova," vzal jsem si první kartu, oranžový obdélník, a kývl na Marfu. "Pak mi povíš, co se stalo."

"Aahzi, ne!"

A pak jsem kartu vyvolal.

Kapitola dvanáctá

Už je tomu pár let, co jsem díky Garkinovu pitomému fórkovi přišel o svou Sílu. Většinou se na to snažím nemyslet. Koneckonců to nebude trvat věčně. Za pár stovek let se mi Síla normálně sama vrátí. Taký je tu možnost, že bych si zahrál na detektiva a prověřil zhruba stovku obchodníků na Bazaru. Jeden z nich ten vtipný prášek musel Garkinovi prodat a ten ho použil k vyvolání kouzla. Když na to myslím, pěkně mě to štve. A tak to pouštím z hlavy. I když dlužno přiznat, že sebezpozorování k mé hloubavé osobnosti neodmyslitelně patří. Prostě když vás něco svědčí a nemůžete se podrbat, mnohem hůř se s tím vegetí. Kdybych měl magii jako jediný zdroj, mohl bych to klidně zabalit a umíť. Ale já jsem Pervekt, jsem inteligentní a ve světě se vyznám. Možná se vám zdá, že zkoušet neznámý kouzelný předmět je až nesmyslně nebezpečné. Když ale tu proměňovací kartu nespočetněkrát vyzkoušeli na laboratorních... tedy chci říct na Hyperkrysách, je pravděpodobné, že to bude bezpečné i pro vyšší druhy. Třeba pro mě.

"Tak co?" zeptal jsem se.

Všichni vypadali vyšší a světlo mělo modřejší nádech. Měl jsem vysoký a trochu chraplavý hlas. Bouchnul jsem se do hrudníku, ale ruka mi odletěla překvapením. Dotknul jsem se totiž nějakých neočekávaných překážek. Podíval jsem se dolů. Byl jsem hubená žena s hladkou modrou pokožkou. Těsně upnutý pás zvedal malá prsa nahoru, aby maximálně upoutala pozornost. I ruce jsem docela hezké, se štíhlým zápěstím a dlouhými prsty. Na každé ruce jsem jich měl osm. Tenhle druh nepoznávám. Pak mi ale paměť něco našeptala. Moje hostitelka je z Tantalusie. Jmenuje se Domina a žije se drezúrou zvířat. Mezi její záliby patří boty. Nenajdete ale mnoho dimenzí, kde by se prodávaly nejmodernější boty s nadměrnou šířkou, která by pohodlně padla osmi prstům - snad kromě Hypermarketu a její rodné dimenze.

"Pane jo, fakt to funguje," pokyvoval jsem souhlasně hlavou. "A úplně bezbolestně."

Když už jsem tak u Garkina, napadlo mě, že taková kartička by byla taky dobrý vtípek. Kdybyste ji někde pohodili a nějaký týpek by neodolal a zvedl by ji? Vyprskl jsem smíchy.

Ostatní na mě pořád jen zírali. Vrátil jsem jim pohled zpátky.

"Nechte toho, chlapi. Jsem to pořád já."

"No, ehm," polknul Parvatány a studem se mu červenaly i špičky u bot.

"Nebýt Skeeve," zabručel Kulík.

"No jo," vzdychl jsem. "Ale takhle to nechat nemůžeme." Zvedl jsem oranžový obdélníček a snažil se ho zlomit mezi svými prsty. Tedy vlastně jejimi. No každopádně je neměla dost silná. "Hej, Kulíku, mohl bys?"

"Jasně."

"Hej, monsieur," protestovala Hyperkrysa a prala se se svými strážci. "Nedělejte to!"

"Sklapni!" vyštěkl jsem. "Zlom ji," kývl jsem na Kulíka.

Troll si kartu ode mě vzal a zlomil ji vejpůl. Zahřmělo.

Pak už si jenom pamatuju, jak jsem se probudil na zemi. Ležel jsem na zádech a díval se do zvědavých očí Parvatányho strážců.

"Uhněte," zavrčel jsem.

Měl jsem zpátky svoje tělo, mé krásné šupiny už se zase světle zeleně leskly, pařátovité nehty byly bez porušení a počet prstů se snížil na normál. Strážce couvly. Vyškrábal jsem se na nohy a vyzkoušel, jestli mi hlava pořád pevně drží na krku.

"Je to jak kopanec od osla. Dej sem další."

"Aahzi, to není dobrý nápad," dívala se na mě ustaraně Marfa. Její hlas jakoby mi rezonoval v hlavě.

"Když se proměním zpátky, než jí rozbijem, bude to v pohodě," nedal jsem si říct. Hodil jsem hlavou ke kryse, která si

pro sebe zpívala žalostnou písničku. "Nedostala z toho záchvat, když jsem se proměnil, ne?"

"Ne, pane!" vykřikli jednohlasně strážci, kteří hlídali vězně každý z jedné strany.

Obrátil jsem se k Marfě a Kulíkovi. "Vidíte?"

Hyperkrysa na mě udiveně zírala. "Vy ale musíte být pěkně tvrdí, monsieur. Prďáka ta zpětná proměna zabila."

"Kdo je Prďák?"

Krysa si uvědomila, že už zase něco propálila, a tak držela jazyk za zuby.

"To je jedno," mávl jsem lhostejně rukou a sáhl pro další kartu.

"Já zkusit?" navrhl Kulík.

"V žádném případě," odmítl jsem ho rezolutně. "Kdyby se ze mě stalo něco velkého a nebezpečného, budeš na mě muset vltnout. Rychle do toho, ať už máme Skeevoovu kartu. Za hodinu můžeme být zpátky na Bazaru. Prostě je budem probírat, až se dostanem na tu správnou."

Par si odkašlal. "Aahzi, ale musíme si psát seznam těch... no... lidí, kterými se stanete. Jsou to taky oběti tohohle případu, ne?"

Nakrčil jsem obočí. Marfa kývla.

"Neznamená, že když dostaneme, co chceme, nemůžeme tu ještě chvíli zůstat a trochu Hypermarketu pomoci," zdůraznila. "Jen si pomysli, co asi tomu ukradení totožnosti říkají rodiny a přátelé postižených?"

"Grrrh..." Má ale pravdu. "Tak jo, udělám to," souhlasil jsem nakonec.

Vrátili jsme se do kanceláře pana Mou. Celé jsme to panu manažerovi vyprávěli, i když průběh pronásledování sledoval v křišťálové kouli. Proces s kartami ho fascinoval a má zkušenost s první z nich mu rozšířila obzory.

"Už se nedivím, že jsme ty zloděje celou dobu nemohli odhalit," vykřiknul a listoval hromádkou karet pořád dokola.

"Pozoruhodné, velmi zvláštní." Pak se podíval na Eskinu. "Asi vám dlužím omluvu, mladá dámo."

Eskina ležerně hodila hlavou. "A já ji asi přijmu."

"Musíme projít všechny," vysvětlil jsem mu. "I když by bylo lepší to provést někde ve větším pohodlí a soukromí."

"Ale samozřejmě, Aahzi, jistě," rozpráhl Mou štědré ruce. "Dneska už se u lidí málokdy setkáte s uznáním."

"Ehm, když už jsme tak u toho uznání..." začal jsem, ale pak jsem to raději spolknul. "Ale nic. Stačí mi jenom nějaký prostor, jo?"

"Jak si přejete," ujistil mě Mou. "Moje kancelář by vám vyhovovala?"

Rozhlédl jsem se po nábytku a obzvláště jeho krásném čalounění. Na zdech a poličkách byly vystaveny samé rozbitné kousky.

"Radši ne," zavrtil jsem hlavou. "Kdyby se mi kontrola karet vymkla z rukou, mohl bych to tady vybilít."

Nakonec jsme se usídlili v prázdném skladu na opačném konci od kanceláří. Dva Parvatányho muži zůstali na stráží přede dveřmi. Další čtyři stáli u každé stěny. Z bezpečné vzdálenosti pak vše nervózně pozorovala Marfa, Kulík a k mé nevalné radosti i Woofle. Kdyby bylo třeba, můžou ke mně rychle přiskočit.

Vyvolal jsem další kartu.

S magií jsem se nadělal v životě dost pokusů. Ani ne tak v mládí, to jsem bral všechno moc vážně. Spíš později jsem si s ní pohrával - někdy z nutnosti, jindy z nudy. Krysavský systém ani nic podobného jsem ale nikdy nepoznal. Stejně jako většina čarodějů jsem byl zvyklý čerpat energii ze siločar. Ty jsou víceméně v každé dimenzi, jen různě silné. Jejich tok se obnovuje přirozeně. Jsou neosobní a nejsou ani dobré, ani zlé. Záleží na čaroději, jak je využije a jaký má talent, nadání a smýšlení. Tohle je něco jiného. Cítil jsem, jak do mě skrz kartu vstupuje energie. Pomalu jsem se nabíjel, až přišla nová totožnost.

Jestli jste se nikdy nikomu takhle nepropůjčili, nedělejte to. Pokusím se vám vylicít mé bezprostřední pocity. Bylo to divné. Věděl jsem, kdo jsem - že jsem Aahzmandius, Pervekt a uvědomoval jsem si i další milióny detailů které mě dělají mnou. Zároveň jsem ale taky byl Dreó, řezbář z Kréty. Považoval jsem se - tedy mé vypůjčené já - za milého chlapíka, ale neměl jsem moc rád velkou společnost. Úplně jsem přes zdi cítil ty tisíce nákupčích. Byl jsem z toho celý nesvůj. Ale to je přitom úplný opak mě, Aahze. Já mám rád kolem sebe rušno a hodně lidí. Tyhle dvě osobnosti jsou si navzájem proti srstí. Bylo to horší než telepatie. Nešlo se před tím druhým chlápkem nikam schovat. V tu chvíli jsem litoval všechny hydry.

"Jak se jmenuje, Aahzi?" zeptal se mě Par s připraveným zápisníkem.

"Dreó. Kretén. Teda vlastně Krét'an," opravil jsem se, protože mi můj "návštěvník" bušil v hlavě na poplach.

Honem jsem kartu odstrčil. Za okamžik, ale přesto dost pozdě, jsem byl zase sám sebou.

"Tohle by se dalo zpeněžit," uvažoval Woofle, když jsem se proměnil zpátky.

"To ne," zavrčel jsem.

Věnoval mi otrávený pohled. V tu chvíli jsem toho finančáka měl ještě víc nerad než předtím.

"Nikdy. Ani vám nemůžu začít povídat, jak by to byl blběj nápad. Říkali byste si o pokusy o vraždu a ještě o soudní spory, kdybyste tendle proces chtěli prodávat v krámu. Když se ti to tak líbí, proč to nezkusíš?"

"Klidně," odsekl Woofle a přijal mou výzvu.

Vzal si od Marfy kartu. Jakmile kouzlo vyvolal, na listě jeho vychrtlé postavy se zhmotnilo vysoké hmyzí tělo s černou schránkou. Bvl to módistka z Trůdlu.

"Vidíte, jaké možnosti skýtá tohle..." začal Woofle a ukazoval na svou postavu. Pak mu ale nepříjemně cvakly čelisti a vypouklil své mozaikovitě oči. Zoufale se chytil za hlavu. "Nech toho! Ne! Sklapni! Já nechodím nudně oblečený! Buď už zticha! Áááá!"

Woofle honem zrušil kouzlo a kartu hodil na zem. Kulatý drbounský obličej měl zkroucený strachy a odporem.

"Zbavte se jich! Všechny!"

"O to se právě snažíme, Woofle. Uklidni se," poradil mu pan Mou.

"A co jméno, pane?" zeptal se Parvatány slušně. "Potřebujeme ho porovnat s účtenkami z obchodů a ověřit podvodné nákupy."

"Copak si myslíš, že si ho snad chceš pamatovat?" zaječel Woofle.

Zaúpěl jsem. Je to vrták. "Zjistím to sám." Sebral jsem kartu z podlahy, rychle se proměnil v trůdlovskou postavu a hned zase zpátky. "Je to Arm'n'."

"Díky, pane."

"Už chápeš, co sem tím myslel?" Nechtěl jsem znít škodolibě, ale Woofla prostě nemám rád. "A to si v něm byl jen chvíli. Kdybys v jiný bytosti zůstal moc dlouho, klidně bys mohl přijít o vlastní totožnost."

"A jak to, že takováhle krysa je může používat pořád dokola?" ušklíbnul se Woofle.

"Jak sami říkáte, nemáme toho v mysli zase tolik, co by bylo ryze naše vlastní," přiznala krysa skromně.

"Pokud máš zdravý ego, tenhle systém ho může klidně zničit," řekl jsem Eskině.

Výšetřovatelka mávla rukou. "Určitě to bude mít nějaké mouchy."

"Ale tohle není jenom moucha, tady jde o úplný zamoření," nedal jsem se. Pokračoval jsem ale v prověrce osobností vtělených do jednotlivých kouzelných karet.

Třetí odzadu v balíčku byla Skeevova karta. Ani jsem nepotřeboval vidět ty šokované výrazy mých přátel, abych to poznal. Slyšel jsem jeho vnitřní hlas, jak mluví sám se sebou. Asi to byla myšlenka poslední minuty, než mu kartu kradli nebo okopírovali.

Tyjo, ta holka je ale fakt třída. A je to upírka! Aahzovi by se to asi nelíbilo. Byl fakt našťvaný, když zjistil, že máme za dveřmi stanu Limbo. Někdy si dělá příliš velké starosti. Vlastně mi upíři nepřipadají tak hrozní. A myslím si, že se Kasandře líbím. Snad jsem na ni udělal dojem. Připadám si jako nemehlo, ale všichni se ke mně chovají jako k velkému talentu.

Znechuceně jsem kartu odhodil. Kromě toho vnitřního monologu jsem slyšel a cítil mnohem víc, než jsem o myšlenkových pochodech svého bývalého parťáka vůbec chtěl vědět. Připadal jsem si, jako kdybych se mu naboural do mysli a hrabal se mu v hlavě.

"Zlikvidujte ji," zaskřehotal jsem. "Okamžitě!"

"Jasně, Aahzi," pokyvoval Kulík. Rozlámal modrou destičku na dva, pak na čtyři a nakonec na osm kousíčků.

"A co tyhle?" zeptala se Marfa a ukázala na zbylé karty.

"Dejte mi minutku," odseknul jsem. Za chvíli jsem zase získal ztracený klid a barvu a vyvolal poslední dvě karty - Impku a Trpaslíka.

"Děkuji vám, Aahzi, moc vám děkuji!" rozzářil se pan Mou. "Prokázal jste nám obrovskou službu. Uvědomujeme si, že jste nám už dál nemusel pomáhat, ale jsme vám velice vděční."

"Ani mi nemluvte," zavrčel jsem. "Co budete dělat tady s tou chlupatíci?"

Ukázal jsem na Hyperkrysu svázanou kouzelnými blesky.

"Zamkneme ji. Na základě vašich označení identit ji teď patrně můžeme spojit s mnoha skutečnými krádežemi."

"Takže to bysme měli," zamnul jsem si spokojeně ruce. Obrátil jsem se k Marfě a Kulíkovi. "Můžeme dom."

"Ale tady je ještě spousta dalších členů toho gangu," protestoval Woofle. "Vy nám snad nepomůžete vyřešit druhou část toho problému?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Ne. Na začátku jsem jasně stanovil naše podmínky. A to jsme ještě dost ustoupili. Právě jsme Krysomilovi odřízli přístup k pěkný hrstce jeho obětí. A tady z toho lumpa taky dostanete dost informací. A jestli to neumíte, Eskina má jistě nějaký nápad."

Krysavská vyšetřovatelka předvedla své bílé zoubky

"Samozřejmě, že mám," usmála se. "Mám začít hned?"

Přistoupila ke kryse, která se stáhla tak daleko, jak jí jen pouta dovolila.

"Prosím, monsieur, dejte jí ode mě pryč! Je šílená!"

"Koukej spolupracovat tady s tím pánem," ukázal jsem na Moua, "a on dohlídne na to, aby tě nerozcupovala. Aspoň ne moc."

"Slibuju, monsieur, čestné slovo!"

"No vida," uzavřel jsem to a vytáhl z kapsy D-hoplák. "Mizíme. Mou, moc mě těšilo. Až budete někdy na Bazaru, stavte se za mnou."

"Báječné," potřásl mi Mou rukou. "Dostáli jste své reputaci. Jsem ohromen. Ale nechodte ještě! Zůstaňte aspoň přes noc. Uspořádáme oslavu. Párty na vaši počest! Budeme se veselit, tančit a pít sudy piva!"

"To bych si mohl nechat líbit," přijal jsem s úsměvem. Marfa a Kulík také souhlasili.

Krysavan rázoval tam a zpátky a rozzuřeně odkopával z cesty krabice s novými botami. Holým ocasem mrskal ze strany na stranu. Hyperkrysa a obzvláště osm zbývajících "vyvolených" se choulilo k sobě do roztřeseného uzlíčku.

"Jednu z vás zatkl," křičel Krysomil už asi postě.

"Snažily jsme se utéct," zaúpěla Jauva. "Ale ten Pervers je moc mazanej!"

"Byly Jste hloupý!" procedil skrz zuby.

Ukázal na ní prstem a z jeho konečku vyšlehl blesk. Jauva se podívala k nohám na popálenou šmouhu na zemi. Potom nadobro omdlela. Himbajs a ostatní Hyperkrysy se ještě kus stáhly.

"Hmm, to je novinka," podívil se Krysomil a prohlížel si svůj prst. "To je ono! Taková je opravdová moc! Teď nás nesmí zastavit! Vyčerpám všechny jejich talent!"

"Jak?" zeptal se Himbajs. "Už přišli na tu fintu s kartama, Velkej Sejre. A jestli je budou dál rozbíjet, nebudeme mít žádný způsob, jak pro tebe víc nakupovat."

"Ukradneme jim jejich podstatu! Využijeme ty čaroděje, až z nich zbyde jenom prázdná skořápka. Ani si neuvědomují, co udělali," zuřil krysavský tyran, "ale tohle znamená válku!"

"Kámo," zašeptal Coják Himbajsovi, "mám pocit, že sme z něj vytvořili monstrum."

Kapitola třináctá

S námahou jsem otevřel jedno oko, ale nějaký blbý vtipálek mi do něj vrazil dvanáctistopé žhnoucí kopí, Padl jsem zpátky a zaúpěl. Špička v oku postupně pohasínala, až z ní zbyla jen mdlá záře. Došlo mi, že to byl paprsek slunečního světla, který se prodral mezerou mezi závěsy v hotelovém pokoji. Taký jsem si uvědomil, že naprosto nemám ponětí, jak jsem se sem v noci dostal. Aspoň doufám, že to bylo včera v noci, ale ani to jsem si neuměl momentálně ověřit. To tedy byl večírek! Pan Mou skutečně pro oslavu našeho úspěchu udělal maximum. Postupně se mi vracely podrobnosti: to nejlepší jídlo, spousta dobrého chlastu, zábavy a partička dračího pokeru, která se protáhla do pozdních ranních hodin. Ve vedlejším pokoji řvali bolestí dva zranění draci. Radši bych se tam měl mrknout a jít Marfě s Kulíkem na pomoc. Zvednout se z hedvábného povlečení se mi ale povedlo až na druhý pokus, protože mě hrozně bolela hlava. Byl jsem kompletně oblečený, což vypovídá o tom, že jsem v noci zvládl dostat se do pokoje bez pomoci. Ruku do ohně na to ale nevrazím.

Jakmile jsem se v našem luxusním apartmá dopotácel do obýváku, odhalil jsem ty dva uřvané draky.

Byl to Kulík s Marfou. Zrovna soutěžili o to, kdo dokáže pouhými chrápacími decibely rozbít nejvíc oken. Viděl bych to na remízu, a proto jsem je šel vzbudit.

Eskina spala stočená do klubíčka ve skřini v předsíni. Jestli ji neprobudil ani ten randál, proč bych to měl dělat já.

Koneckonců ona se nemusí odhlašovat z hotelu a jít domů. Možná ji Mou přemístí do menšího pokoje, až vytáhneme paty, ale má nárok na slušné zacházení. Měla na dopadení Skeevova dvojníka hlavní zásluhu, protože až její stopa nás k němu dovedla. Při troše štěstí se mladěj o téhle situaci a jejich následcích nikdy nedozví. Ode mě tedy určitě ne.

Do obýváku nahlédl Džin, který měl náš pokoj na starosti coby hotelový číšník. Natáhl ruku, aby dostal dyško.

První se ze svého pokoje vynořila Marfa.

"Necejtím kafe?" zeptala se.

Já už jsem si držel svůj šálek, který měl téměř dostačující rozměr. Stejně veliký pohár jsem přisunul k ní. Nalévací kouzlo jej naplnilo až po okraj. Marfa ho lačně popadla a vyzunkla polovinu kouřící tekutiny.

"To jsme si dali do trumpety!" pokyvovala opatrně hlavou. "Mám pocit, jako by mi v hlavě pořád ještě zněla ta melodie bubnů."

"Takovoudle kocovinu už sem nezažil tak šedesát let," přiznal jsem. "Možná naposledy s kámošema, když jsme zavírali bar vedle vypalovny na Tule." Zavzpomínal jsem na slavnou minulost a porovnal ji s uspokojením se současností.

"Drbouni fakt uměj zapařit."

"To teda jo," souhlasila Marfa.

Vtom se vypotácel Kulík. "Kafe," zavrčel a zněl přesně jako Velkej Drsoň, jeho pseudonymní druhé já. Po pár hrncích už mu ustoupily žilky z různě velikých měsícovitých očí a on se vrátil ke svému běžnému intelektuálnímu chování.

"Než vypadnem, měli bysme Mouovi poděkovat," navrhl jsem, když už jsem byl schopný se podívat pod poklici na růžové omeletky se zelenou šunkou.

"To je dobrej nápad," kývla Marfa. "Chtěla bych se stavět pro nějaký dáreček pro Huga. V krámku se zbraněma jsem viděla pár krásnejch mečů. Měli tam taky jeden nádherně vyváženéj stříbrnej jilec pro rampály, kterej by se mu hodil na trénink."

"Já bych se tak půl dne chtěl projít po knihkupectvích," dodal Kulík.

Ozvalo se další zaťukání na dveře. Tentokrát znělo tisíckrát tišeji než poprvé. Pan Mou strčil hlavu dovnitř.

"Hej," zavolal jsem a dostával se zase do nálady, protože kocovina pomalu ustupovala. "Jen pojď dál."

Správce Hypermarketu vypadal trochu nejistě a vůbec nepůsobil tak jako první den, kdy se s kuráží vrhl do několikatisícového davu rozzuřených zákazníků, nebo jako ten chlapík, co ještě před pěti hodinami tancoval na stole s maskou hlavy Gorgony.

"Tak jak se vám to včera líbilo?" zeptal se. "No byl to fičák," ujistil jsem ho.

"Ty se ve večírkách vyznáš, Mou."

"To jsem rád, že jste si užili," odpověděl Mou a potřásl mi vroucně rukou. "Jsme vám nesmírně vděční. Opravdu tu nechcete ještě nějakou dobu zůstat?"

"Fakt ne," řekl jsem mu. "Eště asi trochu nakoupíme, ale pak už práskneme do bot." Jeho chování mi bylo podezřelé.

"Proč se ptáš?"

"No, vyskytl se takový malý problém."

Tohle mlžení už jsem v životě vyslechl mockrát a nikdy nenásledovaly dobré zprávy. "Co to znamená takový malý problém?"

"Ale, nic mimořádného," začal Mou. "Akorát jeden strážce zrovna ohlásil, že poblíž atria u vchodu A si někdo hodně podobný vašemu příteli hraje s kartami."

Chvilí trvalo, než se jeho slova prodrala zbytky sudu piva jménem Stará smrtka, ale potom můj vztekomeř začal přetížněním varovně blikat.

"Cože?" zařval jsem.

Naléhavost mého hlasu přilákala i Eskinu, která okamžitě vběhla dovnitř.

"Ale toho zloděje totožnosti máme," vložila se do toho Marfa. "Ten je zadrženej, ne?"

"To jistě," přísahal nám Mou. "Je zamčený v krabici na Rezervačním. Odtud se nedostane."

Bolest hlavy se mi vrátila v původní síle. "Tak kdo to tam teda je?"

Mou dlouze vzdychl. "Vypadá to, že mají ještě jednu kopii Skeeovy karty."
Krysavská vyšetřovatelka vypadala zděšeně.
"To je ale úplné překroucení celého procesu," vyhrkla "Ten Krysomil je ještě větší zloduch, než jsme si mysleli."
Naši poradu vyrušilo chrastění.
"Promiňte," omluvil se Mou a sáhl do kapsy pro kouli.
Zahlédli jsme v ní Parvatányho rozčilený obličej. Mou kouli šokovaně odložil.
"Hlásí další nálezy," informoval nás.
"Další nálezy kde?" dožadoval jsem se.
"Všude," svěřil ramena Mou. "Kapitán Parvatány říká, že Skeeve tancuje se zákazníky u vchodu R, v atriu N tahá králíky z klobouků lidí a v chodbě B bere dětem bonbóny. Jinými slovy, buď se Krysomilovi měniči identity umí teleportovat, i když tady na Hypermarketu máme speciální magii, která by tomu měla zabránit - a věřte, že jsme za tenhle kouzelný systém dali hodně peněz a ještě platíme pět set zlatáků měsíčně za jeho údržbu."
"Nebo?" přerušil jsem ho neurvale.
Mou vypadal ještě menší a beznadějnější než předtím. "Nebo se ve Skeeve umějí proměňovat všichni."
Kulíkovi a Marfě spadla čelist. Já úplně vřel vzteky.
"To ne!" zaburácel jsem. "Tomu nevěřím. Nesnesu, aby tady tucet nějakých podvodníků popotahoval špínou jméno mého part'... mého přítele. Prostě tuhle venkovskou krysou zničíme!"

Vystřelili jsme k nejbližšímu místu, kde byl falešný Skeeve viděn. Byla to chodba B, kousek od hotelu. Shromáždil se tam rozčilený dav. Matky uklidňovaly plačící nemluvnata a batolata, která shodně ukazovala přes ramena směrem k prolézačkám uprostřed atria.
Oddíl Parových strážců už konstrukci obklíčil a skrz tyče střílel omračovací šipky. Dal jsem jim nedávno krátké školení o základech střelby šipek, ale evidentně jsem zapomněl zmínit, že nemá smysl střílet z postavení v kruhu. Několik strážců vypadlo ze hry, protože je srazily střely z vlastních protějškových řad.
Přímou na dětském hřišti jsem zahlédl obrys postavy, která poskakovala ze strany na stranu. Neměl jsem náladu čekat, až vyleze.
"Jdem na to," naznačil jsem svým společníkům. Rozdělili jsme se a pomalu se blížili k prolézačkám.
Podvodník o nás určitě věděl. Dav si nás totiž všiml a rozestoupil se jako Rudé moře. Ono jde těžko přehlédnout, že se na vás valí tank.
"Na na náááá NA Naaaa," prozpěvoval si Skeeuvův hlas.
Byl jsem i tak dost vzteklý, ale tohle mě vytočilo ještě víc. Vrhł jsem se do změti tarzanovských lián a šplhacích tyčí.
PRASK! Dostal jsem ránu do čelisti.
Přejel jsem si jazykem zuby. Žádný nebyl zlomený. Všichni, kteří zrovna neutěšovali plačící mimina, se mi smáli. Zlostně jsem se na ně otočil.
Ten výpad jsem si špatně spočítal. Couvnul jsem a nad hlavou mi litaly hvězdičky. To jsem neměl dělat. Bylo to hloupé. Málo jsem si prohlédl terén. Byla to moje chyba. Obvykle mívám lepší strategii.
Měl jsem totiž zkreslené vnímání. Zuřil jsem vzteky, protože ve chvíli, kdy nám ty špatné novinky Mou oznámil, jsem byl na cestě domů. Měl jsem hotovo a chtěl jsem pryč. Bylo mi jasné, že i Moua to dostalo, protože zjistil, že síť zlodějů, která mu v Hypermarketu tropí neplechu je na tom pořád stejně dobře. Já měl ale na zřeteli jen jediný úkol: zničit toho Skeeova dvojníka a hurá domů. Úspěch mi podrazil nohy jako vytažená rohožka a vztek mě donutil k bezhlavému jednání. Zastavil jsem se na místě a párkrát se zhluboka nadechl. Začni znovu. Podívej se, co dělá nepřítel.
Nepřemýšlej o tom, co si myslíš, že by měl udělat.
Dělal to, že skákal po prolézačce na všechny strany směrem ke kolemjdoucím dětem, které si nosily lízátka nebo pendrek. Stejně jako Skeeve se pohyboval lehce, vystřelil dopředu, čapnul pamlsek a rychle se vrátil zpátky do svého úkrytu. Kulík odhadoval, že Krysomil získává energii podle toho, kolik povyku narušitel nadělá, ať už kladného nebo záporného. Prostě musí ze svého představení vymátl maximum. Kývl jsem na nejbližšího strážce s prýmkem na rukávech.
"Hej, poskoku," zavolal jsem.
"Ano, pane!" vyštěknul chlapec a málem se omráčil, jak zasalutoval.
"Vyčistěte tuhle oblast," přikázal jsem mu. "Mám svolení od pana Mou. Musíte odsud dostat všechny pryč. Táhle se nesmí nikdo dívat. Jasný?"
Důstojník vypadal sice zmateně, ale poslechl. Vytáhl si z kapsy křišťálovou kouli a vydal rozkazy. Strážci, kteří ještě stáli na nohou, se otočili a začali řvát na dav, aby se rozešel.
Sice se zvedla vlna hromadného nesouhlasu, ale nakonec se lidi vzdělili. Podvodníka si všichni přestali všimnout.
Někde hluboko v mysli mě žralo vědomí, že pár dalších zlodějů totožnosti se takhle předvádí po celém Hypermarketu. S tímhle si ale poradím rychle. Má jenom omezený prostor, což je vždycky chyba, a i když může utéct hned několika způsoby, jejich počet je také konečný.
Odborník na ochranu Kulík má za sebou zkušenosti ze spousty záludných akcí typu koncerty populárních skupin či finanční transakce, takže mi bryskně dal signál, že napočítal sedm útekových míst.
Právě jsem začal ohýbat tyče u nejbližšího z nich.
"Aahzi, co to děláš?" zaúpěl Mou a pospíchal ke mně.
"Dej sem prst," ukázal jsem mu a jedním okem nepřestával sledovat pohybující se stín.
Mou poslechnul. Zkroutil jsem tyče do úhledné mašle a přesunul se k dalšímu východu.
"Rozebírání vybavení jsme si ale nedomluvili," kňoural Mou a poskakoval kolem mě, aby upoutal mou pozornost.

Prozkoumal jsem další prolézací oblouk. Kdybych se snažil zarazit tyče z měkké slitiny napříč východem, nestačily by na šířku. Správce Hypermarketu je ale široký tak akorát. Když jsem urval stojací tyče a ohnul je, jenom to skřípalo. Jednou rukou jsem pak drobného Drbouna zvedl a upevnil mu kovové tyče kolem pasu.

"Tady chvíli zůstaň," poručil jsem mu. "Dávej bacha, ať tudy neuteče."

"Aahzi, počkej! Sundej mě odtud!"

Byl povolán i Mouův společník Woofle a několik čarodějů, kteří v Hypermarketu pracují jako úředníci. Woofle nebyl z další spolupráce se mnou zrovna odvázaný a já cítil podobnou nechuť, ale potřeboval jsem, aby Marfě někdo pomohl se střelbou. Se všemi těmi kouzelnými zbraněmi a ostatními serepetičkami, které stráže tahají s sebou, máme docela nadějnou šanci.

"Jak jseš na tom s iluzema?" zeptal jsem se ho.

Woofle na mě znechuceně zíral. "Proč?"

"Protože se od nás drží dál, ale utlouk' by se po lízátku. Umiš udělat obraz bezmocného dítěte s velkým tlustým červeným lízátkem?"

"Samozřejmě že ano!"

"A hod' tu iluzi na mě."

Woofle zvedl obočí, ale kývl. "To by mohlo jít."

Čekal jsem, zatímco on zavřel oči. Iluze jsou jedním z užitečných kouzel. Použijete trochu Síly a zároveň si v hlavě představíte obrázek nějakého obličejce na tom, kdo má být proměněn. Naučil jsem tuhle techniku Skeeve a ten ji zase ukázal Marfě. Není ale v neserepetičkové magii tak dobrá jako on. Doufal jsem, že je Woofle trochu pokročilejší.

"Hotovo," oznámil mi. "Lízátko máte v pravé ruce."

"Dobře," odpověděl jsem.

Kulík omrkl všechny východy, které až na jeden utěsnil. Pak ještě jednou všechno pohledem zkontroloval. Vztyčeným palcem jsem naznačil, že je vše v pořádku, a přiskočil k otevřeným dveřím. Mí společníci pospíchali zaujmout pozice za mnou.

Když jsem skákal, předstíral jsem, že lížu lízátko. Mé skoky po podlaze Hypermarketu poměrně duněly, ale s tím jsem nemohl nic dělat. Doufal jsem, že si jich podvodník v okolním ruchu nevšimne. V tomhle rámusu by totiž klidně mohla bez povšimnutí startovat stíhačka. Neodvážil jsem se ani otevřít pusu, protože můj hluboký mužský hlas by si jistě s dětským vysokým hláskem nespletl. Připadal jsem si jako trouba. Musel jsem si připomínat, že to dělám z dobrého důvodu. Možná zachraňuji Skeevovi život.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak se ke mně přibližuje stín. Zadržel jsem úslebek a zpomalil poskakování na pouhé courání právě ve chvíli, kdy jsem procházel otvorem k prolézačkám.

Postava vyrazila vpřed a popadla moje lízátko. Ruka ale chňapla ve vzduchu naprázdno zhruba ve stejnou chvíli, kdy ho moje ruka chňapla jako svérák za zápěstí. Půl vteřiny na mě civěl a pak se mi do ruky zakousl. Moje pokožka ho natolik překvapila, že na mě zůstal svými velkýma kulatýma modrýma očima jen zírat. Srdce mi spadlo do kalhot. Co když zrovna tenhle je opravdový Skeeve očarovaný nějakým kouzlem? Pak jsem ale vytáhl srdce z kalhot a druhou rukou ho popadl za krk. To můžeme zjistit později. Hyperstrážci připochoďovali, aby si zajatce převzali.

Lump se najednou proměnil v tornádo. Zavrtal se mi pohledem do očí a pak mě kopl do rozkroku. No, ne. používáme zrovna nejstarší učebnicové triky, ale shodou okolností jsme asi ve stejné kapitole. Pustil jsem mu zápěstí, popadl ho za kotník a přehodil si ho přes hlavu.

Zapomněl jsem ale, jak Skeeve rychle reaguje. Natáhl volnou ruku a blížícímu se strážci vytrhnul ochromovací šipku.

Nejbližší dva muže pak vyřadil do bezvědomí a obrátil se na mě. Rychle jsem uhnul, ale celému úderu jsem se neubráníl.

Zazvonila mi hlava a já najednou nedržel v ruce nic.

Skeeve přiskočil mrňavé Drbouny a prodíral se davem. Marfa se za ním hned vydala vzduchem a kličkovala všude, kam se hnul.

"Z cesty!" zařval jsem.

Musel jsem se v duchu smát výrazům přihlížejících, když se z dětského tělíčka ozýval můj hlas. Ti, kteří povel nepochopili, dostali ránu loktem. Stráže mě následovaly právě vytvořenou mezerou.

Kulík měl k davu trochu blíž, ale zase se pohyboval pomaleji než my. Pořád jsem pozoroval Marfu nad našimi hlavami.

Musela se k němu dostávat blíž a blíž, protože už natahovala ruce před sebe, jako by chtěla něco chytit. Blíž a blíž. Pak se zastavila, rozhlédla a bezradně se vydala ke mně.

"Máme tady problém, fešáku," informovala mě.

Kapitola čtrnáctá

"Co tím chceš říct, žeš neviděla, kudy běžel?" opakoval Mou už asi posté, zatímco se všude kolem shromažďovaly spousty zákazníků. "Vždyť jsi mu letěla přímo nad hlavou!"

"To jo," nenechala se Marfa vyvést z míry, i když podle mě se už cítila trapně. "Skoro jsem ho měla, když mi přímo před Kartokovým krámkem zmizel. Najednou se z toho místa rozběhli dva cizinci, každý na jinou stranu. Nevěděla jsem, za kterým se mám pustit."

"Měl v davu spojence," vydedukoval jsem. "To je mazaný. Sám bych možná použil podobnou taktiku."

Mou se na mě podíval a pak zatřásl hlavou, jako by nevěřil vlastním očím.

"Woofle, mohl bys...?" Nato udělal rukama nějaké posuňky.

Woofle předvedl pár gest. Když skončil, tvářili se ostatní klidněji, ale pár kolemjdoucích díky mé náhlé proměně málem vylítlo z kůže.

"Díky. Radši s tebou mluvím tváří v tvář. Jinak je to trochu matoucí."

"Ale efektivní," poukázal jsem. "Fungovalo to. Málem jsme ho dostali."

"Ale jenom málem," připomněl mi Mou. "Zase nám upláchl a my nejsme o nic chytřejší než předtím."

"Ba ne," opravil jsem ho. "Přišli jsme na něco moc důležitýho: ať je tím měničem totožnosti kdokoli, neví, co dělá."

"Eh?" podíval se na mě tázvavě Kulík.

"Jak to myslíš, Aahzi?" dožadoval se vysvětlení Mou. "Je to stejný trn v naší patě jako předtím. Dokonce větší, když se musíme smířit s tím, že obtěžují zákazníky!"

"Ba ne," opravil jsem ho zase. "Je jich málo. Spletli jsme se. Mysleli jsme si, že Krysomil najal pár měničů identity, aby pro něj získávali sílu. Včera večer jsem dokázal, že nejde o kouzelnický talent, ale že totožnost mění samotné karty. Ty lupičové - ať už je to kdokoli - ty karty uměj používat a zneužívaj některých schopností lidí, jejichž osobnost právě ukradli. Třeba jako půvab nebo sílu, ale nic, co spolíhá na instinkt. Proto si myslím, že to nejsou čarodějové. Vsadím se, že mezi nimi není ani jeden. Prostě neví, co dělají. Jinak bysme se k těm Skeevům vůbec nedostali tak blízko. Možná mladší není nejzkušenější čaroděj na světě, ale nákou kouzelnou Silou vládne. Ví, jak se lítá, a ještě pár dalších kousků, který sem ho naučil. Nikdo z nich nemá kouzelnický talent. Máme štěstí. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby to všechno byly jenom krysy nebo jiné podobné nízké druhy."

"To není možné!" vybuchl Parvatány. Pak se ale podíval na Eskinu. "No, vlastně asi jo," připustil potom.

"Je to pravděpodobné," odtušila Eskina energicky. "Protože by pak neohrozili Krysomilovu sílu."

"Tak co bude dál, zelené génie?" zeptala se Marfa a tvářila se mnohem víc nadšeně než předtím.

"Hodilo by se nám ještě pár střelců, ale nechci do toho zatahovat někoho dalšího," přemýšlel jsem nahlas. "Nechci, aby někdo jiné zjistil, že si tady tyhle padouchové dělají ze Skeeva blázný."

"Woofle nám pomůže," řekl Mou. Finanční Drboun sice nerad, ale přikývl.

Zvedl jsem prst. "Fajn, to máme jednoho."

"Aahzi, hej! Aahzi!"

Ženský hlas, který volal mé jméno, upoutal mou pozornost. Ohlédl jsem se.

"A tady je druhý," dodal jsem uspokojeně.

Majitelka hlasu se k nám hrnula, až jí zelená saténová róba šustila. Byla to moje stará známá Chloridie, báječná roštěnka z dimenze Kal, kde na stanici Křišťálová koule vysílá populární varietní šou.

Vášnivě mě objala svými čtyřma rukama a políbila vzduch ve vzdálenosti palce od každé mé tváře. Všechny čtyři veliké fialové oči měla namalované světle zelenými stíny a rty měla sladě zelenou rtěnkou. "Ach, Aahzi, to je doba, co jsme se neviděli."

"Ahoj, kotě," předl jsem a užíval si to přivítání. "Co tady děláš?"

"Nakupuju!" zasmála se, ale znělo to spíš nedůtklivě. Zadíval jsem se na ni.

"O co jde?" zeptal jsem se.

Teď už se ozval zvonivý smích. "Najednou se mi ve studiu objevili vymahači dluhů, přerušili moji šou a chtěli po mně nechutnou sumu peněz!"

"Tady končí veškerá sranda," odpověděl jsem se zájmem. "Zlato, představím tě pár kamarádům. Tohle je Marfa, Kulík a tady je moje stará kámoška Chloridie."

"Těší mě," potřásla jí srdečně rukou Marfa.

V tomhle má Marfa moje plné uznání. Za starých časů, než nastoupila do Possilta, si možná v leccem nebyla jistá v kramflecích, ale tahle Marfa, dvorní čarodějka a přítelkyně královen, se chovala ke Chloridii jako k sobě rovné. Potěšilo mě to.

"Aahzovi přátelé jsou i mými přáteli," ujistila ji Chloridie a oplatila Marfě její srdečnost. "A kdopak je tenhle velký krasavec?"

Kulík cudně sklopil oči a vrtal palcem do podlahy. "Velký fanoušek," zamumlal.

"Vážně?" vykřikla Chloridie. Vroucně ho objala, čímž ho uvedla do ještě větších rozpaků. "Strašně ráda se setkávám se svými fanoušky! Díky! A kde se na moji šou díváte?"

"Na Trollii."

"No to je úžasné! Na Trollii jsme v našem časovém pásmu jednička v éteru."

"A tohle je Eskina," dodal jsem. Malá krysavská vyšetřovatelka dostala další pusu. "A tady je Mou."

Tentokrát se poprvé její veliké kalské kouzlo vytratilo. "My dva už jsme se setkali," řekla chladně.

Zvedl jsem obočí. "Problémy s kreditkami, co?"

"No ano," odpověděla moje kámoška překvapeně. "Jak to víš?"

"Proč sis propána pořizovala kartu?" zeptal jsem se jí, když jsme se vydali na další bitevní pole, kde v chodbě J prodával falešný Skeevé lístky do tomboly. Zasněžil jsem ji do našeho problému a do všeho, co se dosud odehrálo.

"Jsou s nimi jenom problémy."

"Vždyť to znáš," mávla rukou Chloridie. "Pořád stejná písnička. Jde o exkluzivitu. O postavení. Dělá to na lidi mnohem větší dojem než ohňostroj nebo tahání králíků z klobouku, což jde mimochodem někdy hodně špatně, záleží na oblečení. A navíc," přiznala se šibalským úsměvem, "jde taky o lenost. Karta je mnohem lehčí než spousta zlata. Naše nákupy jsou někdy pěkně drahé a víš jak - tahat u sebe všechny ty měšce se zlatáky znamená úplně si zdeformovat styl oblékání."

S tím jsem souhlasil, protože jsem na své oblečení také patřičně pyšný. "Ale je to jednodušší. Nikdo tě nemůže vystopovat přes papíry, žádný marketingovci ti neházejí letáky se slevami do schránky."

Chloridie vzdychla. "Teď už vím, že to byla hloupost, ale zdálo se to tak... moderní, když jsem ji vytáhla před lidma."

Jděte do ní, říkala jsem a lidi úplně nadskočili. Bylo to lepší než horká kočičí podrážka. Ty víš, o co jde."

Zašklebil jsem se. Zažili jsme spolu s Chloridií spoustu legrace a žertíků a s námi ještě pár dalších čarodějů v našem věku... ale to bych odbočoval.

"Tak v čem je problém?"

"No, jednoho dne jsem se začala cítit... divně. Předav si, že jsem se viděla vycházet z butiku, do kterého sem zrovna chtěla vejít. Přičítala jsem to předtuchám. Viš jak."

Písknul jsem.

"No jasně."

Jasnozřivost se občas přihodila každému z nás. Snažíte se do ní nepouštět, protože jsou tisíce možností, jak bude vaše budoucnost vypadat a kam se bude který okamžik vyvíjet. Ti, kteří začali svým proroctvím věřit, většinou skončili někde namol nebo zešileli a nebo mají vlastní talk šou. Ani jeden z těchhle osudů bych nechtěl zažít. Na druhou stranu si sice málokdy dovolím truchlit nad svou ztracenou Silou, ale někdy by mi nevadilo, kdybych se musel podívat po nějakém tom paprsku intuice. Pokračuj."

"...ale stejně jsem tam vešla. Začala jsem se prohrabovat ramínky. Našla jsem tam úplně božskou fuchsiovou blůzku, ale neměli moji velikost. Požádala jsem si tedy jednu z těch Džinek, co se tam vždycky vznáší, jestli by mi vzadu nenašla mé číslo nebo nějakou univerzální velikost. Zatvářila se divně. Už jsem jí chtěla říct, že chci mluvit s vedoucím, když mi oznámila, že jsem byla v obchodě před chvílí a chtěla po ní přesně to samé a ona mi vyhověla. Že bych měla problémy s pamětí? Mohla mi ukázat účtenku ze čtečky. A taky že ukázala. A tak jsem šla tady za vedením." S tím se Chloridie zamračila na Moua. "Prý je jim to líto, ale nemohou s tím nic dělat. Navrhli mi, že bych se mohla spojit s bankou na Zooriku, nechat si vydat novou kartu a tu starou zablokovat. Přitom mi ji ale neukradli. Svoje cennosti si chráním hodně dobrými kouzly."

"TO si pamatuju," uchichtl jsem se škodolibě.

"No tak, Aahzi!" Strčila do mě všema čtyřma rukama. Zavrával jsem. "Ale co můj obličej?" zeptala jsem se támhletoho chlapíka," hodila Chloridie znechucený pohled směrem k Mouovi. Správce se tvářil rozpačitě "Já se obličejem živím."

To je můj nejceňnější poklad." Nato řekl, že s tím nic nenadělá. Strážci prý mohou pro mě udělat to, že ve všech obchodech řeknou, aby zakázali nákupy na kreditku komukoli, kdo vypadá jako já. Ale co pak bude se mnou?"

"Budeš platit hotově," navrhl jsem.

Mávla rukou.

"Nebud' včerejší, Aahzi. Řeknu ti, že je s tebou mnohem větší legrace, když nejsi tak svatouškovskéj."

"Teď ale víme, že to nebyla předtucha. Fakt jsi viděla někoho, kdo vypadal jako ty. A my se snažíme chytit ty, který za to můžou." Zamyšleně jsem se na ni podíval. "Máš čas pustit se do toho s náma? Je to ve tvém vlastním zájmu."

"Pomůžu vám moc ráda," popustila uzdu svým citům Kalka. "Obzvlášť když můžu pracovat s tebou. A s tímhle velkým chlupáčem." S tím se přitulila ke Kulíkovi a zavěsila mu několik rukou za paži. "A ne s těma nechápavejma Drbounama." Marfa zvedla obočí. "Copak ty neznáš nějaký čaroděje chlapy, Aahzi?"

"Ale jo," opáčil jsem trochu podrážděně, "...třeba Círu."

Chloridie sebou šokované škubla.

"Círa je tady? Proč?"

"Asi ze stejného důvodu jako ty," odpověděl jsem. "Doufám, že ho taky přemluvíme, aby nám pomoh', stejně jako ses nabídla ty."

"Hlavně aby nám víc nepřekážel, než pomáhal, víš?"

"No jo," zavrčel jsem.

"Udělám, co bude v mých silách," slíbila Chloridie a ovívala si obličej jednou z volných rukou, "ale poslední dobou jsem hrozně unavená. Tady z toho všeho. Třeba výprodeje mě dohání k šílenství. Když slyším tu hudbu prostě zapomenu, kde jsem. Musím okamžitě jít do výprodeje!"

Podívali jsme se na sebe s Eskinou. "To není dobré," usoudila. "Krysy nosí na sobě vás, ale vy také nosíte je."

Chloridie ohrnula nos. "Krysí kůži bych na sebe nikdy nevzala!"

"Lístek do tomboly?" zeptal se mě nějaký hlas a vzápětí se mi přímo před nosem objevila kartička s číslem. "Vyhrajete vůz tažený pegasem!"

"Ne, díky," zamumlal jsem a hledal ten známý obličej v davu v chodbě J, až mi oči spočinuly na majiteli hlasu.

To je přeci ten padouch! Poznali jsme se navzájem ve stejný okamžik. Vyrázil ke zdi, kde viselo za účelem jeho rychlého útěku lano. Já se ale zamotal hned do několika nohou insektoida, který čekal ve frontě ve chvíli, kdy mě ten zloděj totožností poznal.

"Marfo!" zařval jsem.

Madam čarodějka z Possilta hned ukončila debatu s Eskinou a Chloridií a vystřelila za lumpem. Chloridia ke kouzlu nepotřebovala pás, takže se vznesla hned za ní, a Eskina jí seděla za krkem. K útekové cestě se dostaly těsně před ním. Eskina se Chloridii vysmekla ze sevření a sjela po provazu směrem k podvodníkovi. Hned se provazu pustil a vmísil se do davu. Proběhl přímo mezi dvěma elitními Parovými strážci, které jsem v duchu dávno zařadil mezi opravdové zmatené policejní akademiky. Drbouni popadli jeden druhého a připletli se mi do cesty.

"Je to támhleten?" zeptala se Chloridie a ukázala. "Ten Tulpan?"

"Není to Tulpan, jenom se za něj vydává," hulákal jsem.

Kalka zavrtěla hlavou. "Bývala s tebou větší sranda, Aahzi, nebud' taková netykavka."

Bez sebemenší námahy vyrazila za ním. Mezi deaněmi se jí začala vytvářet světelná bublina.

"Dejte pozor," varovala ji Eskina. "Jsou nevypočitatelní."

Podvodník dobře věděl, že jsme ho obklíčili. Obezřetně jsem se mu přilepil na paty a doufal, že nemůže vyvolat

Skeevovu Sílu, jeho naprosto ohromné štěstí anebo a to musím uznat, jeho překvapující selský rozum. Ne, falešný Skeeve se pořád choval jako vyplašené zvíře. Musel jsem sám sobě gratulovat. Tihle měničci totožnosti nejsou žádní čarodějové a chytrosti taky moc nepobrali.

Ale jsou zákešní.

Chloridie po něm mrskla bublinu. Sehnul se ve vchodu do nejbližšího krámku a hned se zase vynořil s lišáckým výrazem ve tváři. Ze dveří se ozvalo zaúpění. Když jsem vchod míjel, podíval jsem se tam. Velmi tlustý Imp byl uvězněný v modrém balónu jako želé v koblize. Něco drmolil a mával rukama o pomoc. Chloridie hned přistála, aby zrušila kouzlo. My ostatní jsme pokračovali v pronásledování.

Náš zločinec se držel při zemi a pořád se ztrácel mezi lidmi, abychom se nemohli snést k němu a vytáhnout ho nahoru.

Eskina ho statečně pronásledovala a natahovala se, jak mohla, aby ho chytila za nohy. Neměla moc velkou šanci ho zadržet, ale obdivoval jsem její výdrž. Marfa kličkovala vzduchem a vytáhla svůj veliký prsten.

Strážci Hypermarketu se hrnuli ze dveří s připravenými zbraněmi. Když je zločinec uviděl, zamáchal rukama ve vzduchu, aby se zastavil, a pak se otočil a utíkal zpátky. Marfa zabrzdila ve vzduchu a zamířila na Skeeva prstem.

Zahlédl jsem Chloridii, jak vychází s Impem z obchodu. Obličej měl růžovější než obvykle a tvářil se jako ovce. Další z fanoušků. Musel jsem se ušklíbnout. Chloridie se zastavila, aby několika dalším příznivcům, kteří ji poznali, věnovala autogram.

"Hej, Chlory!" zaječel jsem. "Běží k tobě!"

Chloridie vzhledla a vyvalila oči. Zvedla ruce a vy-tvořila kouzlo.

"Tentokrát ho mám!" zahulákala Marfa.

Z prstenu vystřelila hnědá kulička. Skeeve Marfu zahlédl přes rameno a sklonil se za zády Gremlinky, která stála frontu na autogram. Marfina síť ho minula o pěkný kus. Místo aby chytila jeho, omotala se síť kolem Chloridie a hloučku jejích obdivovatelů. Kouzlo se minulo cílem. Nad hloučkem se objevil zlatavý blesk a osvětlil strop jako ohňostroj, přičemž omráčil tři holuby.

"Ha ha ha HA!" posmíval se nám zločinec.

Vyskočil na střechu volně stojícího stánku a strčil si prsty do uší. Pak zmizel někde dole za stánkem. Než jsem se tam dostal, byl pryč.

Supěl jsem zpátky před obchod.

Chloridie se svým obvyklým šarmem a sebejistotou jednou rukou zpřetrhávala vlákna sítě a ostatními třemi podepisovala památníky a potřásala si rukama s fanoušky. Marfa přistála vedle mě s beznadějí v očích.

"Utekl mi," řekl jsem Parvatánymu, který se k nám rozběhl, když nás spatřil.

Kapitán zuřivě vrtěl hlavou. "Máme další hlášení, je tu zas a nachází se kousek odtud, v atriu G. Musíme se tam hned dostat!" Byl by asi ještě něco dodal, ale narazili mu do zad jeho muži. Počkali jsme, až Clonobrouci udělali Chloridii několik fotek s jejími obdivovateli. Pak se k nám přidala.

"Promiň, Aahzi," omlouvala se Marfa a tváře jí jen hořely. "Nevím, co se to se mnou děje. Všechny moje vymoženosti mi tady selhávají. Možná se v tomhle pitomém případě snažím až moc, protože tu jde o Šéfa."

"O tom pochybuju," odpověděl jsem možná stručněji, než jsem chtěl. "Jsi ve svém oboru dobrá. Ty to víš a já taky."

"Ale právě jsem už podruhé selhala! Tyhle potvorv mi dávají pěkně zabrat!"

Chloridie připlula blíž a kriticky se na Marfu podívala.

"To není tebou, drahá," řekla jí. "Asi jsi nějak přetížena. Nebereš nějaké nové tabletky nebo něco? Třeba instantní nápoj doktorky čarodějky? Nebo něco na povzbuzení?"

"Ne," odsekla Marfa podrážděně. "Jsem to já, pořád stejná. Nepiju ani nejím nic jiného než dřív... těma kalhotama to bejt nemůže, ne?"

Podíval jsem se na vystrčenou zadnici v růžových džínách se zlatou kapsou na zadku. "Ani náhodou. Žádný Džin by neplejtval kouzlama na něco, co hodlá prodat Tulpanům."

"Pěkně děkuju," vyprskla Marfa.

Zaúpěl jsem. "Viš dobře, jak to myslím. Vyráběj je ve velkém."

"Tak dělej i půlku všech žertíků na Pakle."

"To je pravda," přiznal jsem. "Ale ty bys věřila kouzelný věcičky v rukou Tulpana?"

"No, ne v rukou jen tak ledajakýho Tulpana..."

"Tenhle je nový," přerušila nás Eskina a ukazovala na jeden z asi tuctu náramků na Marfíně tučné ruce.

"Ano, je. Koupila jsem si ho včera. Ty jsi ale všímavá," pochválila ji Marfa.

Eskina jen nad komplimentem pokrčila rameny. "Je to moje práce. Je možné, že tvoje problémy začaly, když jsi ho koupila?"

"No... ano," vykřikla Marfa a rozsvítil se jí obličej, když jí to došlo. "To je pravda, od té doby, co jsem odešla z toho krámku, dělám samý blbosti. Jako bych to ani nebyla já."

"To by mohlo způsobovat, že se nikdy netrefíš, drahá," zdůraznila Chloridie.

Marfa zčervenala. "Myslím, že si tam na mě počkal jeden z těch měničů identity. Majitel obchodu říkal, že tam ta holka nepracuje. Asi to bude nějaká kouzelná léčka." Sundala si náramek a podala ho prvnímu zákazníkovi který šel proti nám. Byla to modrá Dračice obtěžkaná balíčky a taškami.

"Tu máte! Nádherně vám půjde k šupinám," rozplývala se Marfa.

Pyrosaurka nevěděla, co na to říct. "No, děkuji," stačila ze sebe vydat, než ji strhl pryč proud dalších zákazníků.

"A je to," mnila si Marfa ruce. "Teď se na ty proměňovací prdoly teprve vrhnu."

"Horko a záááá - jé!"

Hubená postava se v rytmu letních tónů svíjela pod světlem bodovek a poskakovala po malém pódiu nad hlavami davu.

"Abys mě zas jako blááázen měl rááád!"

Škubnul jsem sebou. Vždycky jsem Impy podezíral že to byli oni, kdo vynalezl karaoke. To se vezme celkem neškodná hudba a interpretuje se tak nevkusně a bez citu, že v posluchačích vyvolává beznaděj, někdy dokonce i sebevražedné sklony.

Tenhleten vynález se dá pověsit skoro všude. Má u sebe destičky se slovy, hudbu na podkres a samozřejmě diskotékovou kouli k dotvoření atmosféry. Celkem nepřekvapivě se právě Tulpané stali největším odbytištěm téhle hlouposti, takže se nikdo nepozastavoval nad tím, že jeden z nich tady ze sebe tropí blázný a veřejně v Hypermarketu zpívá.

"Copacabana je ráááj!"

Chloridie měla kupodivu ještě zděšenější výraz než já.

"Tohle je ten tvůj kámoš?" zeptala se. "To bych mu tedy radila, aby se své civilní práce rozhodně nevzdával."

"To udělal," opáčil jsem, "ale zpěvu nenechal."

Podvodník zapěl z jeviště falešnou notu.

"Už toho mám dost," rozčílila se Chloridie.

Zvedla ruku a ze spojených prstů jí vyšlehl kulový blesk. Zrcadlová koule nad hlavou toho blázna se roztříštila na střepey.

Hudba utichla a světla pohasla.

"Díky," ulevilo se mi.

Byl jsem jí za to vděčný, i když bývaly časy, kdy jsem k tomu ničí pomoc nepotřeboval. Chloridie ale aspoň není z těch, kdo mi to pořád připomínají.

"Rádo se stalo."

Z několika stran se naším směrem hrnuly jednotky strážců s připravenými zbraněmi. Parvatány byl ve skupině po mé levici. Vypadal unaveně. Skeevovy napodobeniny už honí od rána, stejně jako my.

K mému velkému překvapení nevzal podvodník nohy na ramena, když se mu kouzelná hudební skříňka rozbila.

"Písničky na přání?" zvolal.

Dav ostatně jako vždycky miloval představení. Jelikož zákazníci nechtěli, aby šou skončila, začali na něj pokřikovat názvy písniček. Ten nekňuba je roztleskal do rytmu a pak zase začal zpívat.

"Cesta je prach... a štěr... a udusaná hlína!... a všichni se mnou!"

Bylo mi jasné, o co mu jde. Kdyby se dav rozprchnul, neměl by ho kdo krýt. Musel jsem trochu poopravit své mínění o inteligenci Krysomilových měničů identity, alespoň o tomhle konkrétním.

Marfa, která si už teď zase byla svými serepetičkami jistá, namířila na postavu na pódiu záblesk modrého světla. To se proměnilo v paprsek, který každého na moment oslepil. Šou nešou, všichni se museli na zpěváka přestat dívat. Tohle byl od Marfy mazaný tah. Lidé se začali rozcházet, až tam nakonec zůstalo stát jen pár čumilů.

"Hej, počkejte!" zakřičel na ně podvodník. "Podívejte!" Zvednul ruce a začal na stropě ohněm vytvářet obrysy zvířat.

"Podívejte se! Kachna! Kůň! Králíček!"

Chloridie na něj hodila vlastní kouzlo a rovnou toho pošetilce přimrazila na místě ve chvíli, kdy dělal ptáčka.

Škodolibě jsem se zakřenil. Nemá kam jít a hlavně kudy.

Teď ho konečně máme. Všude kolem jsou Parvatányho strážé s připravenými halapartnami. Naznačil jsem jim, ať mě následují. Podvodník by si totiž mohl všimnout, že na svou kouzelnou obranu za pomoci Skeevova talentu nepotřebuje ani hlas, ani divoká gesta rukama. Musíme být co nejvíc opatrní.

Pomalů jsme ho obklíčili. Dal jsem si čas na rozmyšlenou, co s ním udělám jako první. Dám mu ránu? Strhám mu nehty? Nechám ho vyvolat karty jednu po druhé a pak je zničím, když bude zrovna proměněný v jednu z nich? Díky Marfině kouzlu s modrým ohněm, který zakrýval Skeeuvův ukradený obličej, jsem nereagoval úplně pudově.

Poblíž stojící bardové přestali hrát. Nastalo až děsivé ticho. Slyšel jsem zvuk vlastního dechu, dechu mých společníků a těch, kteří mi stáli hned za zády.

Rychle jsem se otočil.

Kolem nás žhnuly stovky rudě lemovaných očí, bledých tváří a lapajících úst.

"Kdo jste?" zeptal jsem se.

Zombie neodpověděly. Pokrčil jsem rameny a namířil si to k hořící postavě na jevišti. Čím jsem byl blíže, tím víc se přibližovaly i zombie. Nejbližší z nich byl Troll s dlouhými, světle šedomodrými chlupy, který páchl jako starý otoman.

"Se moc nekoupeš, co?" zeptal jsem se. Neodpověděl.

Marfa jim mávla rukou před obličejí. "Ty, Aahzi, tohle se mi nelíbí. Nejsou při vědomí."

"No a co?" zeptal jsem se. "Tak se popisuje většina publika na talk show. Důležitý je, co dělají."

Podvodník pořád hořel jako rachejtle. Trochu jsem doufal, že ho to kouzlo taky bolí. Sáhl jsem po něm.

Než se moje ruce dotkly sršících plamenů, odněkud se ke mně vztáhly dvě veliké chlupaté pracky a popadly mě.

Troll v dobré kondici není pro Pervekta ideálním protivníkem, něco jako drak v porovnání se Zippo zapalovačem. Měl jsem ale štěstí. Tenhle Troll byl v módu autopilota, nebo aspoň na dálkovém ovládání. Setřásl jsem ho. Zezadu na mě skočili dva Impové. Jednoho z nich jsem si přehodil přes rameno a majznul s ním toho Trolle do hlavy. Když jsem vyřídil tyhle dva, druhého Impa jsem odhodil do davu. Pak se směrem ke mně začala tupě prodírat Dabelka, hubená nažloutlá potvora se dvěma hlavami a šesti rukama a vlkodlak, všichni s napůl přivřenýma očima. I když na mě útočili pěstmi, nohama a zuby, tvářili se dost znuděně.

"Jau!" vykřikl jsem, když se mi vlkodlak tesáky zarařnul do kotníku. Kopl jsem nohou. "Vodprejskni, Lassie! Hej, Kulíku!" volal jsem, ale své přátele jsem v té tlačenici už neviděl. "Marfo! Kdokoli!"

Nalevo ode mě se ozval hlasitý řev. Koutkem oka jsem zahlédl nějakou olihnovitou potvora, jak parabolicky letí k podlaze. Za ní byla červená ještěrka, dospívající chrlíč (to hned poznáte podle pankáčovitěho účesu vytesaného na hlavě) a potvora s netopýřimi křídly a světle červenou srstí.

Stráže byly v početní a druhově menšině, ale vedly si dobře. Možná nebyli hoši zvyklí na zbraně hypermarketového ničení, ale rozhodně uměli pracovat v týmech. Dva nebo tři omráčili svýjejícího se nákupčího, pak jeden důstojník s bambusovými pouty skočil na tělo a znehybnil ruce. Za krátkou chvíli vyřídili tři Dably, čtyři Tulpany a létající žralokovitou potvuru.

Marfa se pořád snažila přiblížit k pódiu, ale právě zápasila s dalším netopýroptákem s červenými křídly. Kolem proběhla ESKINA zakousnutá do ucha vyjícího Medvědobrouka. Hledal jsem Chloridii. Určitě se jí ho povedlo zajmout. Když jsme měli válečnou poradou, shodli jsme se všichni na prioritách: dostat podvodníka. Mrskl jsem nějakého Tulpana na tři Šotky. Okamžitě se pod jeho vahou složili. Zase jsem si vybojoval další kus cesty. Pak ještě krok.

"Jááááááéééééé!"

Na hlavě mi přistálo něčí tělo. Máchal jsem rukama a popadl svého nového soupeře za chlupatá záda.

"Auuu!" vykřikl známý ženský hlas.

Zastavil jsem se právě včas, abych Eskinu nehodil do ksichtu další Dračice.

"Je jich moc," sotva popadala dech.

"Nééé," nedal jsem si říci. "To zvládnem. Zůstaň se mnou." Srazil jsem dalšího Impa a ona se vypořádala se šíleným Trpaslíkem.

Kde je ta Chloridie?

Nakonec jsem ji zahlédl. Zvedla se přímo z davu, světle zelené šaty se jí jen blýskaly.

"Jak se opovažuješ?" zaječela a zastavila se, aby jednomu Drbounovi uštědřila pěknou facku.

Sledoval jsem, jak k pseudoSkeevovi ladně pluje vzduchem. Nad hlavou mi prosvítlěl záhyb jejích dlouhých šatů a přikryl mi oči. Jako na potvrzu jsem zrovna neměl volnou ruku, abych si látku z obličej e sundal. Nakonec se sesunula a já se podíval tam, kde držela podvodníka pod krkem.

Nedržel. A byla pryč. A její kouzlo, které na měniče totožnosti seslala, už vyhasínalo. Nebyl čas přemítat, co se Kalce stalo. Vrhł jsem se na Skeevův klon. Zombie se hrnuly na mě a poulily oči, jako kdyby dělaly konkurz na "Noc oživlých mrtvol". Jednu po druhé jsem odhrnoval z cesty, ale bylo jich tolik, že na to ani má síla nestačila. Svou tíhou mě porazily na zem a svázaly mi ruce a nohy.

"Nemůžu dýchat," kuckala se Eskina, jejíž malá postavička nebyla pod tělem Tulpana, který ji dostal, ani vidět. Podíval jsem se do těch prázdných očí.

"Kafe," dostal jsem ze sebe namáhavě.

"Cože?" nevěřila Eskina svým uším.

"Jsou v tranzu. Potřebují kafe. Musíme najít Sibonu."

"Tady tě neuslyší!" vypískla.

"Ale jo," trval jsem na svém. "Je to jasnovidka. Má nás pořád na očích. Sibono!"

Cítil jsem, jak se mi záda tlačí do podlahy víc a víc. Má konstituce vydrží větší zátěž než malinká Krysavanka, ale také mám své meze. Najednou jsem to nezaměnitelné úžasné aroma ucítil.

"Aaaaaaach!"

Zombie jsou bytosti v tranzu, umějí jen pár slov, ale jejich význam je jasný. Postupně se jejich váha z mého těla zvedala. Jakmile to šlo, vyskočil jsem a dolezl k nehybnému tělu Eskiny. Přiložil jsem jí ucho na hrudník. Je jenom v bezvědomí. Přehodil jsem si ji přes rameno a stoupl si.

Z oblohy se snažely dolů bubliny, které vypadaly jako kulatý sníh. Zombie už nám nevěnovaly pozornost, táhly je neodolatelné bronzové koule. Když se jim v dlaních zhmotnily hrnečky se životadárnou tekutinou, koply je do sebe a natáhly ruce pro další. Ještě nikdy jsem neviděl nikoho vypít tolik kafe najednou - snad kromě študáka, který má poslední noc před státnicemi z techniky.

Obličejům všeho druhu se vrátilo vědomí. Většina z nich se tvářila zmateně, někteří naštaně a zbytek se za své chování styděl. Jedna trapasličí žena dokonce měla v sobě tu čest, že se mi omluvila za to, že mi šlápla na obličej.

"Je mi to moc líto! Obvykle si nestoupám na lidi, které neznám."

"To je dobrý," ujistil jsem ji. "Běžte zpátky nakupovat."

"Ach ano," vykřikla, jako kdyby ji takhle možnost právě napadla. "Vlastně jsem manželovi k narozeninám sháněla novou hůlku."

"Plaťte hotově," varoval jsem ji, když se loučila.

Až na jednu se všechny bývalé zombie rozprchly.

A Skeeve samozřejmě zmizel.

Marfu jsem našel na schodech u pódia. Svírala v rukou velký šálek mocha lattecina s dvojitou šlehačkou. Kulík ležel na zemi a u oka si přidržoval balíček ledu.

"Co se tam stalo?" zeptala se Marfa.

"Útok ze zálohy," konstatoval jsem suše. "Chloridie se vypařila, takže toho blázna zase nemáme."

"Kam se poděla?"

"Nevím," pokrčil jsem rameny. "Ale čarodějnický skóre máme pořád plusový."

Popadl jsem poslední přeživšího zombie, napůl vzpamatovaného Mrožouna, a vytáhl ho od jeho extra velkého kapučína. Použil na mě oči a rozhořčeně mrskal knírem.

"Našli jsme Círu."

"Málem mě dostali," sotva popadal dech Himbajs a pospíchal ke Krysí díře.

Během bitevního ryku si změnil identitu na poslíčka na kole, kterého kdysi potkal na baru. Zazvonil na zvoneček na řídítkách. Chodci uskakovali před předním kolem a vrhali se do fontán nebo skákali až za skupinu bardů, pokud to bylo nutné. Šlapal jako vztekly.

"Ale nedostali tě," ozýval se mu v hlavě Krysomilův hlas. "Honem zpátky! Potřebuju všechnu energii, kterou jsi získal."

Himbajs se protáhl k tajnému vchodu a podoby poslíčka na kole se zbavil. Pak se rozběhl po všech čtyřech ke Krysomilovi a lehl si mu celý udýchaný k nohám.

"Dostali všechny členy naší jednotky," vzdychl Himbajs. "Už nemají svoje proměny. Vypadají normálně."

Čekal, že bude Krysomil zuřit, ale Velký Sýr se tvářil triumfálně.

"Ty se nevztekáš?" zeptal se.

"Jsou znovu omlazení," rozzářil se Krysavan a rudé oči mu jen žhnuly. "Nevidíš ty výhody? Můžeme je zase všechny znova vyždímat! Kouzelníky! Inženýry! Umělce! Vynálezce! Všechny! Všechny jejich zvláštní talenty budou moje! A až je znova vysajeme, zase je omladíme a začneme znovu. Budu mít víc síly, než o jakéj se kdejakýmu čaroději kdy snilo!"

"No, já nevím," vložil se do toho Coják pochybovačně. "Vsadím se, že až se dostaneš na vrchol, budou všichni chtít to samý. Jauvajs!"

Krysomil si foukal na kouřící prst, zatímco malá Hyperkrýsa poskakovala kolem a snažila se uhasit si hořící tlapku.

"Jestli něco nesnáším," zasyčel, "tak je to patolízal, kterež nerozumí nadsázce."

Kapitola šestnáctá

"Přesila," zabručel Kulík a belhal se do našeho apartmá. Odemkl dveře a ustoupil stranou.

"Jenom fyzická," vzdychl jsem a svalil se do křesla. Byl jsem víc zdrcený, než jsem na sobě nechával znát. "Kdybych je nechtěl zabít, musel bych tu jejich taktiku obdivovat."

"To jo," přitakala Marfa ponuře. "Jak se ten Skeeve - podvodník zamotal do davu a pak z něj vyběhli rovnou dva utečenci. Zaváhala jsem a pokazila to. Nevěděla jsem, kterež z nich je falešnej Skeeve. Neuměla jsem se rozhodnout, za kterým se vydat."

"Chceme je všechny," opáčila Eskina. "Musíme Krysomilovi pochyťat všechny nohsledy, aby už nemohl získávat víc energie. Kdo ví, kdy ten svůj cíl dovrší?"

"Musíme počkat, až zase Skeeva uvidíme. Pak už ho nesmíme nechat utéct," navrhl Kulík. "Ale co když se už neukáže? A jak mu odřízneme všechny únikové cesty?"

"To nevím," zavrčel jsem. "Musím přemýšlet."

"Hele, kámo," zeptal se Círa, uvelebil se v křesle poblíž mě a nechal své ploutvoidní ruce klesnout přes opěradla, "proč jsi mě mlátil?"

"Možná by ses měl radši zeptat, proč sem s tím přestal," odsekl jsem a pozvedl obočí.

"No tak, nejsi snad pořád ještě naštvanej kvůli tej habaděře tenkrát na Lapáku?" zeptal se mě Círa a snažil se nahodit obličej dotčené nevinnosti.

"Jako zombie ses mi líbil víc," prohodil jsem.

Círa se tvářil rozpačitě. "Dík, kámo. Tos mě fakt potěšil. Víš vůbec, jaký to je, když ti něčí hlas našeptává co máš dělat?"

"Ne."

"Jdeme na to celý špatně," vykřikla Marfa a bezradně rozpráhla ruce. "Nechá nás tu lítat kolem dokola. Je to tu moc velký! Nemůžeme bejt všude! To jsme věděli od začátku."

"Přihráli sme mu míč k naší bráně," uvědomil jsem si s nevolí a hodil atlas na stůl. "Nefungovalo to podle našich plánů. Místo aby sme ho zahnali do kouta a donutili ho dát pokoj s těma proměnama, dali sme mu svobodu."

"A navíc jsme ho donutili přijít s některejma vylepšením," poukázala Marfa.

Zašklebil jsem se. Myslela to dobře, ale bolelo to.

"To sem nemyslel. Doufám, že o tomhle se mladej nikdy nedoví... jako že se na veřejnosti nahej vrhal do fontány plný svinstva nebo že opilej poskakoval s houfem ošklivejch ženskéjch."

"A zpíval," dodala Eskina. "Zpívání mu tedy vůbec nejde."

"Ode mě se to nedoví," přisahala Marfa.

"Ani ode mě," kývl Kulík.

"Co se stalo s madam Chloridii?" zeptal se Parvatány. "Že tak rychle odešla."

"Asi měla další schůzku," odpověděl jsem. Popravdě řečeno mě svým odchodem uprostřed dění vytočila. "Je dost zaneprázdněná. Asi musela dělat nějaký rozhovor. doufám, že se nám zase brzy ohlásí."

"Zatím máte mě," nabídl se Círa rozzářeně. "To je víc než férový obchod."

"To jo," řekl jsem stroze.

"Ale no tak, Aahzi," snažil se mi Círa vloudit do přízně. "Přeci se pořád nečuříš kvůli tý příhodě, kdy jsem tě nechal přistát v Haribovejch dolech na želatinu, ne?"

Vývalil jsem na něj oči.

"No řekněme, že se za tebou v nejbližších letech nechystám na dovolenou, oukej?"

Círa zamrkal svýma zelenýma očima v hrané melancholii. "Pokusím se ti to vynahradiť, co mi budou síly stačit. Vždyť jsme bývali partáci."

"Ne!" Neměl jsem tolik křičet, ale tohle slovo mi v hlavě spustilo další asociace.

"Tak aspoň kámoši," pokračoval Círa, aniž by se jakkoli nechal mými protesty odradit.

Upřímně řečeno jsem jeho přítomností v týmu nebyl nepotěšen. Je docela dobrý čaroděj. Není taková třída jako jsem býval já v dobách, kdy jsem měl Sílu, nebo Chloridie. Ale je přizpůsobivý a učenlivý.

"Moc brzo jsme odřízli všechny krámy," začal jsem usilovně uvažovat. "Měli sme aspoň jeden obchod nechat, aby si tam mohl nerušeně nakupovat. Něco malýho, neodolatelnýho. Zboží by to muselo bejt unikátní a atraktivní a drahý dost na to, aby zapadlo do Eskinina výpočtu objemu získaný energie. Nějaký krámek, kam by neodolal vstoupit a kde by si nevšímal pasti do tý doby, než by se nad ním sklapla."

"Ale který obchod by mohl tvému popisu odpovídat?" zeptal se Kulík a ukazoval do atlasu.

"Žádnej," odpověděl jsem a pomalu se mi rozšiřoval úsměv od ucha k uchu, jak mi v hlavě dozrávala myšlenka.

Marfa zvedla obočí. "Ale jestli žádnej takovej není, jak v něm bude nakupovat?"

"Až ho otevřeme, určitě tam bude. Když ho postavíme my, zaručuju, že tam přijde."

"My budeme otvírat krám?" opakovala po mně Marfa. "Aahzi, ty ses dočista zbláznil."

"Ne, je to jenom logický krok," odporoval jí Kulík. "Má pravdu. Moc rychle jsme si snížili šance. Je přece v našem zájmu vytvořit obchod podle vlastního návrhu s využitím našich speciálních znalostí a dosavadních informací o Krysomilově taktice, jak shromáždit co nejvíc energie."

Eskina obdivně kroutila hlavou. "Pořád si nemůžu zvyknout, že mluvíš jako kniha."

Kulík skromně sklonil hlavu. "Je to od tebe velmi milé, ale mám za sebou jen krátké univerzitní působení. Pustit se do podnikání v oblasti osobní ochrany dávalo tehdy větší smysl. Ve srovnání s tím je pedagogické působení mnohem hůř placené."

"Nešel by tenhle spolek vzájemného obdivování na chvíli odložit?" vložil jsem se do toho, protože jsem zahorel pro svůj nápad. Všechno jsem shrnul na jednu stranu stolu a rozložil mapu. "Potřebujeme malinký krámek, ale musí tam bejt trochu prostoru k pohybu a navíc místo, kam dáme zatýkací kouzlo. A potřebujem, aby se nacházel blízko některý velký atrakce, třeba vedle kina nebo nejoblíbenější restaurace."

"Nebo u jednoho z těch stálých krámků," přerušila mě Marfa.

"Jo." Začal jsem projíždět seznamy a kroužkoval jsem největší a nejoblíbenější místa.

Obchody se obvykle různě přemísťovaly, ale ty velké většinou zůstávaly na místě. Na základě mých zkušeností by se mi jako nejlepší kandidát jevil obchodák Trpasličí život, Vulkán, Klub u Frňáka - sklad pouze pro členy zásobovaný přímo z Pakly, Trollí hudba, Ráj křečků a krámek, který mě rozesměje i z dálky - Obdivuhodné čačůšky.

"Vyškrtávám Klub u Frňáka, toho za souseda mít nemůžem," oznámil jsem ostatním. "Kdyby nám ten lump vyklouzl, je tam moc možností, kam se schovat. Frňák prodává všechno možný od kouzelných nápojů až po draky."

"A Ráj křečků taky ne, prosím," žadonila Marfa. "To nekonečný drmolení by mě dovedlo k šílenství."

"Trollí hudba je dobrá," pípla Eskina.

"Moc hlasitá," odporovali jsme všichni jednohlasně.

Před třemi dny jsme měli obchod s trollí hudbou a zrovna tam nějaká hostující kapela předváděla demo své současné nabídky. Ještě teď mi z toho zvoní v uších. Marfin amulet s kuzelem ticha začal pod tím přetížením vynechávat.

"Tak který vyberete?" zeptal se mě Parvatány.

"I když to dělám s velkým sebezapřením," přiznal jsem a projížděl seznam, "Obdivuhodný čačůšky přitahují každé den a celý den strašnou spoustu zákazníků. Vulkán je dobrej. A kino taky. Taky hodně záleží na Mouvi, co nám takhle narychlo nechá. Nevím, co je tu volnýho."

"Kde?" opakoval Mou, když jsme ho navštívili ve správcovské kanceláři, abychom se ho zeptali na volné krámy. "S místem není nikdy problém, Aahzi. Stěhujeme krámy v jednom kuse. Promluví s obchodníky na obou stranách vedle těch velkých, které jste vybrali. Uvidíme, kdo bude ochoten se přestěhovat. Nebude to na dlouho, ne?"

"To doufám," řekl jsem mu.

Určitý časový odhad jsem ale nechtěl dávat. Tohle dobrodružství se ukázalo být mnohem delším vejletem, než jsem si na začátku představoval. A neodejdu, dokud nebudu mít hlavu toho falešného Skeevea na mise.

"Tak to je fajn," kývl Mou. Sáhł do pravého šuplíku ve stole a vytáhl haldu papírů. "Tak, tohle tady vyplňte a já se začnu poptávat pár lidí. Slibuju, že i když jednáme o krátkém pronájmu, stanovíme velice rozumnou cenu."

S odporem jsem na hromadu formulářů vyvalil oči. "Co to všechno má bejt?"

Mou překvapeně kroutil hlavou. "Ale vždyť si chcete otevřít krámek, Aahzi bambino. Všechny příslušné formuláře se musí založit. Žádost o pronájem, kreditní šeky, krátké pojednání, proč jste si Hypermarket zvolili jako cílové umístění, kopie vašich osobních složek, detailní půdorys se všemi nerovnostmi a barvami, podepsané kopie Pravidel Hypermarketu, kterými stvrzujete, že jste si je přečetli a rozumíte jim. A v neposlední řadě také podrobný popis všeho, co hodláte prodávat." S tím mi hromadu přisunul pod nos. "Potřebuješ tužku?"

"Já...ehm..."

"Já udělat," oznámil Kulík a přitáhl si formuláře k sobě. Pak se nasupeně obrátil na Moua. "Tužku. Pro-síím."

"Ale jistě, jistě!" souhlasil manažer a rychle šmátral po stole. Podal Trollovi tužku, ten ji neobratně sevřel v pěsti a těžkopádně začal na papíře vykreslovat písmenka.

"Co se týče zboží," začal jsem, "ještě jsme se úplně nerozhodli, co budeme prodávat."

Mou vytáhl obočí až k holému čelu. "Omluvte můj údiv, ale to je obvykle to první, co si případný nájemce promyslí, než sem přijde."

"To vím taky," záupěl jsem. "Ale nebudu tady dlouho. Nejedná se o maloobchodní prodej. Je to past. Chceme jenom krámek, kterej bude vypadat důvěryhodně a přitáhne toho otrapu, co je nám trnem v patě. Vejde do dveří, my je za ním zabouchneme a neptej se, co bude následovat. Pak to místo vyčistíme a odjedeme. Můj problém bude vyřešen a ty

máš zpátky svůj krámek."

Mou vyvalil oči. "Radši jsem se neměl ptát. No dobrá! Tak tuhle část smlouvy nechte nevyplněnou. Pak mi dáte vědět, jo?"

"Jasně," souhlasil jsem.

"Co takhle umělecké zboží," navrhl Kulík od stolu, který se v našem pokoji nacházel poblíž krbu.

"Ne," odmítl jsem rezolutně.

"Štucly," nadhodila Eskina. Ta seděla naproti Parvatánymu u stolu, kde jsem se pokoušel dát dohromady seznam zboží, které se dá prodávat.

Nechápavě jsem se na ni otočil. "Tady? Když je tu vedro jak v podpaží? Kdo by tu kupoval štucly?"

"Byl to jenom nápad," vykřikla Krysavanka a rozhodla rukama. "Neviděla jsem je tu nikoho prodávat.

"Drmolíci zvířátka," navrhl Kulík. "Jsou levná a roztomilá."

"Ani náhodou," vyštěkl jsem. "Jestli tady s tímhle koníčkem někdo začne, tak to rozhodně nebudeme my. Už jsi někdy s některým z nich pobyl v jedné místnosti? Přišel bys o rozum!" Kulík zavrtěl hlavou a naklonil se nad seznam, který si sepisoval. "Takže vábníčky na ptáky asi taky škrtáme."

"Na to můžeš vsadit své chlupy!" rozohnil jsem se.

"Svíčky?" pokusila se o nápad Eskina.

"Kapesní nože," dodal Parvatány.

"Ne a zase ne."

"Podvazky," vložila se do toho Marfa a poklepala mi na čelo. Vznášela se totiž nad námi.

"Podvazky?" Všichni čtyři jsme na ni vyvalili oči. Pokrčila rameny.

"Stejně důvod jako u Eskiny," omluvila se. "Taky jsem je tu nikoho neviděla prodávat. Jsou sexy a užije se s nimi legrace. Abyste chtěli vědět, původně to byly unisexový poutka na punčochy, nejenom ženské doplněk. V některých dimenzích je muži nosí pořád. Ale počkat. Co když to nebyly jenom podvazky? Co když k nim měli přidělaný různý magický hejblátka? Poplašný zařízení nebo malou peněženku s klíčem od baráku nebo kouzelný přesýpací hodiny, který by vám připomínaly důležitý schůzky? Třeba by vás mohly trochu rejpnout, abyste nepřišli pozdě na prohlídku k doktoru."

"Něco tak směšného..." vyprskl jsem, ale pak můj původní výbuch odezněl a já zvažoval impulzivní návyky nakupujících. "To je tak blbý, až je to jedinečný. Super nápad, Marfo. Tak jo, tohle dáme na seznam."

Bohužel ten seznam nebyl moc dlouhý. Kulík ještě navrhoval nějaké zbrusu nové bonbóny. Zavrhl jsem tu část o novinkách, protože ta nehraje na jistotu, ale kvalitní zboží by mohlo přitáhnout široké spektrum klientely. Skeeve má navíc sladkosti rád, takže jestli ti podvodníci přebírají jeho osobní návyky, mohli by se v jistou chvíli stát na bonbónech závislí. Eskina také ještě navrhovala skútry s protinázarovým kouzlem na náraznících, obchod s létajícími myškami nebo kouzelnými peříčky, která by přinášela moc létat. To poslední bylo tak přitažené za vlasy, že jsem se nahlas rozesmál. Eskina se nijak neurazila. Prostě jen dál chrlila nápady. Za svou vytrvalost si u mě vysloužila obdiv. Parvatány se také hodně snažil, ale představitosti moc neměl. Navrhoval zbraně, brnění, léčivé přívěšky, bezpečnostní zařízení, hejblátka proti krádežím. Kdybych si někdy chtěl otevřít obchod s bezpečnostním vybavením, určitě bych z něj udělal nákupčího.

Marfa zase vymýšlela samé osobní doplňky. Docela se mi líbil nápad s klobouky, které umožňovaly telepatům nebo čarodějům číst něčí myšlenky, ale bylo by to moc drahé a ošemetné. Chtěl jsem mít zaručeno, že všechny neprodané zbytky můžeme vrátit a dostaneme za ně svoje náklady. Zlatnictví by znamenalo postavit se do řady asi tak pětiny obchodů na celém Hypermarketu a to ani nemluvíme o tom, že jsme pěkně naštváli asi tak šedesát prodáváčů, kteří na volné místo pro krámek čekají hezky dlouho, někdy i roky, zatímco my jsme je všechny předběhli a zařadili se rovnou na první místo v pořadí.

Úplně na začátku Kulík navrhoval knihkupectví, ale v tomhle případě je přání otcem myšlenky. Tady jsem řekl ne ze dvou důvodů: zaprvé by takový krámek těžko přilákal zloděje, kterým se líbí třpytivé a drahé zboží. Uznejte sami, že knihy do téhle kategorie nepatří. Zadruhé by se mohl snadno do nějaké z nich začíst a pak by prošvihnul ten psychologický moment, kdy by našeho zločince čapnul. Dlužno přiznat, že mně by se mohlo stát to samé.

Ani mě nic nenapadlo. Sice jsem za ta léta nakoupil spoustu věcí, ale specializuji se na prodej služeb, ať už kouzelnických nebo ochranných nebo obojích. Tolik jsem se soustředil na to, abychom podvodníky s kartami vlákali do nějakého malého prostoru, že mi bylo jedno, co se tam bude prodávat.

Dokonce už jsem uskutečnil jednu cestu na Paklu, abych si promluvil s Obchodní komorou. Proběhlo srdečné handrkování, až mi nakonec poskytl docela dobré podmínky pro větší nákup s možností vrácení neprodaného zboží. Stačilo se jenom rozhodnout, co budeme vlastně prodávat.

"Já to vzdávám," zavrčel jsem, zmačkal další seznam a hodil ho do nejbližšího kouta. "Vyberte nejlepší nápad. Uvidím, co s Obchodní komorou zmůžu."

"Šortky na windsurfing," odstartoval kolečko Kulík.

"Drmolíci zvířátka," pokračovala Marfa. Na můj zmatený výraz reagovala výbuchem. "Přece víš, že se prodávají, ne?"

"Balenou vodu," nedala se Eskina.

"To je ale fakt hloupý," vyprsknul jsem. "Kdo by si mimo poušť kupoval vodu? Co ty, Pare?"

Kapitán stráží se stydlivě podíval na Marfu a zčervenal. "Ehm, ehm, mně se líbil ten nápad madam Marfy, Aahzi. Ty podvazky. Je to romantické. Mohlo by si je kupovat hodně žen, aby měly krásné nohy. Nebo by je pořizovali džentlmeni, aby mohli zkrášlit nohy dam, které obdivují."

Další pohled patřil Eskině a Parovi se rozpálily tváře jako nikdy předtím. Tentokrát se k němu Eskina přidala a zrůžověla.

Neudržel jsem se a musel se pousmát. Par je dobrotisko a Eskina taky. Kdo ví, co se mezi těmi dvěma vyvine, jestli se nám Krysomila a tu jeho partu povede porazit?
"Oukej," vydechl jsem. "Kdo souhlasí s Kulíkovu návrhem?" Nikdo se nepřihlásil. "S Marfou?" Nic. "S Eskinou?" Par statečně zvedl ruku.
"Nehlasujte pro mě," domlouvala mu Krysavanka, i když jí to evidentně potěšilo. "Byla to hloupost! Kdo souhlasí s Parvatánym?"
Kromě kapitána, který byl momentálně v rozpacích, jsme se přihlásili všichni.
"Tak jo," uzavřel jsem hlasování a zvedl se. "Jdu zjistit, jaký obchod se mi povede s Dablama domluvit."

Kapitola sedmnáctá

Má objednávka padesáti vybraných podvazků s magickou podporou nebo bez ní vyvolala na Obchodní komoře dost dlouhé přetahování na to, aby se zde shromáždění obchodníci začali rozmyšlet, jak rychle by mohli stejné zboží dostat do svých krámků a o kolik by mohli nasadit nižší cenu než sousedi.

"Jistě že vám můžeme pomoci, Aahzi," uculoval se Frimble, předseda Pakelské marketingové asociace. Byl to vychrtlý Dabel středních let s uhlazenou černou bradkou, kterou si palcem a ukazováčkem zamyšleně mnul. "Za spěšnou dodávku bude samozřejmě přírůžka... a zaváděcí poplatky... a procenta za exkluzivitu, kterou vám zajistíme po dobu... no řekněme sedmi dnů."

"Tak to sečtěte," souhlasil jsem, "a pak to o polovinu snižte."

Frimble vykřiknul.

"Cože? To je ale jako byste podřezával krky svým přátelům! Co jste to za nevděčníka? Za tak vysokou kvalitu byste zaplatil dvojnásobek."

"Hele, já taky nejsem dnešní," pokrčil jsem rameny. "A stejně pochybuju, že se dá mluvit o vysoké kvalitě."

"Jak se opovažujete!" zaječel Ingvir, pupkatý Dabel, který obchoduje s galanterií.

Chtěl mi dodávat keprové mašle a přezky, ale já uplatňoval svoje podmínky, ne jeho. "Vy jste ale vyřídudch. To jsem moh' čekat, když jsem se pouštěl do kšeftu s Perversem!"

"S Pervektem!" zaburácel jsem.

"Jste Pervers, jestli si myslíte, že prodávám podřadné zboží!"

"Já jsem Pervekt a vy prodáváte podřadný zboží!" vykřiknul jsem. "Možná bych měl jít uzavřít kšeft někam jinam?"

"Kdo by s váma obchodoval?" zvýšil hlas, až mu přeskakoval.

Začal jsem se uklidňovat. Vyjednávání s Dably se vždycky vede z plných plic. Málem jsem za těch pár dnů nóbl obchodování v Hypermarketu zapomněl, jak se dělá pořádný byznys.

"Nabízím desetiprocentní slevu," vyštěkl na mě Coulbin.

Byl to další výrobce malých kovových doplňků. Jeho vystavené přezky vypadaly o něco lépe než Ingvirovy a ten si toho byl dobře vědom.

"Čtyřicet pět," přihodil jsem.

"Patnáct," přetahoval se Ingvir. "A navrch sleva na pozlacení."

"Dvacet," vyhrkl Coulbin. "Včetně pozlacení!"

Začínalo se mi to líbit, a to se do toho ještě nevložil Frimble. Držel se zpátky, dokud mi oba dva nenavrhli stejnou slevu - třicet procent z původní nabídky.

"Třicet procent," vyjádřil se konečně Frimble, "včetně dopravy."

"Přeci nemůžeš jít s cenou nižší než my!" prskal Coulbin. "Stejně to zboží nakoupíš od nás!"

A tak to začalo nanovo.

"Sklapněte!" překřičel jsem je všechny. "Co kdybysme si založili společnost?" navrhl jsem poměrně rozumně. "Jestli se to chytí, všichni na tom vyděláme balík. A po tejdně můžete začít prodávat sami. Víc než sedmidenní exkluzivitu potřebovat nebudu."

Všichni Dablové se podívali jeden na druhého pohledem, který se rozhodně nedá považovat za nevraživý, Frimble stroze přikývl.

"Dohodnuto," řekl. "Dodávka do tří dnů."

"Fajn," kývl jsem.

Beze slova díky nebo rozloučení se ke mně otočili všichni zády a začali se znovu dohadovat. Nijak mě to neurazilo. Znáám Dably už víc než sto let. Vím, že jsou takoví. Jakmile je kšeft uzavřený, spustí vás z radaru. Právě se pustili do dalších dohadů o penězích. Tentokrát se přetahovali, kdo dostane kterou porci z mého koláče. Pro mě za mě... Mně stačí, když se zboží nacení tak, abych na tom neprojel kalhoty, a bude dost pěkné a funkční na to, aby přitáhlo pozornost měničů identity. Jestli se podvazky rozpadnou den potom, co toho lumpa chytíme, mi je úplně šumafuk. Nechal jsem Dably, ať se přetahují, a s tichým bamf jsem vyrazil na Drb.

"Tak ne!" zaječela Marfa a visela nám nad hlavami jako veliký barevný balón. "Nejdřív musíte vymalovat, až potom se pokládá koberec! Šmankote, já myslela, že to takhle děláte normálně!"

Drbouni přestali rolovat lila koberec, smotali ho zpátky a vrátili se ke kyblíkům a štětům na zdi.

"Řekla nám, ať to děláme obráceně," zašeptal jeden druhému.

"No jo, ale předtím řekla, ať to děláme vopačně!"

Pak ale přes rameno zahlédli mě a rychle se dali do práce.

Marfa si mě všimla a přistála v úrovni mých očí. "Tak jak to šlo?"

"Jsme domluvený," ujistil jsem ji. "Zboží dorazí do tří dnů. Až to dáme dohromady, stačí otevřít a čekat."

"A jaký jsi vzal tašky?" zeptala se.

"Tašky?" zamrkal jsem nechápavě.

"No přece na nákup."

"Žádný tašky nepotřebuju."

Marfa po mně hodila vyčítavý pohled.

"Dobře, a co balicí papír? Cenovky? Kartičky s věnováním? Zařízení proti krádeži? Účtenky? Kancelářské potřeby? Vizitky? A už jsi najal nějaký prodavačky? Myslím, že je zvládnou zaškolit, ale někdo se zkušenostma v maloobchodu by se na začátek hodil."

"Hej!" zamával jsem rukou. "Vo co se to tady snažíš?"

Marfa si dala ruce v bok. "Rozjždím tady krámeček, cukrouši. Sice jsem žádné nikdy neprovozovala, ale rozhodně jsem jich tisíce navštívila. Vezmi si třeba Bazar. I když se většinou všechno dohaduje ústně, dokonce i Dablové ti malej dáreček zabalí, než si ho z krámu odneseš. Jak bys jinak rozeznal zákazníky od zlodějů? A navíc, když máš zboží, který je rozbitný nebo může prosakovat nebo," zašklebila se šibalsky, "je trochu intimnější jako třeba spodní prádlo, tak ti zabalení přijde vhod. A to, co tady hodláme vystavovat, do téhle kategorie rozhodně spadá."

"No... já... ehm... sem si na tašky nevzpomněl," přiznal jsem.

"Chceš to nechat na mně? V tom případě si to tu ale vezmi na starost."

Rozhlédl jsem se po dělnících, kteří štukovali, malovali a tapetovali zdi. I tak už mi z toho slzely oči. "Ne, zvládnou to."

S tím jsem zamířil ke dveřím. "...A co hudba?" zavolala za mnou.

"Zrovna na ní myslím," ujistil jsem ji.

"Samozřejmě, ovšem," pokyvoval Mou, když jsem mu nastínil situaci. "O všechno se postaráme. Děláme to pro stovky dalších obchodů. Někteří jsou jenom majitelé a nemají čas a zkušenosti nebo přístup ke správným zdrojům. Pošlu ti na hotel Džina. Obstará všechno, co budeš potřebovat."

"Marko k vašim službám!" vykřikl veselý statný Džin v Purpurových šatech, když se objevil ve dveřích našeho apartmá a uklonil se.

"Další člen rodiny Džinelů?" zeptal jsem se a naznačil, aby vešel.

Rozzářil se ještě víc. "Bratranec Grimbaldi říkal, že jste dobrý pozorovatel! Jsme moc rádi, že jste se do naší malé komunity rozhodl vstoupit! Tak pojďte, ukážu vám všechno, co vám můžeme nabídnout."

Marko zamával rukama a pokoj se naplnil velikými vázanými vzorníky.

"Začneme?" zeptal se.

"Co že dělají ty návštěvníci?" zeptal se Krysomil.

Cífixa plaše natáhla pracku a podala svému pánovi kousek uloupenuté malby. "Otevírají si krám. Tohle je barva ze zdi. Tři hodiny jsem malovala. Nic jiného ukrást nešlo. Nemají ještě ani jméno."

Krysomil si zammul pracky. "To se ale báječně hodí," zahihňal se. "Jenom mi pomůžou vysát podstatu ze svých vlastních kamarádů. A ještě k tomu použiju jejich zboží! Co to vlastně prodávají?"

Cífixa se podržela na čumáku. "Nevím."

"Tak mazej zpátky! Bez kompletní zprávy se nevracej! Chci to vidět," dodal Krysomil chamtivě, "na vlastní voči."

Pak se otočil k nehybné postavě v měňavých zelenkavých šatech, která stála vedle jeho Trůnu odpadků a všema čtyřma fialovými očima koukala tupě před sebe.

"Hlavu vzhůru, krásko," cukroval servilně Krysomil. "Brzo tu budeš mít spoustu kamarádů."

"Krabice," rozhodl jsem se nakonec, když jsme prošli tucty balicích možností.

"To jste zvolil moc dobře, pane Aahzi," gratuloval mi Marko. Potom mávnul rukou směrem ke vznášejícím se vzorkům.

"A chtěl byste prosté hranaté, krychlovité nebo kulovité? Máte spoustu možností, protože tenhle úžasný dáreček,"

řekl a ladně předvedl jeden z našich vzorků podvazků, "bude vypadat báječně v každé krabičce." S tím si políbil konečky prstů. "Tak která by se vám líbila nejvíc, kdybyste kupoval dárek nějaké krásné dámě?"

Vždycky jsem u sebe hrdý na to, že umím své obchodní partnery psychologicky odhadnout. Tentokrát jsem ale musel přijít na to, jak by přemýšlel někdo, koho ještě neznám. Rozhodování ovlivňovaly poměrně citlivé faktory. Ani s citlivostí nemívám problémy, ale něčím všeobecně oblíbeným si fakt jistý nejsem.

"Obyčejný kulatý," oznámil jsem mu nakonec.

"Ty jsou krásné!" souhlasil Marko a poznamenal si něco do bločku, který za námi kroužil po pokoji. "Jsou výjimečné.

Doporučoval bych dvě velikosti - na jeden kousek a pak na dva nebo tři."

"Nic takového," opravil jsem ho a zaostřil na poletující škatulky. "Jedna velikost stačí. Snažíme se zaměřit na speciality, který mají punc jedinečnosti."

"Pak tedy budete potřebovat stužky nebo tašky, do kterých se vejde víc krabiček."

"Stužky," rozhodl jsem se okamžitě. "Tři barvy. Bílý - ne, stříbrný krabičky a tři odstíny purpurových mašli. Růžová je moc sladká. Jestli chceme zapůsobit na pořádné sex appeal, musíme ji mít."

"Obchodovat s tak rozhodnou osobností je fakt potěšení, Aahzi!" vykřikl Marko srdečně. "Kromě mých bratranců jsou všichni tak ostýchaví a pak jsou s výsledky nešťastní!"

"Měl byste si zařídit krám na Bazaru," navrhl jsem s úšklebkem. "Tam je handrkování zajištěný předem."

"No a nyní přichází na řadu," pokračoval Marko hladce dál, "katalog?"

"Ne ne," zastavil jsem ho rázně. "Hodláme pořád měnit styly."

Popravdě řečeno jsem dal Dablům poměrně volnou ruku, takže jsem si nebyl úplně jistý, s čím přijdou. A navíc, čím míř papírových stop po mně zbyde, tím líp. Jestli něco nepotřebujeme, tak je to katalog, který někdo za deset let někde vyhrabe a uprostřed nějaké důležité operace se přihlíží s požadavkem modrého podvazku velikosti 8 s labuťenkou.

"Aha!" rozzářil se Marko chápavě. "Jste vlastně exkluzivní butik. Chápu."

"Jo, butik." Postupně jsem nabíral poměrně slušnou slovní zásobu.

Marko si pořád dělal poznámky. "Takže budete chtít purpurový a stříbrný papír. Kouzelné vizitky vás budou stát zlaták na sto kusů. Papírové stojí zlaták na tisíc kousků."

"Papírový. A stříbrný písmo na tmavě purpurový kartičce. Blejskavý." Pomalu jsem si to v duchu představoval. "V pravém horním růžku bude malej ozdobnej podvazkovéj věneček. A číslo krámku vpravo dole."

"A název?" zeptal se Marko s připravenou tužkou.

"Eh." Tady mě dostal. Na název jsem ani nepomyslel. "Podvazkárna?"

"To nezní moc jako butik," zavrtil hlavou Džin.

No, marketingový specialista zrovna nejsem. "Podvazkový ráj?" Najednou mě něco napadlo, až jsem se musel zlověstně zašklebit. "Podvazkový had?"

Marko zavrtil rukou. "To nezní moc rodinně. Někdo by na to reagoval kladně, ale jiné by to mohlo odradit. Potřebujete, aby to znělo roztomile. Sebejistě. Elegantně. Musíte zákazníky přesvědčit, že dostávají něco zvláštního."

"To je pravda."

Radí mi dobře. Ale na co tam ty padouchy máme nalákat? Musím přiznat, že mě Marfa překvapila, když na prvním místě navrhla zrovna podvazky. Ne že by se nějak styděla za svoje tělo. Její běžný šatník obsahuje upravenou výbavu holky z harému. A k lásce a sňatkům má poměrně zdravý přístup. Na obojí se koneckonců dost načekala. Ani nevím, proč mě ten nápad zastihl tak nepřipraveného. Asi to už je moc dlouho, co jsem měl myšlenky na všechny ty maličkosti, co dělají vztah romantickým. Ona je zná a vždycky se o ně ráda podělí.

"Co třeba Marfino tajemství?"

Marko si znovu políbil konečky prstů. "To je ta rozkošná dáma? No to je perfektní, perfektní! Ano, přesně tohle návštěvníky přiláká. Uvidíte! Co kdybych připravil nějaký její krásný portrét a pověsil ho nad pultík? A na každého hosta by z něj mohla mrknout."

Musel jsem se oklepat. "To asi není úplně ono, co by chtěla. Ale mrkáci oko byste mohl dát na účtenky."

Marko mávl rukou a hned se na poznámkovém bloku objevila malůvka oka s dlouhými řasami.

"Tady tu linku o něco užší a řasy trochu zahnutější. Jo. A dejte to i na vizitky místo toho věnečku. Taky jste mluvil o inzerátech v Hypermarketu. Představoval bych si jednoduchou kresbu purpurovou barvou na bílém nebo stříbrným plakátu. Bez textu, aspoň ze začátku. Ať přeměsí. V druhém kole doplníme číslo obchůdku. A potom slogan "Znáte Marfino tajemství"? Jo. To se mi líbí."

"Na Pervekta jste velmi citlivý!" vykřikl úžasem Marko.

Spokojeně jsem kývl. "Už sem něco zažil. A co přívěsky na klíče? A možná špendlíky do klopy? A samolepky?"

"Trička?" navrhl Marko a zuřivě si dělal poznámky.

"To ne!" zaúpěl jsem. "Nechci to nijak hrotit. Prodávám jenom podvazky, ne?"

Rychle jsme se s Markem shodli na ostatních designech, barvách a množství každé položky. Myslel jsem, že to Marfu a ostatní potěší a že nám tyhle intriky brzy přivedou naše podvodníky až pod nos. Všichni mají rádi tajemství a záhady. Nejvíce legrace se užije, když na to přijdete dřív než vaši známí.

"A něco na prevenci krádeží," uzavřel Marko jednání zvednutým ukazováčkem, "nejnovější prostředky!"

Ukázal mi maličkou dřevěnou krabičku. Otevřel jsem ji a narazil na další víčko, tentokrát skleněné. Pod sklem se na nás zle tvářila malá bíločerná včela. Narážela na sklo, jak se na nás zuřivě chtěla dostat.

"Dají se těžko zabít a nedají se podplatit medem nebo cukrovím, ani je nejde vyndat bez použití správného kouzla. Když bude chtít někdo vynést z obchodu nějaké zboží přes poplašný pás, který dáte kolem dveří, dostane opakovaně žihadlo. Navíc včely poměrně nahlas bzučí, takže jsou slyšet na několik stop daleko."

"To je perfektní," uznal jsem a podal mu krabičku zpátky. "Vezměme si celej úl."

Marko vyhodil krabičku do vzduchu. Ihned zmizela.

"Tak a tím jsme u konce. Děkuji za objednávku. Musím říct, že se s vámi pracuje mnohem jednodušeji než s mnoha vašimi druhovými kolegy."

"No tak asi děkuju," odpověděl jsem kysele.

"Jenom doufám..." začal Džin se zadumaným výrazem v širokém obličejí, "no, víte... když jste sem přišel chytit toho zloděje, tak s bratřenci doufáme, že vás od téhle původní myšlenky váš nový zájem o maloobchodní průmysl nebude nijak odvádět."

"Propána, jistě že ne," ujistil jsem ho. "To je náš prvotní cíl. Tohle všechno děláme jenom proto, aby se nám lov vydařil. Ale to si nechte pod turbanem, jasný?"

"Jistě, jistě!" vykřikl Marko celý rozjařený mým ujištěním. "Dostanete od nás nejlepší služby a nejrychlejší dodávku!" Pak mě políbil na obě tváře. "Uvidíme se zítra dopoledne! Slibuji, že budete nadmíru spokojen!"

"Vypadáš šťastně," poznamenala Marfa, když jsem vpochodoval zpátky do krámku.

Kulík zrovna holou rukou zatloukal hřebíky do zdi, aby na nich mohly viset poličky. Eskina mu pomáhal a na požádání podávala hřebíky. Dekorace byla téměř u konce. Tři stěny měly barvu lila a jedna dostala podobný odstín jako Kulikova srst.

Drbounští malíři byli bledí a unavení. Vypotáčeli se ven s kyblíky, žebříky a hadry na zem. Počkal jsem, až odejdou z doslechu. Pak jsem odpověděl.

"Pojďte se podívat, co mám," vyzval jsem je.

Zadní místnostka byla rozdělena do dvou částí. Jednu zabíral sklad na pohotovostní zásoby. Další byla útulná kabinka se zrcadly, kde se zákaznice mohly podívat, jak by v podvazcích vypadaly, aniž by si je musely zkoušet.

"To je moje vlastní kouzlo," pochlubil se Círa.

"Jo, a s tím kadeřníkem na Imperu, co to takhle dělá už dvacet let, to nemá vůbec nic společného. A Rimaldi používá to samý tady ve Vulkánu!"

Círa se tvářil ublíženě. "Ale to moje kouzlo má spoustu nových vychytávek! Fakt!"

"Například?"

"Například," zopakoval Círa a tvářil se důležitě, "ta kadeřnice z Imperu nemůže s tím kouzlem porovnávat svojí zákaznici se seznamem Krysomilovo obětí."

"Když tam vstoupí některá ze zneužitých identit," dodal Kulík, "dveře se neotevřou. Ta místnost je dost zajištěná. Sám jsem to vyzkoušel."

"Tak to je pěkný, opravdu," ujistil jsem je nonšalantně. "A teď se mrkněte, jak důležitou práci jsem dělal já."

S tím jsem v zadní místnosti rozprostřel všechny krabičky, mašle, papíry, vzorky plakátů a další drobnosti.

Círa se zakuckal. "Tohle že je důležitý?"

"Nemůžeš přece otevřít dveře a nemít tam tu správnou atmosféru," vyštěknul jsem. "Působilo by to moc amatérsky."

Doufal jsem, že mi Marfa nevpálí do ksichtu, že to byl její nápad. Ta se ale plně zaměřila obracením krabiček a kartiček a tvářila se moc spokojeně.

"Ach, Aahzi, zlatíčko," cukrovala. "Ty jsou ale rozkošní! "Marfíno tajemství"?" Chudák celá zčervenala ale naklonila se, aby mě políbila na tvář.

"Nebud' měkká," odsekl jsem. Ve skutečnosti jsem ale byl moc rád, že se jí to líbí. "Myslíš, že to stačí a naláká to zloděje dovnitř?"

"Nebudou moct odolat," ujistil mě Kulík.

Marfa si všechno znovu prohlédla, podívala se na mašličky a ostatní blbůstky. Byl jsem strašně pyšný. Všechno jsme zvládli zkoordinovat a vypadalo to jako od profiků. Byl jsem si naprosto jistý, že zasáhneme tu pravou cílovou skupinu. Najednou jí ale přeletěl přes obličej naprosto zmatený výraz.

"Aahzi, drahoušku," poznamenala nakonec a zvedla mi mašli před oči. "Tobě to ale nejde k pleti."

Kapitola osmnáctá

Celý rozechvělý, ale pyšný jsem o dva dny později stál ráno ve dveřích obchůdku. Náš najatý pianista, trpaslík Gniggo, hrál na klávesy, které se vznášely zavěšené ve vzduchu. Zanoval staré vypalovačky a zoufale se snažil vyhrát souboj s disko rytmy, které ducaly od bardů přes chodbu, a s výprodejní hudbou, která se hlasitě rozléhala odněkud shora. Ani Marfín ochranný amulet nepomohl, aby mé uši nevýslovně netrpěly.

Samotný Hypermarket se otevřel před pouhými deseti minutami, ale nepřekvapilo mě, že už si k nejnovějšímu krámku v sektoru našly cestu stovky nakupujících.

Mou slíbil, že se slavnostního otevření zúčastní osobně. Připravili jsme celou jednotku bezpečnostního personálu, která byla ve střehu, kdyby se objevil některý z podvodníků. Museli jsme si ale dávat pozor, jestli máme co do činění s opravdovými lumpy, nebo jen s originály, které Krysomil unesl a které se díky nedávné Sibončině první pomoci s čerstvou kávou vrátili z říše zombie. Většina zachráněných zákazníků přišla zpátky do Hypermarketu a doháněla ztracený čas.

Zachytil jsem pohled Parvatányho, který stál v plné zbroji na kraji davu a nenápadně vrtěl prstem. Zavržel jsem si pod vousy. Znamená to, že on ani jeho strážé nezachytili žádného z lumpů, že by vcházel do Hypermarketu. Já ale věděl, že tam někde jsou. Cítil jsem to.

Za ohlušujících ovací vyšel Mou se zvednutýma rukama před shromážděný dav. Otočil se směrem ke vchodu do obchůdku a poklonil se.

Marfa se nenuceně vznášela na boku vedle něj a rukou si podpírala hlavu. Oranžové vlasy měla stažené do culíku až na temeni. Měla na sobě úplně nový obleček - hedvábné průhledné purpurové kalhoty a zkrácený harémový topík se stříbrným lemem. Na pravé nohavici odhaloval rozparek od kotníku až po bok rafinovaně krajku a hedvábný stříbrnopurpurový a růžový podvazek s maličkým stříbrným měšcem.

"Muah!" poslal jí Rimaldi Džineli vzduchem vášnivý polibek z přední řady davu. "Bella donna! Je to jedna z mých nejlepších zákaznic, víte?" řekl hrdě Impce, která stála vedle něj.

"Marfo, byla bys tak laskavá?" požádal ji Mou.

Marfa sáhla do malého měšce u podvazku a vytáhla veliké, asi tři stopy dlouhé stříbrné nůžky. Dav zatajil dech a pak zajásal. Podala je Mouovi.

Mou, starý profík, ustoupil stranou a odhalil tak davu prostředek krásné stuhy.

"Tímto prohlašuji obchod za otevřený. Necht' se vám tu dobře nakupuje."

S tím mašli přestříhl a rychle uhnul do strany, protože se do "Marfíno tajemství" valila lavina prvních zákazníků.

"Oooch! Aach! To je ale krása! Tenhle musím mít!"

Musel jsem se spokojeně pousmát. Bylo příjemné slyšet vzrušené mumlání, nadšené výkřiky a obdivné hvízdání zákazníků, kteří si nové zboží prohlíželi.

"Ten je můj!" bránila vlkodlačí žena šmolkově modrý podvazek s peřičky osazený zlatým šperkem.

"Ne, můj!" vrčela na ni chrlička a přetahovala se s ní na druhém konci podvazku.

Vlkodlačí žena se rozmáchla a její růžově nalakované drápy zaskřípaly o kamenné maso chrličky. Ta se zvedla do vzduchu a chtěla si s sebou vzít vyhlédnuté zboží. Džinové, které jsme si najali od Markových bratranců, se k

soupeřkám vydali, aby je od sebe odtrhli. Kulík se k nim prodíral ze svého stanoviště u zdi. Dal jsem si pohov. Jestli jsem někdy pochyboval o tom, zda náš obchůdek uspěje, tak se v tuto chvíli rozplynula i poslední pochybnost. Začali jsme skvěle.

Marfa se uvelebila ve fialovém křesle "pro čekající manžely" nalevo od dveří pod vějířem ze pštrosích per.

"Tedy takhle utahaná jsem ještě nebyla!" vydechla. "No... možná jednou nebo dvakrát," opravila se se šibalským mrknutím. "Ale byla to podobná legrace."

"Nemusíš se pouštět do detailů," protestoval jsem a raději si nic nepředstavoval, zatímco jsem přepočítával peníze v pokladně. "Tohle tajemství si klidně nech pro sebe."

Džinové vyfukovali žvýkačkové bubliny a pomalu dokončili úklid zboží, které zbylo ve výloze. Pak odešli. Strážce, které nechal Par ve službě, seděly u zdi vedle Kulíka.

"Pěkná prácička," liboval jsem si a nechával si mince proklouzávat mezi prsty. "Vydělali jsme tolik, že můžeme z fleku vyplatit Dably a asi půlku Markovo účtu. Zejtra už nebudeme v červených číslech."

"To se nám to ale pěkně povedlo!" vykřikl Kulík.

"Ani ne," zavrčel jsem, protože mě součet sum v hlavě vyvedl z míry. "Znamená to, že máme moc nízký ceny. Když nám zboží takhle mizí z polic, jsme pod hranicí sumy, kterou sou lidi ochotný zaplatit. Co když zejtra všechno o padesát procent zdražíme?"

"To si děláš srandu," kuckala se Marfa. "Vždyť jsme vydělali balík."

"Máme tady exkluzivitu," argumentoval jsem. "Ale jenom na tejden. Pak se Dablové začnou opičít. Musíme z toho vytřískat co nejvíc."

"Tak jo," vzdychla Marfa trochu pochybovačně. "Ty víš, co děláš."

Eskina slídila podél zdi, tu nakoukla, tu začmouchala. Pak se zastavila s jednou nožkou ve vzduchu a vykulila oči.

"Co se děje?" zeptal jsem se ji.

"To je jeho pach!" odpověděla. "Cítím ho! tady byl!"

"Kdy?" zeptali jsme se jednohlasně.

Krysavská vyšetřovatelka zavřela oči a soustředila se. "Chvilí před zavřením. Ten pach je ještě teplý."

"A můžeš ho stopovat?" zeptal jsem se, ale to už byla v pohybu.

Par vyskočil a šel za ní. Strčil jsem si měšec s mincemi do kapsy a běžel za nimi.

Krysteriérka běžela chodbou s čenichem vystrčeným kupředu. Několik strážů tu postupně vysunovalo k východu pár posledních opozdílů. Bardové už si své náčiní taky sbalili. Všechny zvuky, které obvykle Hypermarketem zněly, uhasly někde v dálce. Eskina nabrala ještě větší rychlost. Musel jsem se rozběhnout, abych jí stačil. Malinká postavička v huňatém bílém kožíšku přestala najednou vypadat roztomile a neškodně. Nyní se přepnula na plný policejní stupeň, stejný nebo dokonce lepší, než měl naladěný Parvatány a jeho strážce.

Círa se belhal po mém boku.

"Chtěl jsem ti říct, že se nám dneska v komoře objevilo pár falešných obličejů."

Zamračil jsem se. "Proč jsi nespustil past?"

"No, ty lidi dokázali, že jsou opravdoví," vysvětloval mi Círa. "Morální kredit měli v pořádku. A nechovali se jako podvodníci."

Prásknul jsem se do čela. "Půlka z těch obětí s ukradenou totožností měla morální kredit zpátky hned potom, co jsme je vytrhli z tranzu! A co se týče jejich opravdovosti, v tom jsou tyhle podvodníci opravdu dobrý! Nechají se osobností z karty úplně pohltit! Nepochybuju, že když předstírali tebe, rozhodně působili taky přesvědčivě!"

"Aha," mumlal Círa tichounkým hláskem. "Asi jsem to měl někomu říct."

"Nech to bejt," mávl jsem rukou. "Jestli nás Eskina ke Krysomilovi dovede, stejně se celej ten mechanismus zruší."

Zatracení Mrožouni! Zase se mi vrátily naprosto jasné a živé vzpomínky na to, proč jsem se s Círou přestal stýkat.

Škoda, že se Chloridie od nás odpojila. Napadlo mě, že bych jí na Kal poslal vzkaz v kouli a zeptal se, kdy se vrátí.

Eskina doběhla na křižovatku před Rájem křečků. Běhala tu křížem krážem a zastavovala se před kovovou mříží, která chránila dveře. Koukala se tupě někam do dálky, jak se v duchu soustředila na to, aby udržela pachovou stopu.

"Otevři to," přikázal jsem Parovi.

"Rychle, kapitánský klíč!" rozkázal. Jeden strážce vy skočil a kouzelnou hůlkou se dotknul brány. Dveře s okamžitě otevřely. Eskina zavyla a s čenichem vystrčeným se vydala po stopě dovnitř. Následovali jsme ji do pološerého obchodu.

"Hatmatili hatmatili hatma lili tili!" švitořili malí chlupatí obyvatelé krámků a zdravili nás vysokými hláskami z malých dřevěných kotců. Někteří odložili pokerové karty a přerušili hru, jiní na nás vzhledli od pletení nebo čtení knih.

Podezíravě jsem je pozoroval. Neschovávaj tu někde mezi sebou kámoše hlodavce? Neměli jsme tušení, kde by se mohl proměnit a kudy utéct, takže jsem naznačil Kulíkovi, aby zůstal u dveří. Marfa se vznášela u stropu a já se postavil k zelené zdi a sledoval zbytek obchodu.

Eskina s Parvatánym v patách se pustila mezi obyvatele. Par měl připravené kopí, kdyby se Krysomil na Eskinu odněkud vrhl. Eskina se ale každou chvíli na kapitána zlostně otočila. Když mě míjeli, chytil jsem ho za rameno.

"Dej jí trochu prostoru," zašeptal jsem.

Udiveně o dva kroky couvnul. Eskina se uvolnila, ale nos měla pořád u země. Chodila pořád dokola. Křečkovská hatmatilka zesílila do ohlušujícího pískotu, protože chlupáci zaregistrovali její výstražný výraz.

Najednou se Eskina otočila a čmouchala až ke dveřím. Stále držela stopu a běžela doprava a pak dolů do haly. Zavětril jsem: samí křečkové, dezinfekce, trochu síry a tělesné pachy milionu unavených zákazníků. Pervektové mají vytříbené smysly, obzvláště sluch a zrak, ale v porovnání s krysteriérkou není můj nos vůbec nic. Ze všech těch přebíjejících se

pachů si umí vybrat jeden těžko odlišitelný a následovat ho.

"Aúúúú!" zavyla někde daleko před námi.

Krysomil urazil od Marfina tajemství pěknou štreku. Pohybuje se Eskina dost rychle, aby ho vůbec dostihla?

"Úúúúú!"

Přikrčil jsem se a přimhouřil oči. Jestli není hluchej jako poleno, tak nemáme šanci.

Eskina běžela čím dál rychleji. Pořád jsme jí byli v patách a následovali ji kolem prázdných pódíí, vyrovnaných nákupních košíků a nekonečných bloků prázdných tmavých výloh.

"Tady je pach ještě čerstvý!" zavolala na nás Eskina. "Musel tady být před chvílkou!"

Cítil jsem, jak mi stoupá krev do hlavy. Až se mi tenhle Krysomil dostane do ruky, zbydou z něho jen cucky. Kulík tak silně tisknul čelist, až se mu naježily chlupy v obličejí. Marfa si připravila celou hrst šperků. Všichni jsme měli nabit.

"Aúúúúú!" zavyla zase Eskina a zahrula za další roh kolem Vulkánu. Tady je vždycky strašné horko. Až uvidím

Mrazíka, musím mu připomenout, aby zapnul klimatizaci. Pach ji vedl do další zatáčky kolem řady stanů. Eskina sotva popadala dech vzrušením.

Sem a tam jsme se proplétali plátěnou džunglí a utíkali za nadšenou stopařkou. Ta najednou vítězoslavně vykřikla.

Ozvěna toho pištivého zvuku se k nám dostala odněkud těsně před námi. Všichni jsme zmlkli a poslouchali. Někdo si tam pískal.

Kolem stanu se zbožím Krále Potpourriho projel se skřípem vozík tažený mrňavým kopytníkem. Za ním šmrdlal mopem nablýskanou podlahu postarší Drboun. Podíval se na nás. Přestal pískat a zaostřil v šeru.

"Jsi to ty, Eskino?"

"Treneldi?" poznala ho Eskina.

Starý uklízeč se zazubil a ukázal na ni svým mopem. "Co tu děláš takhle pozdě, zlato? V tuhle dobu už bych tě čekal v krámku s posteľema někde uprostřed snů."

"Neviděls tu někoho projít?" zeptal jsem se.

Treneldi se zamyšleně podíval ke stropu. "Od zavírací hodiny ne."

Eskina horečně pobíhala chodbou tam a zpátky. "Ten pach je pryč."

"Sakra!" zaklel jsem.

"Můžu vám nák pomoci?" zeptal se uklízeč.

Podíval jsem se na veliký kyblík na jeho vozíku. "Už ne, ty už jsi nám pomoh až moc."

"Tak tedy dobrou noc, pane," odpověděl Treneldi. Pak si začal znovu pískat a vytírat podlahu. Kolem Kulíka a Para se musel prodrat lokty.

"A je to," vzdychl jsem. "Zase je fuč. Pojďte, zkusíme prohledat eště sto yardů. Když ten pach znova nenajdeme, pro dnešek se na to vykašleme."

"Už jsme byli tak blízko!" záúpěla Eskina.

"Hodně blízko, ty moje malá vesničanko," mumlal si Pro sebe šťastně Krysomil a dál vytíral podlahu. Škodolibě pozoroval, jak se z chůze návštěvníků postupně vypařuje původní pýcha a nadšení. Pak trhnul uzdou. "Zpomal. Nestíhám všechny fleky."

"Himbajs!" odsekla malá kopytnatá potvora. "Proč to vlastně musíme dělat?"

"Nikdy nesmíš povolit, dokud se někdo dívá!" odpověděl Krysomil. "To je snad vaše vlastní pravidlo Hyperkrys, ne?"

A navíc eště nejsou z dohledu. Pšt!"

Veliký zelenošupináč, kterému říkají Aahz, se kolem nich přehnal, jako kdyby mu hořela chodidla.

"Uhni, modrej ksichte," vyštěkl.

Krysomil se ledabyly posunul stranou. Ostatní návštěvníci šli za ním a vyhýbali se zvířeti a mopu, který jim jezdil pod nohama.

"A to si myslí, jakej maj pozorovací talent," zamumlal Krysomil nafoukaně. "Přitom si nevšimnou, že se ten pokornej uklízeč vznáší několik palců nad zemí."

"Tak teď už se můžeme vrátit?" zakvílel Himbajs. Krysomil ho nakopl.

"Až doděláme podlahu," zasmál se. "Docela si to užívám."

Kapitola devatenáctá

"Asi jsme ten pach ztratili někde jinde, ne?" přemítal Kulík unaveně, když jsme se zničeně svezli na podlahu u vchodu do Marfina tajemství.

Marfa odpadla už dávno a rytmicky pochruovala. Eskina pořád nepřestávala slídit. Znovu prohlížela všechna místa, kudy jsme prošli, kdyby se byl Krysomil eště vrátil a zmizel někam skrz zeď nebo tak. Pak ale usnula schoulená vedle Marfy. Círa si lehl na záda, rozvalil se, vystrčil břicho a do šířky rozplácnul ploutvovité ruce. Par se musel vrátit na kasárna a zkontrolovat noční směnu. Možná taky na chvíli zamhouří oko. Mně se na naleštěné podlaze moc pohodlně neleželo, ale pýcha mi nedovolila to vzdát a vrátit se do hotelu.

"Něco jsme prošvihli," musel jsem si přiznat, když jsem si v duchu projížděl události minulé noci. "Ale kde? Co?"

"Tak už si to nevyčítej, Aahzi," utěšoval mě Kulík s porozuměním. "Jestli má Krysomil odvahu vydat se až do naší blízkosti, musí si buď myslet, že je čím dál silnější, nebo že my jsme zranitelní."

Můj znamenitý sluch najednou zachytil zvuk kroků. Rozhlédl jsem se. Jakoby kroky přicházely ze všech stran. Byly hlasitější a přibývalo jich. Vyskočil jsem a napnul všechny svaly.

Náhle se nohy vynořily na dohled. Do Hypermarketu se vraceli majitelé krámků a prodavači.

"Dobré ranko, Aahzi!" usmála se na nás Vílka, majitelka Obdivuhodných čačůšek, a pak mávla hůlkou, aby odemkla

kouzelný noční zámek.

Veliké růžovomodré dveře se rozlétly a z obchodu se začalo linout cinkání. Postupně na nás všichni volali a zdravili nás, když otevírali své provozovny.

"Falešnej poplach," zavrčel jsem a posadil se.

"Vy dneska neotvíráte?" zeptala se Impka Pitta, majitelka Pidi Pity, obchůdku s občerstvením dva krámky od nás. "Eh?"

Pitta zrůžověla.

"Chtěla bych si koupit podvazek a překvapit svého přítele."

"Aha," odpověděl jsem a přišel si jako pitomec. Tak usilovně jsem se snažil přijít na to, proč jsme Krysomila ztratili ze stopy, že mi úplně uniklo, jak perfektní past máme vlastně připravenou a nabitou. "Jo. Jasně, už otvíráme." S tím jsem do všech rýpnul, aby se probudili.

"Moje!"

"Ne, moje!"

"Dej tu pracku pryč! To je moje!"

Ani tahle hádka dvou Dablek a Dračice uprostřed krámku neodradila zákazníky, aby se prostrkali až k poličkám. To je v Hypermarketu úplně běžné, takhle se tu dělá byznys. Pozorně jsem sledoval Círu, aby zase nenechal "pár falešnejch obličejů" projít.

"Všechny vypadají moc pěkně," ujistila Eskina netrpělivě Impku, která stála před zrcadlem a nemohla se rozhodnout mezi půl tuctem podvazků. Na každé noze si zkoušela tři. "Nezáleží na tom, který si vyberete."

"Když já nevím..." přešlapovala nervózně Impka.

Eskina vytáhla motaninu černé krajky a žlutých mašlíček a růžiček a nechala ji připnout na Impčino růžové stehno.

"Vezměte si tuhle. A už se nedohadujte."

Vzdychl jsem. Snažit se proměnit celoživotní tvrdou vyšetřovatelku v taktní a trpělivou prodavačku nemá smysl. Tím spíš mě překvapilo, že se Impka vděčně rozzářila. "Ach, děkuji. Ano, tenhle je opravdu nejlepší!" Ostatní podvazky sundala a položila je zpátky na pult.

Eskina se otočila a šibalsky se ušklíbla.

Do krámku vplul Marko Džineli. "Všechno vypadá úžasně!" vykřiknul a ukazoval na dekorace. "Všechny ty malinkaté detaily... máte úžasný vkus, Aahzi!"

"To není jenom moje práce," zavrčel jsem, i když jsem byl potěšený. "Celej můj tým dělá všechno do posledního puntíku."

Džin se až přehnaně usmíval a zářil. "Vy jste ho ale stvořil. Ehm... no jak jsme se dohodli, měl bych dnes dostat polovinu platby, že?"

"Jasně, žádný problém," ujistil jsem ho a vedl ho k přepážce. Odpočítali jsme mu podíl do malého měšce, který jsem nechal v krabici s ostatními ochrannými včelami. Zuřivě na mě bzučely, když jsem měšec vyndával, ale už jsme si to předtím vyřkali, takže na žihadla v mém případě včely vůbec nepomýšlely. "Všechno podle domluvy."

"Děkuji vám, příteli, moc děkuji," zajásal Marko a přivázał si měšec na šerpu, kterou měl na statné hrudi. "Vrátím se za pár dnů, opět dle naší dohody. Přeji vám den plný zisku."

"Díky, kámo," zabručel jsem.

Marko odplul a já zamkl krabici. To bychom měli. A teď vydělat druhou půlku jeho poplatků a trochu si nahrabat pro nás.

"Když utáhnete přezku, zapne se na tajné kapse alarm, drahá," informovala Marfa nadšenou zákaznici a skládala jí pruhovaný krajkový věneček na nohu do krabičky. "Kdybyste zapomněla alarm vypnout, než si podvazek sundáte, začne tak ječet, že tři bloky kolem všichni ohluchnou. Tááák, ještě sundám včelku a je to. Užijte si ho."

Pak vložila peníze do měšce.

K přepážce přistoupila Dabelka s náručí plnou šustivých ozdůbek a se spoustou kuráže v očích.

"Kolik to dělá?" zeptala se.

Marfa si zastrčila měšec s mincemi do hlubokého výstřihu a chystala se jít od pultu.

"Hej!" protestovala Dabelka.

"Copak je?" zeptala se Marfa polekaně. Asi byla ještě trochu omámená z nedostatku spánku. Vetřel jsem se vedle ní. Zákaznice našpulila rty. "Neříkejte mi, že jsou tady fixní ceny. Obzvlášť, když jsou tak vysoké!"

Marfa už se dostala do hry a sladce se na Dabelku usmála.

"Ceny jsou v pořádku. Ujišťuji vás, že nižší ceny za takovou kvalitu nikde jinde v Hypermarketu nenajdete."

"Víte moc dobře, že podvazky v Hypermarketu nikdo jinej neprodává!"

Úsměv byl nyní už tak sladký, až z něj bolely zuby. Marfa je zpátky ve své kůži.

"To vím, drahá. Tak chcete je zabalit?"

Nebyla by to Dabelka, kdyby se ještě jednou nepokusila cenu nějak uhádat. Tentokrát to zkusila přátelsky jako žena na ženu.

"Co takhle malá množstevní sleva?"

Vycenil jsem všechny zuby. "Ceny jsou na visačkách. Jestli zboží nechcete, ženský za váma se na něj vrhnou, jakmile ho dáte z ruky."

Dabelka se na mě znechuceně podívala a vrazila zboží Marfě do ruky. "No nic! Tsss, Perversi!"

"Pervekt," opravil jsem ji, ale vlastně mi to bylo úplně jedno.

Odpočítala mince, sice nerada, ale přesně. Další prodeje i přes vysoké ceny znamenaly, že si tu opravdu vyděláme

jmění. Za chvíli budu muset vyrazit na Paklu pro další zásilku.

Ze zadu se najednou z purpurových závěsů vynořila ploutvovitá ruka a zuřivě na mě mávala. Mrknul jsem na Marfu. "Já jsem v pohodě, fešáku," ujistila mě a rýpla loktem do žeber. "Prostě jsem si trochu zdřímala vestoje. Dneska v noci budu spát jak nemluvně. Radši se jdi podívat, co chce. O starou Marfu se neboj."

"Jseš si jistá?..." začal jsem a chystal se jí na její přání nechat samotnou.

"Jasně! Jenom už nejsem tak mladá jako dřív. Tak šup. Círa už se nemůže dočkat."

Měla pravdu. Ruka mávala ještě divoceji. Mávl jsem na Kulíka, aby trochu pomohl Marfě, a namířil jsem si to do zadní místnosti. Co nejlépe jsem se protáhl za závěs do zadního výklenku. Vedle vzrušeného Mrožouna nezbylo moc místa, takže mě málem plácnul ploutví.

"Co se děje?" zeptal jsem se.

Za kouzelným kukátkem s černými obroučkami se objevil jeho široký obličej. Tenhle komerční špionský vynález jsme využívali ke sledování zkoušecích kabinek.

"Mám dva," zašeptal Círa. "Strašně silně se spustil alarm. Tentokrát už jsem nic nenechal náhodě, Aahzi. Jsem si naprosto jistě. Mám přesný popis obličejů z džinskejch koulí, který používají obchodníci. Tihle dva jsou jasní!"

"Ukaž," zavrčel jsem.

Zamžoural jsem do kukátka. Ve dvouhlavé ženě a žralokovité bytosti jsem poznal dvě těla, ve která jsem se sám tenkrát proměnil.

"Nacpaly si do tašek a za hadry aspoň osm podvazků," vysvětloval mi Círa přes rameno. "Vzaly si tam s sebou asi dvacet kousků a pořád si je zkoušej. Pak ale zjistí, že se nemůžou dostat ven. Co chceš dělat?"

"Nech mě chvíli přemýšlet," vydechl jsem a zíral do kouzelného otvoru.

Mohli jsme se tam prostě vedrat a přerušit je, ale to by mohlo vyvolat nepokoj a možná vyplašit další měniče identity, kteří se třeba poflákují v obchodě.

"Můžeš na tu místnost hodit ztišovací kouzlo, aby nebylo nic slyšet přes zeď?"

Círa se zamračil. "Tohle rozpoznávací kouzlo vyžaduje neustálou pozornost, Aahzi. Je docela komplikovaný. Přeci nechceš, abych ho pak zase od nuly dělal znova. Je na to třeba spousta soustředění."

"To se neumíš soustředit na víc věcí najednou?" zeptal jsem se.

Círa si zkrříl ruce na prsou. "Jasně, ty chytřej, proč to ztišovací kouzlo neuděláš sám?"

"No tak jo, no," zavrčel jsem. Bejt bez Síly mě pěkně štve. Chloridie by mě v tom takhle nevymáchala. "Pudu dovnitř a popovídám si s nima. Proměň mě v jednu z těch prodavaček. Jednoduchou proměnu k tomu druhému kouzlu zvládneš, ne?"

"Jo!" odsekl podrážděně. "Člověk by řek, že si budeš pamatovat, jak jsme spolu byli naposledy na Miniamu."

"To si PIŠ, že si na Miniám pamatuju," opáčil jsem.

"Tak nemusíš bejt hned tak nedůtklivej," bránil se Círa už klidněji. Zavřel oči a soustředil se. "Tak, hotovo. Vypadáš jako roztomilá Džinka."

"Ti pěkně děkuju," zabručel jsem.

"Kterápak z vás je Marfa?" ozval se hrubý hlas a překřičel hudbu a obvyklé výkřiky zákazníků na prodejně.

"To jsem já, vysokej modrouši. Čím posloužím?"

Poslouchal jsem na půl ucha a mezitím sledoval naši kořist.

"Musíme je odříznout od jejich balíčků s kartama," řekl jsem Círovi. "Kde myslíš, že je mají?"

"Nevšiml jsem si, že by je měla ta dvouhlavá v kabelce. Ta zubatá má větší tašku, ale nemá žádný šaty."

"Fungujete tady na Hypermarketu nezákonně," vyštěkl hrubý hlas.

"To tedy ne," odpověděla Marfa zatím ještě přátelsky. "Tady na stěně máme obchodní licenci a smlouvu o pronájmu, podívejte."

"To nestačí a vy to dobře víte!" vyhrožoval hluboký hlas.

"Nic takovýho mi není známo," odpověděla Marfa trpělivě, ale spíše rozhodně než srdečně.

"Máme tu nějaký trable," zamumlal Círa.

Prohlédnul jsem si mluvčího skrz závěsy. Byl to Drboun atletické postavy v nevýrazných fialových šatech. Docela mi svým oděvem a obchodním jednáním připomínal Woofla. Jeho dva hromotluci zase vypadali jako Wooflova ochranka nebo jako mafie, která ovládá Tulp. Napadlo mě, že by tu mohlo fungovat něco na způsob chlapců Dona Bruce. Asi jsme dostatečně nepodmázli všechny kliky.

"Změna plánu," vyštěkl jsem. "Honem mi zruš proměnu. Dělej!"

"Rozmysli si to," mrmlal Círa, ale zavřel oči. Jakmile je otevřel, vyběhl jsem na prodejnu se smířlivým úsměvem.

"Nemohl jsem vás přeslechnout, pane," oznámil jsem mu. "Mohu vám nějak pomoci?"

"Jenom jsem mluvil s majitelkou této provozovny," Prohodil ledabyly Drboun a chystal se k odchodu.

Popadl jsem ho za ruku a otočil ho zpátky. Oba svaloušové vystartovali dopředu.

"Ona je sice majitelka, ale já jsem obchodní manažer. Jmenuju se Aahz. Co pro vás můžeme udělat?"

Dotyčný setřásl mou ruku a vytasil na mě průka.

"Inspektor Senil Skrbľa, Drbounský finanční úřad. Registrovali jste se na kartu k daním? Naše oddělení totiž o podniku Marfino tajemství nemá žádné záznamy ani žádosti."

Daně!

"Ehm..." Podíval jsem se na Kulíka, který pokrčil rameny. "Myslel jsem, že jo. Vyplnili jsme na Správě Hypermarketu celou hromadu papírů." Na to jsem se usmál ještě laskavěji, což způsobilo, že i se svou eskortou o několik kroků couvnul.

Inspektor se vzpamatoval a nabyl zpět svou sebedůvěru rychleji než Woofle. Daňáři musejí mít tedy místo krve led v

Na tuhle vzdálenost by kuše rozhodně nemohly minout a ať už ta záře šípek znamenala cokoli, nebude to nic dobrého. Kulík jenom velice neochotně kořist pustil.

Senil se obrátil na Marfu a Círu. "A ostatní zaměstnanci se ani nehnu!"

"Ale ony nás okrádají!" protestoval jsem ze země. Já, ehm, jenom chci, aby se vrátily a zaplatily za zboží."

Senila to nijak nedojalo. "Byla by to nezákonná transakce. Dokud nebudete mít identifikační certifikát, nemůžete zboží žádným způsobem prodávat."

Vzdal jsem to a praštil hlavou o koberec. "Jak je dlouhá čekací doba?"

"Tak tři nebo čtyři týdny."

"Tři nebo čtyři co?" záupěl jsem.

Tlačence ve dveřích polevila. Zákazníci utekli a většina z nich si mnula včelí bodance. Žraločí žena a ta dvouhlavá mrcha se jen na chvilku zastavily, aby mi sladce zamávaly a pak zmizely do obvyklého hustého proudu v chodbách Hypermarketu.

Senilův svalouš laskavě sesednul z mého hřbetu. Ani jsem se ty dvě zlodějky nesnažil pronásledovat. Tohle kolo jsme prohráli. Obrátil jsem se na inspektora.

"Helejte, my jsme detektivové a snažíme se Hypermarket vyčistit od sítě zlodějů. Spolupracujeme s managementem a s polovinou místních majitelů krámků. Jsme na nejlepší cestě ty kriminálníky dostat!"

"Budete si muset najít jiný způsob než krádek," nedal se Senil. Podíval se na své komando. "Tady jsme skončili. Pěkný den."

Marfa klesla vedle mě.

"Není to tvoje chyba, fešáku. Mou nám o těch daňovech formulářích asi zapomněl říct. Není to žádný finančák."

Cítil jsem, jak mi z uší utíká pára. "Ale Woofle jo. Vsadím se, že nám to schválně zatajil. Asi za ním pudu na slovíčko."

Kulík mě poplácal po zádech. "Zapomeň na to, Aahzi. Nedokážeš mu to. Je to vlastně moje chyba, ne? Měl jsem si všechny ty dokumenty pořádně pročíst, ale popravdě řečeno, to bych tu byl ještě teď. Měl jsem pocít, že všechno důležité jsem zaznamenal."

"Najdeme si jiný způsob, jak je chytit," ujistila me Eskina.

Rozhlédl jsem se po krámku.

Většinu vystaveného zboží hysterický dav roztrhal. Kabinky jsou také zničené. Zbytky zboží ležely rozházené po zemi. Z hořící police u dveří se linul palčivý kouř. Všechno je zničené.

"Co dalšího se sakra ještě podělá?" vrtěl jsem hlavou.

"Ahoj vespolek!"

Ječícím vchodem vplul dovnitř Marko Džineli.

"Co se tady stalo?" zeptal se s pochopením.

"Nepokoje," odpověděl jsem stručně. "Bude chvíli trvat, než vám zaplatíme druhou polovinu peněz."

"To je pochopitelné, samozřejmě," souhlasil Marko a utěšoval mě. "Jsme přeci přátelé. Ale přišel jsem pro tu první polovinu, jak jsme se domluvili?"

"Cože?" nechápal jsem. "Už jsme zaplatili."

"Ne, jistěže ne," namítl Marko zdvořile. "Všechno zboží jsem pro vás objednal na úvěr. A že bylo nádherné." S tím si políbil konečky prstů. "A teď je to zničené!"

"Ne," opravil jsem ho. "Teda, chci říct, že první polovinu splátky jsme vám dali tak před půl hodinou."

"Ne, ne! Před hodinou jsem si dával s bratrancem Rimbaldim kapučíno v kavárně. Božská Sibonka nechává svého milovaného Aahze moc pozdravovat." Marko se na nás díval přimhouřenýma očima. "Říkáte mi pravdu, že jo?"

"Marko," začal jsem pomalu, "jakej používáte úvěrový účet?"

"Trpasličí banku na Zooriku," odpověděl Marko. Studoval naše obličejy a najednou se mu rozsvítilo. "Ne. Ne, to nemůže být pravda."

"Obávám se, že to je přesně tak," přidal se Kulík. Jak podrobně si prohlížíte výpisy z účtu, Marko?"

Marko mávl rukou. "Ale, víte, přírůstky a úbytky přicházejí a odcházejí... ale vy tvrdíte, že mě někdo okrádá na vlastním účtu! Musím se jít hned podívat. To je ale strašné!"

Džin odletěl a pořád si něco mumlal.

"Tak co myslíš, zelený génie?" zeptala se Marfa.

Zamračil jsem se. "Myslím, že ta krysa, kterou sme chytili, neměla zdaleka karty od všech těl, do kterých se můžou změnit. Asi jich mají stovky, možná víc." Prošel jsem se po zbytcích na podlaze, až to skřípalo. "Zamknem to tady. Potřebujeme tu krysu vyslechnout a zjistit, kde jsou ostatní a kolik různých identit tady koluje."

Kapitola dvacátá

K rezervční kanceláři se vůbec nešlo dostat. Chodbu přetínala žlutá páska a stráže pobíhající sem a tam nás odmítly pustit dovnitř. Ukázal jsem drbounskétnu vojákovi identifikační kartu, kterou nám dal Mou.

"Heleďte se, my tady zastupujeme kapitána Parvatányho," dohadoval jsem se. "Musíme vyslechnout jeho vězně."

"Tady žádný vězeň není, pane," odpověděl strážce pevně.

"Jasně," zavrčel jsem si pod nos. "Říkejte tomu, jak chcete. Vyberte si nějaký politicky vhodný termín. Třeba zadržená osoba, internovaná osoba, pomocník na informacích."

"Pane, chtěl jsem říct," opravil mě s očima varovně vykulenýma, ale tváře mu modře žhnuly jako levná televize, "že ta osoba, kterou hledáte, už dávno není v naší vazbě."

"Ksaku! Kde je Parvatány?" hrnul jsem se kolem strážnice. Kulík, Marfa a Círa mi byli v patách a nedbali žádných příkazů ani proseb.

"Prosím, pane, pane, madam, zůstaňte za páskou. povykovaly strážce. Neměly ale žádnou šanci.

"Nemám čas!" odseknul jsem.

"Já jsem tu s nima," prohlásila Eskina sebejistě a kráčela hned za námi.

Parvatány nás pozdravil. Kruhy pod očima měl stejně jako my po předchozí bezesné noci.

"Měl jsem vám dát vědět," omlouval se a ukazoval na prázdnou kostku, kde byla předtím Hyperkrysa zavřená.

Byla zařízená jako garsonka s rozkládací pohovkou, policí s knihami a lampičkou na čtení. Asi ji využívali hlavně křečci, kteří čekali na vyzvednutí.

"Ale soustředil jsem na to veškerou svou pozornost."

"Nic si z toho nedělej," ujistil jsem ho. "Taky máme za sebou poměrně zatracený den. Nějaký stopy násilného vniknutí?"

"Kouzelného," odpověděl Parvatány. Zvedl rámeček s průhledným gelem. Podívali jsme se skrz něj na dočasnou celu. Celá sršela tmavě fialovým světlem. "Obrovská nálož strašně mocné magie, takovou jsme tu ještě neviděli. Na zámeček, který tuhle místnost uzavíral, je to mnohonásobně vyšší dávka. Džinové mají strach."

To já taky. Znamená to, že Krysomil vězně vysvobodil. Buď těsně předtím, než nás navštívil, nebo potom. Musí být dost nafoukaný, když vyplácá takovou tunu energie, jak poznamenal Par, na podřadnej krysí džob.

Přiběhl k nám jeden strážce a zsalutoval.

"Tady je ta křišťálová koule, pane," zahlásil. Parvatány si ji od něj vzal.

"Byla na stropě. Ukáže nám, co se v noci dělo."

Naklonili jsme se nad ní, abychom dobře viděli. Par spustil kouzlo a během chvilky se před námi přehrála celá noc. Z valné většiny byla tma, až na chvilkové oslnivé světlo. Par záznam přetočil a pustil ho pomaleji. Když se záře objevila znovu, neosvětlila jedno tělo, ale hned siluety dvě. Dva zloděje, kteří otevírali rezervační krabici s Hyperkrysou uvnitř. Pak se povrch koule zaplnil nějakým obličejem. Palce měl strčené do uší, aby na nás mohl škodolibě mávat ostatními prsty, vyplazený jazyk, že mu bylo vidět málem do žaludku, a oči pohrdavě přivřené. Byl to Skeevův obličej. Krevní tlak mi vyletěl až ke střeše.

"Chci jeho hlavu!" zařval jsem.

"Mí věrní druhové," oznámil Krysomil jásajícím Hyperkrysám. "Naše společnost je zase kompletní."

Achne mrskla dlouhými černými fousky a hluboce se před Trůnem Ztracení poklonila.

"Díky našemu velkááámu ochréééenci," prohlásila. "Být vysvobozena z tak meelého přeeéébytku je radost. Nebyyyylo tam vůůůbec co ukrást. Byla to nuuuuda."

Poslední se do Krysí díry vrátila Cifixa. Sledovala totiž návštěvníky.

"Měli ste je vidět," kuckala se. "Pobíhali kolem dokola a snažili se zjistit, jak jsme to dokázali... jak jsme to vlastně dokázali?" zeptala se Krysomila.

"Hlupáku!" vyprskl Krysomil. "Moje nová síla přesahuje všechno, co mají po ruce!"

Nato rozhodil prackou a z těch vylétl blesk, který se pak prostorem odrážel křížem krážem. Krysy se okamžitě rozpleskly na zapařenou podlahu. Hromady hadrů a dětských hraček se rozletěly na cucky a zasypaly je umělohmotnými úštěpky a cáry látky.

"A představte si, jak to bude vypadat, až můj talent nabyde vrcholu!"

"Ehm, Krýsku, měl bys to řák kontrolovat, drahouši," poznamenal Himbajs od nohy trůnu.

"NEŘÍKEJ mi Krýsku!" rozzuřil se Krysomil. Z tlamy se mu vyhrnul proud ohně. Dopadl na nejbližší haldu luxusního zboží a zapálil ho. "Vidiš, líbí se mi to. Když se naštvu, jsem ještě hrozivější." Pak se nad Himbajsem velkodušně vztyčil.

"Krýsku mi budeš říkat, až tě o to požádám."

"Jasně, K... teda pane."

"A mezitím mi přednesete moje tituly, všechny!" Rozžhaveným pohledem probodával všechny krysy.

"Králi odpadků, Markýzi všeho zboží, Sběrači nestřeženého majetku, Výjimečný kouzelný potentáte, Právoplatný držitel trůnu zavržených a... ehm... Vládce všech krys a malých tvorů."

Krysomil mhouřil blahem oči. "Znova."

Himbajs vzdychl a odrecitoval litanii podruhé. Ostatní se připojili. "Dobře. A teď budeme slavit!"

Krysomil jenom švihnul prackou a vzal si ze siločar, které se v Hypermarketu protínaly, dostatek Síly na to, aby z pytle vytáhl skoro čistý damaškový ubrus. Nedotčený se tam válel přes dva roky. Z každého rohu Krysí díry připluly svíčky a dosedly uprostřed. Krysomil je zapálil pouhou myšlenkou. Musel se té lehkosti, s jakou založil oheň, skoro smát.

Tomuhle se říká život! Tohle vydá aspoň za pět dlouhých let paběrkování energie z obyčejných pěšáků nákupčích.

Musí za to být vděčný hlavně té návštěvě. Kdyby Aahz a jeho kumpáni na Skeeva nepřivedli pozornost, zacházel by Krysomil se svojí kartou jako s ostatními a neuměl by se ponořit tak hluboko do schopností toho Tulpana, které za ty roky nabyl. Takovou šanci by málem propásl!

Na ubruse se postupně shromažďovaly láhve, plechovky, košíky a krabice a Krysomil je dirigoval jako orchestr.

Hyperkrysy zíraly obdivem a chamtivostí, když viděly všechny ty pralinky, párečky, sušenky a smetanovou rajskou polévku. Sešly se kolem prostřené tabule a nadšením si mnuly pracky.

"A teď," oznámil mávnutím, "budeme hodovat! Nejdřív kaviár!" Dle jeho pokynů se otevřely konzervy s korálkovitými drahokamy, které se nanesly na kulaté oplatky. Ty se pak rozdaly mezi shromážděné krysy. Všechny se nervózně dívaly jedna na druhou.

"Ehm, Krys... Krysomile, my ale nemáme rádi kaviár," odvážil se Himbajs nakonec.

"Musíte ho mít rádi!" rozzlobil se Krysomil a oči mu žhnuly. "Je strašně drahej. Myslete na všechny ty ubohý Hyperkrysy, který si ho nemůžou dovolit!"

"No dobře, kámo," rezignoval Himbajs.

Pokřčil rameny a zakousl se. Přemáhal se, aby se mu nezvedl žaludek. Ostatní ho následovali. Krysomil si jejich nechuť dobře uvědomoval. Liboval si v tom.

Možná ale byla tahle královská recepce předčasná. Měl si to schovat na chvíli, kdy stupnice na Master kartě dosáhne svého potenciálního vrcholu. Byla už ale hodně blízko. Už svou sílu krásně cítil. Byla to nádhera. Marfiny karty ho krásně doplňovaly.

"Brzy nastane den, kdy budu všemocný, všemohoucí a všeobklopující!" oznámil krysám, když jim podával nadívaného bažanta, další drahou delikatesu. "Nemůžu se té chvíle dočkat!"

"No jo," mumlaly si krysy pod fousky, shazovaly nedojezený kaviár pod stůl a doufaly, že si toho nevšimne.

"Bude to přesně tak, jak řeknu!" Rozohnil se a vypustil další vlnu energie, až se celý Hypermarket otrásl. "Vidíte! Mám všechno pod kontrolou."

Kousek od něj ležela hromada a na ní krabička z Marfina tajemství. Nechal ji k sobě připlout a vysypat obsah.

Peříčkové podvazky poletovaly vzduchem jako motýli. Ano, a v jeho budoucnosti tu opravdu budou motýli.

"To je ale krása! Jééé!" jásala Jauva a Všivka.

"To ano," přitakal Krysomil.

Zamžoural na podvazky. Byly plné kouzel. Musí být jeho! Sáhl pro ně a dotkl se jich Master kartou. Jakmile z podvazků vysál energii, všechna peříčka upadla.

"Nooooo!" ozvaly se zklamaně krysy. "Proč jsi to udělal?"

"O co vám jde, hlavně že fungují!" odsekl Krysomil a zahodil hedvábné zbytky.

"Jsou takhle efektnější," hádala se Jauva. "Líbí se mi ten podvazek s krabičkou na oběd. Můžeš tam mít chlebiček celej den a vydrží v tom sáčku čerstvej."

"Nic si z toho nedělej," řekl Krysomil a rozdrtil v praxe poslední podvazek. Ten vzplanul, ale Krysomil si toho asi nevšiml. "Brzy bude všechna energie Hypermarketu má a vy budete mít všechny vymoženosti, na který si vzpomenete. Čikoli oběd bude tvůj, když budeš chtít!"

Himbajs a pár dalších začali postupně couvat. Báli se ho. Zdálo se jim, že zešílel. Zachytil šepot myšlenek vůdce vzbouřenců: Moc kazí lidi.

"Tak to není!" zahřměl a vypustil další záblesk magie, která otrásla hromadami zboží a to se rozházelo po celé veliké místnosti. "Moc je dobrá! Jo, může být nebezpečná. Ale vědomosti jsou síla," slintal blahem. Převracel krabičku ze strany na stranu a pak se rozchechtal nad jménem. "Marfino tajemství. Těch už jsme několik poznali, co?" nadhodil a představil si v duchu obraz té Mačky.

Všivka tenkrát udělala velký kus práce, když z Marfy vytáhla tolik informací. Upřímně řečeno, za mnohem méně osobních dat už se dá získat i kreditka, a Marfa takhle nic zlého netušíc vyzvonila Všivce mnohem víc.

"Zdaleka nevyužívá všechnu moc, kterou vládne. Dává přednost těm šperkům. Kdyby nechala volný průchod svým schopnostem, už bych byl dávno za vodou. Ale i tohle bude stačit," nedal se a pohrával si s Master kartou. "To bude až dost. Až se stanu nejmocnějším čarodějem na světě, přidám si do sbírky ještě toho Perverse a Trolle. A mezitím," otočil se na své rozklepané poddané, "budeme hodovat. Jezte! V Brooklynu trpí krysy hladem!"

"Můžeme počkat, až se Skeeve zase objeví," navrhl Kulík, když jsem vypochoďoval z rezervační kanceláře.

Nevěděl jsem, kam jdu, ale kdybych tam zůstal, musel bych začít někoho mlátit do hlavy. A žádná z přítomných hlav nepatřila těm, které jsem chtěl dostat.

"Co budeme teď dělat?" zeptal se Círa ponuře. "Naše past je v čudu a vězeň taky."

"Nevím. Musím přemyslet," odpověděl jsem rozladěně.

Vpád daňářů a útěk té krysy mi sebraly náladu, ale co mě opravdu štvalo, byly výrazy hluboké a upřímné sympatie v obličejích obchodníků. Naše ponížení se rozšířilo a stalo se veřejnou záležitostí. Podle mě se o nepokoje v Marfině tajemství zmínili zákazníci, kteří tam v době výbuchu zrovna byli. Obchodníci si téměř jistě musí myslet, že jsme to totálně zvorali. Tolik o reputaci firmy M.Y.T.H. s.r.o.

Z butiku s obuvi vyplula boubelatá Džinka a zakroužila kolem nás.

"Ach, vy jste tak zlatí lidé," vzdychla. "Marko nám pověděl všechno o tom, co se stalo. Řekl nám to všem a my jsme to poslali všem ostatním na celém Hypermarketu."

"No jo," zavrčel jsem a zkroušeně mávl rukou. Doufal jsem, že tím její ódy a projevy soustrasti ukončím. Nehodlal jsem si to projít znovu.

Džinka ale nebyla na stejné straně scénáře jako já.

"Moc vám děkuji, díky, díky!" zářila jako sluníčko a přiblížila se, aby mě mohla s mlasknutím políbit na rty. Pak popadla Kulíka a Círu a taky jím vlepila po jednom polibku. "Všichni si teď kontrolujeme nesrovnalosti ve výdajích! Asi jste spoustu z nás před tím šíleným Krysomilem zachránili." Pak objala Marfu a Eskinu si přitáhla k sobě z podlahy. "Jste tak skvělí!"

"Hm," souhlasil jsem, když mi došlo, o čem vlastně mluví. Mohlo mi to secvaknout. Džiny bude mnohem víc zajímat jejich vlastní prospěch a to, že jsme zabránili jejich okrádání, než nějaké naše problémy s daněmi. Vypnul jsem trochu hrudník. "To sme."

"Pojďte, vyberte si cokoli z mého krámků," pozvala nás dovnitř k policím s botami. "Každý z vás. Prosím."

"Zrovna jsme tady měli něco na práci," bránil jsem se, ale všiml si, jak mí společníci Džinčinou vděčností ožili. "No... tak dobře."

Boty jsem zase tolik nepotřeboval, ale Tarkeni, majitelka butiku, měla na skladě i apartní doplňky včetně pásků a osobních kosmetických kazet. Jedna z nich byla vyrobená ze šupinaté kůže, která mi šla k pokožce, jen barvu měla

dobronzova. Převracel jsem ji v rukou tak dlouho, až mi ji Tarkeni nacpala do tašky a prohlásila, že je moje. "To je to nejmenší, co pro vás můžeme udělat," rozplývala se. Když jsme z obchůdku vyšli ven, měli jsme všichni mnohem lehčí krok. "Vidíš, zlato?" mrkla na mě Marfa, "jak nakupovací terapie pomáhá?" "To je život, co?" pokyvoval hlavou Círa a obdivoval své nové boty. Ploutve se mu těžko obouvaly. Boty, které mu nakonec Džinka vnutila, musely stát několik tuctů zlatáků. "Bájo," souhlasil Kulík a laskal svůj nový automatický psací svítek vázaný v kůži. Ostatní vděční obchodníci nám také srdečně pomáhali dostat se z té hrozné smůly. Skoro jsem neměl čas myslet na ty zatracené zloděje Skeeovy identity nebo na naši vlastní potupu. Každých sto kroků nás zatahl do svého krámků jiný prodáváč nebo majitel stánku. "Jste strašně dobří lidé," poznamenala Cichavka a všech pět nás políbila. Hned nato nás pobízela, abychom si vyzkoušeli všechny prstýnky na ruce i na nohy, které prodávala. "Maminka by si jistě přála, abyste je měli," trvala na svém mladoučce Elfka a nacpala nám tašku plnou svíček. Dokonce jsem se přistihl, jak se s Džinem, který se mi vznášel v patách, procházím jeho obchodem s nábytkem a nechávám si slibovat vysoké slevy na všechno zboží v obchodě. "Nebo na cokoli z katalogu," dodal pohostinně a široký modrý obličej mu rozzářil úsměv od ucha k uchu. Prohlížel jsem si nabídku pohovek, že bych si vybral něco místo spáleného gauče a nechal pak Woofla proplatit účet, to by se mi líbilo! Díky jedné z Marfínych serepetiček se za námi cestou do hotelu vznášely všechny balíčky a tašky, které už Kulík neunesl. A že jich bylo hodně. "Jestli se nespustí poplach, že se objevil falešnej Skeeve, pudu si zdřímnout," oznámil jsem ostatním. Marfa si dlaní zakryla ústa a široce zívla. "To je dobrej nápad, ty můj malej šupináči," pokyvovala. "Tady vás mám," přiletěl k nám Rimbaldi Džineli z davu. Popadl Marfu za ruce. "Dneska vás miluji ještě víc než kdy předtím, krásná dámo! Pojďte do mého krámků!" A tak nás všechny vzal s sebou. "Musíte se podívat na šaty, které navrhla moje žena speciálně pro tuhle krásně stavěnou dámu, jejíž tělo je tak veliké jako její srdce. Určitě vám všem udělá velikou radost!" Najednou jsem na druhé straně haly blízko umělecké galerie zahlédl čtveřici známých purpurových očí. "Hele, není to Chloridie?" vykřikl jsem a zastavil náš průvod. "Snad jí dohoním." "No samozřejmě!" jásal Rimbaldi. "Vezměte ji s sebou." Než jsem se ale znovu otočil, zmizela v davu. Stejně se mi ulevilo, že je v Hypermarketu zpátky. Dřív nebo později se zase potkáme.

Kapitola dvacátá první

Když jsme vešli do Vulkánu, vzhledl k nám od rozhovoru s jedním z Džineliových bratranců Mrazík, elementární stavební inženýr, a přátelsky nám zamával. "Včera jsem to kouzlo spravoval," trval na svém Mrazík a tváře a nos měl růžovější než jindy. Rozhodil rukama a z prstů mu vytryskly známé bílé kužele chladu. "No ale sám cítíš, jak je tu teď?" rozčiloval se Džin celý modrý vzteky. "Zase je tu vedro! To tvoje kouzlo nefunguje!" "Já to nechápu," přiznal se Mrazík. "Takový horko by tu fakt být nemělo. Není to přirozený. Hej, Aahzi!" šťouchnul do mě, když jsme ho míjeli. "S tím krámkem mě to mrzí. Bylo to hezký místo." "No jo," pohodil jsem jakoby nic hlavou, "snadno nabyt, snadno pozbyl. Je tu nějaký vedro. Děje se něco?" "Celý to tady stojí na živý sopce," vykřikoval Džin a jen letmo nám kývl na pozdrav. "Jasně že tu je někdy trochu přetopeno. Ty tady ale máš dělat svoji práci a to nezvládáš! Víš, jak tohle dopadá?" Mrazík vyfoukl obláček bílé páry. "Tady pod tou sopkou žije elementál, kterej je můj kamarád. Většinu času udržuje sopku na normálu. Už jsem s Mouem dokonce vypočítal, kdy by mohla být další erupce. Ještě dalších osm let to nepřichází v úvahu! Tak mi neříkejte, že to tady nemám pod kontrolou!" "Tak mi teda vysvětlí, proč vždycky omdlívají zrovna mí zákazníci?" dožadoval se Džin. Mrazík pokrčil rameny. "Nevím. Třeba je to z těch cen. Podívejte, koukneme se na to s chladnou hlavou. Vaše podlaha je pevná, OK?" S tím zadupal na žhnoucí oranžovou podlahu. "Není důvod, proč by jí mělo procházet víc tepla." Jejich dohadování přerušilo pípání. Vytáhl z kapsy sněhovou kouli a zvedl rezaté obočí. "Jejda! Musím jet! U Žeryka hoří. Uvidíme se později! A neber si to tak, Aahzi!" "Čau, Mrazíku," zavolał jsem na něj, zatímco si elementál zmrazil podlahu pod nohama a ladně odbruslil do chodby. "Tudy, tudy!" pobízel Rimbaldi Marfu a pevně ji držel kolem pasu. "Moje žena si lámala hlavu s tím nejlepším designem, který by vám padnul! A dokázala to! Každíčký steh prošel umdlévajícíma rukama vil a každičká nitka byla utkána těmi nejlepšími pavouky! Je to náš dar pro vás!" "Dar?" divila se Marfa. "To jste ale opravdu nemuseli." "Ale ano, milá dámo. Jen pojdte!" Po Rimbaldiho popohánění nakonec Marfa vešla spolu se dvěma Džinkami do jedné z větších kabiněk. "No ne," ozýval se její hlas skrz tenkou zeď. "Jsem to vážně já? To není možné... ach, ach, můj bože! Ano, tohle je pro starou Marfu opravdu něco výjimečného!" Pak zasvištěl závěs. S hlavou hrdě zdviženou vykráčela do místnosti dvorní čarodějka Possiltského království a za ní se táhly yardy a yardy námořnický modrého hedvábí. Hořejšek byl střižený hned pod jejím bujným poprsím, ruce jí obepínaly dlouhé rukávy, které se u zápěstí rozšiřovaly do zvonu, a splývající sukně byla zepředu rovná a zezadu se jí bohatě vlnila.

"No to je teda nádhera!" vykřiknul Kulík nadšeně.

"Úchvatné," prohlásila Eskina.

Marfa jen zářila. "Díky. Cítím se skvěle. Co myslíš ty, Aahzi?"

"Moc pěkný," pokyvoval jsem a prohlížel si ji kritickým okem. Barva hedvábí ladila s oranžovým culíkem a látka splývala po jejích více než kyprých tvarech jako voda přes hladké kameny. Marfa zírala do zrcadla napůl ve snu a otáčela se ze všech stran.

Rimbaldi byl celý bez sebe potěšením. Džinská švadlenka poletovala kolem ní několik stop nad zemí a vykřikovala:

"Padnou vám jako ulité! Moc vám to sluší!"

Oblouzněná Marfa se na mě otočila. "Ale kdo vlastně jsem?"

"Jak to myslíš, kdo vlastně jsi?" zeptal jsem se celý zmatený nad výrazem jejího obličeje.

Panenky jí zmizely v duhovkách. "Kdo jsem?"

"Ehm, ehm," zavrčela Eskina. "Marfo, podívej se na mě."

Malá ženština se vyšplhala na židli, aby se zmatené čarodějce dívala z oka do oka. Vzala Marfin obličej do dlaní. Marfa pořád mrkala, ale Eskina jí viděla v očích jen svůj odraz, nic víc.

"Zneužili její identitu," vysvětlila nám Eskina. "Někde tady v Hypermarketu využívají její vlastní podstatu. A to hodně rychle. Krysomilovi měniči identity asi nakupují úplně všude a zboží bude asi hezky mastné."

"Ksaku!" zaklel Kulík. "Jak se na ni mohli dostat? Vždyť jsme ji byli nablízku každou vteřinu!"

"To nevím," vyprskla Krysavanka. "Ale povedlo se jim to."

"A jak to, že se neozval nikdo z těch lidí, který musela okrást?" nechápal jsem. "Je z ní majitelka obchodu. Určitě by se už ukázali a chtěli se podílet na sponzorování reklamy v Hypermarketu."

"Přesně o tom jsem s vámi chtěl mluvit," ozval se Rimbaldi a objevil se s náručí plnou barevných šatů. "Madam u nás nakupuje každý den. Myslel jsem si, že by se dalo říct, že Marfino další tajemství je její láska k Vulkánu! Běda tomu krásnému obchůdku!" S tím jí poslal vzdušný polibek. "A že je skvělá zákaznice! Vždycky platí hotově. Proto jí děláme tenhle dárek."

Dívali jsme se jeden na druhého. Zavrtěl jsem hlavou.

"Není to nic než hnusnej bastard. Marfino měniči identity se nám vůbec nedostali na oči, protože je nechával věci kupovat legálně."

V tu chvíli jsem Krysomila nenáviděl víc než kohokoli jiného v životě, ale na druhou stranu si zasloužil uznání.

"To by se Krysomilovi líbilo, dostat svoje pracky na někoho, jako je ona," souhlasila Eskina. "Chce její moc. Mohl by to s ní totiž dotáhnout na úroveň opravdového čaroděje. Musíme ho zastavit velmi, ale velmi brzo."

"Ale jak?" krčil obočí Kulík.

Uhodil jsem pěstí do dlaně. "Musíme po ní vyhlásit pátrání. Rimbaldi, máš komunikační kouzlo na strážě?"

"Samozřejmě," ujistil mě Rimbaldi a byl rád, že může konečně nějak pomoci. "A mohl bych také upozornit majitele krámků, aby jí zabránili v dalším nakupování - ať už tady běhá jejich vtělení, kolik chce."

"Nejen to," zvedl jsem ruku, protože mě něco napadlo, "jestli se tu bude někdo promenádovat v její podobě, řekni obchodníkům, ať se jí snaží nějak zadržet, zabavit nebo ať si na ní prostě sednou, dokud se tam nedostaneme."

Rimbaldi vytáhl malou kouli a informoval o vývoji událostí všechny své příbuzné.

Rimbaldi ještě ani nedomluvil a v obchodě už se objevil Parvatány a pětice stráží a obklopili nás.

"To snad není možné!" oznámil. "Právě jsem se ty novinky dozvěděl. Všichni hledají madam Marfu."

Stručně jsem mu vyličil to, co nám právě sdělil Rimbaldi o Krysomilově nejnovějším kousku.

"Je to chytrý," přiznal jsem. "Soustředili jsme se na podvodný nákupy, ze kterých se dá získat energie. On si mezitím nebral servítky a zacházel dál a dál, aniž by si toho kdokoli všimnul."

"Je to opravdový nepřítel," pokyvoval hlavou Parvatány. "Madam Eskino, přijměte mou srdečnou omluvu za to, že jsem kdy pochyboval o vašich schopnostech."

Přestože měla Eskina plnou hlavu starostí, tahle hezká omluva na ni zapůsobila.

"Chápu váš bývalý skepticismus. Teď je ale důležité zachránit Marfu a také přítele Skeevea."

"Rozumím," přitakal Parvatány. Vytáhl svoji křišťálovou kouli. Hluboko v ní se na něj otočily malinké obrázky uniformovaných stráží.

"Pozor, pozor," zahlásil do koule. "Vyhlašuji pátrání po téhle Mačce jménem Marfa." S tím zvedl kouli k jejímu obličeji a portrét se ihned přenesl do koule. "Pokud ji najdete, zatkněte ji. Podezřelá umí používat magii. Postupujte opatrně. Opakují, postupujte opatrně."

Kývl na mě a pak s koulí zatřásl. Její obsah začal poletovat a zase se usazovat, až se v ní zformovaly obličeje Džinů, Dablů, mořských panen a mnoha dalších druhů bytostí.

"Hlásí se kapitán Parvatány. Byla odhalena podvodnice. Nenechte Mačku nakupovat ve vašem obch. ..." Jeho hlas najednou utichl. Par se chytil za hrdlo.

Rychle jsem se otočil. Marfa koukala do blba a rukama drtila neviditelný předmět. Vyrázil jsem k ní.

"Přestaň!" zařval jsem. Vyplašeně rozhodila ruce. Oči se jí v tu chvíli změnily.

"Co se děje, zelenošupináci?" zeptala se a úsměvně našpulila zelené rty.

"Nic, Marfo," ujistil jsem ji. Ohlédl jsem se na Para. "Tak honem, spěšste si."

"Jistě, Aahzi... opakují, nenechte tuhle Mačku nakupovat ve vašem obchodě. Jakmile to bude možné, informujte o jejím výskytu strážě ideálně předtím, než vaše zařízení opustí. Konec hlášení." Pak znovu s koulí zatřásl a dal si ji zpátky do kapsy.

"To jsem přeci byla já," zašeptala Marfa zděšeně a ukazovala na malou kouli, kterou měl Par v ruce "Proč?"

"Mají tvoje data," odpověděl jsem stručně. "Chvíli jsi byla v tranzu."

Honem šmátrala po kouzelném detektoru. Červený drahokam celý žhnul.

"Jak se dostali přes moji ochranu?"

"Musela jsi jim to dovolit," vysvětlila Eskina. "Přemýšlej! Nemluvila jsi s někým? Nedávala jsi někomu podrobnosti o své osobě?"

"Kromě běžného klevetění v hospodě si na nic nevzpomínám," přemítala Marfa. "Ne, počkat! Odpovídala jsem na pár otázek tý prodavače, když jsem si kupovala ten náramek, co jsem dala pryč."

Zvedla jedno tlusté zápěstí. Ten náramek posázený modrými drahokamy jsem si pamatoval.

"Odpovídala jsi na zákaznické průzkum?" ptala se Eskina zděšeně.

"Jenom jsem tak povídala s tou prodavačkou, která nakonec byla měnička identity. Je to tak." Marfa zrudla. "To je ono," rozčílila se. "Až se dostanu domů, končím s prací. Na dvorní čarodějkou se nehodím. Ani na žádnou jinou čarodějkou. Dobře jsem věděla, že jsme pod palbou ze všech stran a co jsem udělala? Vpochodovala jsem nepříteli přímo do náruče. Já s tou svojí velkou hubou."

"Nech toho!" přikázal jsem jí. "Až budeš doma, dělej si litostivejši večírky, kolik budeš chtít. Jestli sis toho ale zatím nevšimla, tak tu máme práci. Skeeve je pořád v nebezpečí!"

Marfa se tak styděla, že chtěla odmítnout Rimbaldiho dárek. Požádal jsem ho, ať jí šaty zabalí a schová jí je na jindy spolu se všemi našimi dalšími dárky.

"Teď zrovna žádný zavazadla navíc nemůžeme potřebovat," připomněl jsem oběma. "Musíme něco udělat. Můžeš nás nasměrovat k nejbližšímu doktorovi čaroději?"

"Je to určitý druh vlastnění," vysvětlila nám Drbna a sundala si vyšetřovací nástroj z dvoulalůčkových uší, ale takové projevy jsem ještě nikdy neviděla. Je to spíš něco jako... opětovné přivlastnění, prostě si vás někdo převezme jako věc."

Marfa byla zoufalá. "A co s tím můžete dělat?" žadonila.

Doktorka se zamračila. "Pokusím se to kouzlo narušit. Jako kolegyně čarodějka ale víte, že bez původního kouzla to nejde. Zkusím vás ale začarovat ochranným kouzlem, které vás ochrání od dalších útoků na vaše psýché." Doktorka zašmátrala v kapse a vytáhla malou trhačku. Něco naškrábala a podala Marfě vrchní papír. "Vemte to k nejbližšímu alchymistovi, ať to připraví."

Alchymista byl malý pokroucený skřítek v bílém plášti. Pověsil Marfě na řetízek malou zlatou krabičku. Nahrnuli jsme se všichni do jeho malého krámků a snažili se nezavádět o spousty malých serepetiček na policích podél všech stěn. "Tohle kouzlo je hodně silné. Musí se tak jednou za měsíc obnovovat, ale to už ho snad nebudete potřebovat. Mějte ho pořád u sebe."

"Díky," vzdychla těžce Marfa a chytla se za přívěšek. "Už se cítím líp."

"Jak to funguje?" vyzvídal jsem.

"Odrazem," odpověděl skřítek. "Když se jí někdo pokusí číst myšlenky nebo na ni bude chtít použít predátorské kouzlo, ochrana jim to odrazí zpátky."

"Asi takhle?" zeptal se Círa, roztáhl prsty na rukou a namířil je na ni.

Círa stál naštěstí zády ke dveřím. Ohnivý kruh vyskočil z přívěšku, obletěl Marfu, sbalil se do obrovské koule a vyrazil zpátky na Mrožouna. Ten skončil v davu nakupujících. Vyhrabal se na nohy a zatřásl hlavou, aby si srovnal myšlenky. Zákazníci se postavili na nohy, rozčileně se na něj zamračili a pak se vrátili k pokukování po krámech.

"Fiha!" vykřikla Marfa, když se oheň vrátil do malé krabičky. "To je ale vynález! Hnedka je mi líp."

"Chceš si odpočinout?" zeptal jsem se jí starostlivě, když jsme alchymistovi zaplatili a odešli.

"Ne. Teď chci pomstu," zatula pěst a plula nad námi s nově získanou sebedůvěrou. "Není už to jenom za Skeeve, ale taky trochu za mě. Jak toho Krysomila dostaneme?"

Chvíli jsem přemýšlel. "Potřebujeme návnadu," rozhodl jsem se. "Musí nalákat co nejvíc zlodějů najednou. Něco, čemu neodolají. Náká událost, kterou může Mou pěkně profláknout. Co třeba promo akce?"

"No jo, ale těch jsou tu každý den stovky," namítl Parvatány a pochodoval vedle nás.

Měl na sobě svou uniformu, protože kamufláž už neměla význam. Naši totožnost už znali úplně všichni, včetně nepřátel.

"Zákazníci vidí všechno a chtějí se všeho zúčastnit. Dostaneme na to tisíce lidí. Nebudeme na tom hůř než teď."

"A samozřejmě to bude jenom pro majitele karet, uvažoval jsem dál. "Bude to neodolatelný. Večírek pro zvané s tombolou. Rande s celebritou."

"A kde tu celebritu najdeme?" zeptala se Marfa.

Rozhlédl jsem se po naší skupině. "Co třeba Eskina."

Ta ale vyprskla. "To si musíte dělat legraci."

Hned jsem si to taky rozmyslel. Ne, ona nemá osobnost, jakou mívají celebrity. "Jasně, dělám si srandu. Nemyslel jsem to vážně."

"A co já?" zeptal se Círa s nadějí v hlase.

"Jo, proč ne," zakuckal jsem se. "S tvou spolehlivostí a důrazem na detaily."

Círa se vztekle bušil do hrudi. "To bylo jednou tenkrát na Imperu! No... možná vícrát. Ale komu jinému chceš říct? Tady tomu purpurovému chlupáčovi?"

"Já ne," vložil se do toho najednou Kulík. "Kdybych využil své neobvyklé hovornosti, abych udělal dobrý dojem, zkazil bych si tržní hodnotu coby nájemný hrdlořez."

Zadíval jsem se na Marfu. Poplašeně ode mě odletěla.

"To ne, zelenošupináči! Právě jsme utratili nechutnej balík, abysme kolem mě vytvořili kouzelnou ochranu. A stejně by mě poznali jako majitelku Marfina tajemství, ne?"

Parvatány si odkašlal. "Madam, to byste se divila. Zákazníkům stačí, abyste si vzala brýle, a už je z vás jiný člověk. Jiné šaty, jiný účes a nikdo vás nepozná!"

Nezbyl jí než poslední zoufalý trumf. "Co by tomu řekl Hugo?"

Přistoupil jsem k ní blíž. "Byl by na tebe hrdej. Obětovala by ses a podstoupila nebezpečí, abys zachránila přítele.

Děláme to všechno pro Skeeva, pamatuješ?"

Přestala ve vzduchu couvat. "Jasně že se pamatuju, fešáku. Proto jsem sem přišla. Ale k čemu to bude dobrý, když nakonec Krysomil dostane mojí duši, protože se pustím do něčeho, kde mě zase snadno napadne?"

"Protože z tebe nedostane nic opravdového," ujistil jsem ji. "Ve skutečnosti bysme ho mohli předávkovat a třeba by se nám povedlo zničit trochu z toho talentu, kterej už nasyslil. Mohli bysme ho vrátit kus zpátky."

Marfa se zatvářila pochybovačně. "A jak tohle uděláme?"

Zašklebil jsem se. "Budeme lhát."

Kapitola dvacátá druhá

"Necpat se!" upozornil Kulík jednoho příliš dychtivého Dabla, který se snažil přelézt fialová lana. Ta obklopovala Marfin svůdný trůn umístěný v pavilónku ze šarlatového hedvábí.

Po obou stranách dveří stály standardy ve tvaru středověkých trumpetistů vykládané zlatem a držely vlajky s vyobrazením Marfy. Vůbec mě nepřekvapilo, že měli v Hypermarketu obrovskou zásobu různých částí nábytku a doplňků, které se hodily na všechny promo aktivity pod sluncem. Taková investice se vyplácí, obzvlášť když máte na skladování všeho toho harampádí místo. Jestli má Hypermarket něčeho habaděj, tak je to prostor.

Za celou dobu, co v Hypermarketu jsme, jsem zažil nejrůznější tomboly, loterie, soutěže talentů, koncerty, cirkusové výstupy, četverylky i klasické tanečky, skákání v pytlích, drezúru zvířat, soutěže typu "Vypadáš skvěle", karikaturisty, vykladače budoucnosti, ochutnávký jídel a předváděčky výrobků všeho druhu a také tu nekonečnou a nikdy neutichající hudbu v halách. Poslední položka mě přesvědčila, že mají Mou a jeho agent naprostý hudební hluch, protože vybírají spolehlivě ty nejhorší možné hudebníky v celém vesmíru. Znáám pouliční muzikanty ve stovkách dimenzí, kteří hrají na doma vyrobené nástroje, ale asi tak tisíckrát lépe. Nesmím se nechat vyvést z koncentrace. Asi po hodině přemlouvání se mu povedlo přesvědčit ředitele Hypermarketu, aby v okruhu poloviny bloku kolem Marfina ležení přestaly kapely hrát. Jinak bych se zbláznil. Já přitom budu potřebovat všechn svůj um. Měli jsme sice v davu rozmístěnou celou jednotku ochranky, ale přesto to vypadalo jako katastrofa, která každou chvíli vybuchne ven z hrnce. Přiznávám, že jsem podcenil počet držitelů karet. Nebo se sem museli sjet i z jiných dimenzí.

Třeba se za ty tři dny dostala zpráva o tom, že se Marfa objeví, i za hranice Hypermarketu. Plakáty jsme měli úplně všude.

"Přijďte na setkání s Červenou vílou!" hlásal jeden z letáčků. "Vyhraje s ní rande... a ještě přání navrch!"

Pod pravidly soutěže byla malými písmenky napsaná věta: vstup na loterii pouze pro držitele kreditních karet, jedna karta opravňuje ke vstupu jednu osobu, výhra se musí přebrat osobně. Chtěli jsme oddělit zrno od plev a vyčlenit všechny duplikáty. Budou to podvodníci, které by Par s radostí zavřel.

Mezitím se mohl každý ze šťastných soutěžících s Červenou vílou setkat. Marfa byla trochu nervózní a seděla ve stanu rozložená na hromadě polštářů. Obrovský trůn měl skýtat dostatečný prostor pro jakýkoli druh pseudokrálovské výsosti od Královny Lízatek až po Krále Sloních bohů. Její kostým se inspiroval zbytky harémových šatů. Průsvitná červená róba se třeptala flitry a sklíčky. Na nohou měla rubínové blýskavé pantoflíčky, v novém účesu šarlatové barvy zasazenou korunku a na zádech obrovská průhledná křídla, která jí nedovolila pohodlně se opřít. Křídla byla nabarvená do granátově červená a měnila odstíny jako mýdlové bublinky. Trvanlivost ale měla delší než kořeněné svačinky z rychlého občerstvení. Marfa se postupně dostala přes úvodní nervozitu a nyní zářila okouzujícími úsměvy a přes jemný závojiček pokyvovala na pozdrav užaslým kolemjdoucím.

"Vypadám jako Duch vánočních kocovin," mumlala koutkem úst směrem ke mně.

Stál jsem jí po boku oděn v hogofogo heraldské uniformě.

"Vypadáš úžasně," procedil jsem přes zuby. "Hugo by se z tebe v tomhle vohozu zbláznil."

Zarazila se na chvíli, protože Kulík zrovna vyváděl ze stanu rodinu Impů. "Myslíš?"

"Nemyslím, vím to," opáčil jsem s bezstarostnou sebedůvěrou.

Její manžel, bývalý generál Hugo Badaxe, se do ní před několika lety bláznivě zamiloval. Jakmile to bylo možné, někam spolu zmizeli. Svatba se tedy v jejich případě zdála jako logický a nevyhnutelný další krok. Je z nich jeden z nejstabilnějších párů, jaké znám.

Poťouchle jsem se na ní podíval. "Víc by ses mu líbila už jedině bez šatů."

"To dobře vím," odpověděla Marfa a zahihňala se.

Další na řadě byla Dabelka v elegantních propínacích šatech. Vedle ní se vznášel poznámkový blok. Špičaté uši měla našponované. Musela něco málo zaslechnout z naší rozmluvy. Chtěla Marfu chytit za ruku, ale Kulíkovo zavrčení ji zastavilo v úctyhodné vzdálenosti.

"Drahá. Červená vílo, jmenuji se Somálie. Máte úžasně sladěné barvy, drahá! Píšu pro časopis Roštěnka a mám tam oblíbený sloupek o tom, kdo je kost a kdo ne. Vy jste rozhodně pořádná kost, takže bych si od vás ráda vzala nějakou omáčku. Kdo je tím vyvoleným? Je to vaše druhá polovička? Mí čtenáři budou zvědaví."

Odkašlal jsem si, ale Marfa žádné varování nepotřebovala.

"No, nerada na veřejnosti říkám podrobnosti o své osobě," začala Marfa spiklenecky, "ale Gutlíb je jeden fešák z

Kapri."

"Z Kaprikornu?" naznačila Dabelka tužce a ta vše divoce zaznamenala do sešitu. "Je pravda, co se říká o mužích z Kaprikornu...?"

"Ach, ano," ujistila ji Marfa a noblesně se uvelebila na polštářích. Od křidel se ozvalo KŘUP! Kupodivu se jí podařilo nedat na sobě nic znát. "Je pořád nadřezenej."

"Vážně? No a uvažujete, že byste mu v budoucnu nasadila chomout?"

"Jakmile dokončí rozvodové řízení," nechala se slyšet Marfa a mrkla.

"Věnujte našim čtenářům ještě něco z vašeho osobního života," žadonila Somálie. "Co nejradši jíte?"

"No, dušené kuřecí paličky."

Musel jsem se držet, abych nevyprskl smíchy. Dušené kuřecí paličky Marfa přímo nenávidí. Říká, že by z těch fazolí vždycky pukla. Vymyšlení jí jde moc dobře.

Somálie byla nadšená, že je "hvězda" ochotná se s ní podělit o detaily. "Co byste chtěla dělat na ideálním rande?"

"Jezdit na skibobech."

"Jaké máte číslo bot?"

"Sedma půl."

"Kdy máte narozeniny? Máte radši papír nebo umělou hmotu? Líbí se vám spíš boxerky nebo slipy?"

"Dost," utnul ji najednou Kulík. Jeho těžká, ruka přistála Dabelce na rameni a otočila ji k východu.

"Ach, prosím," žadonila Somálie a poskakovala nahoru a dolů, aby byla za Kulíkovou tlapou vidět. Poznámkový sešitek se jí vznášel nad hlavou. "Ještě jednu větu pro naše čtenáře."

Marfa zavlínala prsty na rozloučenou. "Všechny vás mám moc ráda."

"Fiha!" hvízdla, když se za reportérkou zaklapla stanová dvířka. "Kdyby se mě ještě chvíli ptala, byla bych úplně vygumovaná. Díky, Kulíku."

"Rádo se stalo," odpověděl Troll s galantní poklonou. "Musím uznat, že ty tvoje vytáčky působily naprosto přirozeně."

"Stejně Krysomila neoblbneme," vzdychla. "Dávno ví, co jsem zač."

"My ho nechceme oblbnout," připomněl jsem jí tiše. "Snažíme se dostat jeho podřízený. A když dostaneme i jeho, jediné dobře. Venku stojí Círa a špehuje s 360ti stupňovým hledáčkem."

Hluk zvenku nám připomněl, že tam čekají další zájemci o setkání s Jejím Veličenstvem.

Naznačil jsem stráží, aby pustila dovnitř následujícího soutěžícího.

"No ne, podívej se na tu dámu!" vykřikl nahlas nějaký Tulpan a strkal svou ženu do stanu. Připravil si kameru a řekl:

"Běž se k té Červené víle postavit, drahoušku. Můžeme, že? A ještě s dětmi, ano? No to je ale nádhera!"

Marfa s Kulíkem měli všechno pod kontrolou, takže jsem se rozhodl jít na výzvědy do davu. Mou a jeho funkcionáři seděli poblíž provazů, které obklopovaly Marfín stan. U vyřezávaného dřevěného stolu kontrolovali kreditní karty obklopeni strážemi. Měli na sobě pestrobarevné brokátové kostýmy s tolika vycpávkami, že se jim sotva povedlo natáhnout ruce. Mou ale trval na tom, aby se na naši lsti mohli také podílet.

"Chci ty podvodníky potkat tvář v tvář," svěřil se mi Mou.

Jinak si tu ale pěkně namažou kapsy. Když jsem nadzdvihl plachtu stanu, zvedly se ke mně tisíce dychtivých obličejů.

Když zjistili, že nejsem červená víla, nadšení nepatrně uhaslo.

Hned za stolkem funkcionářů stál stánek polepený plakáty. Uvnitř byl ve skutečnosti dutý a Círa tam umístil své kouzlo. Jedna serepetička mu umožňovala zaklapnout stěny stanu v okamžiku, jakmile by se jeden z lumpů dostal dovnitř. Stráže byly v pozoru, a kdyby přišel signál, hned by zasáhly.

Samotný Mou doprovázel Trpaslici s načechranými vlasy a zvednutým nosíkem, která mi trochu připomínala Eskinu. Rozhlédl jsem se, jestli se tu naše vykutálená špiónka někde nepotuluje. Nebylo po ní ani vidu, ani slechu. Její kouzelný čenich je ale jistě v plné pohotovosti.

Kreditky nejrůznějších barev a vzorů, které sem snášela roztodivná individua, svědčily pouze o tom, že zde vládne blahobyt, ne-li přímo luxusní životní styl. Viděl jsem tucty bytostí z různých dimenzí, jak si povídají s obrovskými křišťálovými koulemi. Jedna Dabelka se prohlížela v kompaktním zrcátku a kouzelnou kosmetikou si měnila rysy. Strašně dlouho se nemohla rozhodnout, který nos jí nejvíc sluší. Nakonec vybrala orlí design s rozšířenými nozdrami. Když vzhledla, zachytila můj pohled a já souhlasně kývl. Potěšeně se narovнала a sklapla pudřenku.

Mou od Trpaslice přijal vyplněnou přihlášku a kupředu postoupil další zákazník. Málem mi vypadly oči z důlků. Byla to moje Pervektní měnička identity!

Stánek za mnou se divoce kymácel ze strany na stranu. I Círa ji detekoval.

Rýpnul jsem strážce po Mouově levici do žeber.

"Támhleto," zašeptal jsem. "Jdi po ní."

Zvědavě se na mě podíval.

Můj šepot byl na Drbouna asi příliš tichý, neslyšel mě. Zato na Pervektku to bylo dost nahlas. Zvedla oči. Naše pohledy se setkaly. Jediným hladkým pohybem přeskočila stůl a byla u mě, drápy zaryté do mého krku.

"Je to podvodnice!" chrčel jsem a odtrhl aspoň jednu tlapu bránící přívodu vzduchu do mých plic.

Pak teprve stráže zareagovaly. Oba dva žoldáci popadli ženskou za paže a pokusili se ji ze mě strhnout. Ona je ale backhandem odrazila a odmrštila je ke stolu s úředníky.

Ze stánku vyletěl Círa v doprovodu kouzelných záblesků. Pervektka vyhnula sukni a odhalila tak levé stehno s černým krajkovým podvazkem. Rozevřela malinkou kapsičku a vytáhla z ní starodávňý samopal Thompson. Museli jsme se s Círou okamžitě krýt na zem, protože bezprostřední okolí pokropila kulkami. Vzduchem projela ohlušující rána.

Za námi se s praskáním sesunul stan. Spolu s padesáti ozbrojenými hyperstrážemi jsem se vrhl na Pervektku. Dav šlel. Oni jsou přeci tou nákupní silou, elit a hýčkanými zákazníky, které si obchodníci kupují vínem a sýry a kupóny na poloviční slevu. Když se jeden strážce zvedl z toho mumraje s krvavým nosem a zbraň, rozeběhli se s jekotem na všechny strany.

Tahle ženská je zatraceně nadupaná bojovnice a má sílu jako drak. Nevím, co ti zlodějičky berou za vitamíny ale jsem si jistý, že chce návod a pak to budu prodávat po flaškách. Váleli jsme se spolu po podlaze a brali s sebou lidi a stoly. Pařáty mi mířila rovnou na oči. Když jsem na obranu zvedl předloktí, bouchla mě dlaní přímo do ohryzku. Zalpal jsem po dechu, nabral jsem trochu vzduchu a pak na jedno vydechnutí zařval:

"Kulíku!"

Nic. Žádný ryk, žádná odpověď. Asi brání Marfu před ušlapáním.

Tentokrát se na bojiště vrhl Parvatány. "Všichni najednou teď!" zavelel.

Tohle jsem na jeho armádě obdivoval od začátku. Fungují jako dobře namazaný stroj. Strážci Pervektku obstoupili a sundali ji ze mě. Nepřestávala se škubat, drápat Drbouny nehty a mlátit kolem sebe, jakmile si uvolnila aspoň jednu ruku.

"Círo, znehybni ji," zasípal jsem co nejhlasitěji a vyskočil na nohy, abych pomohl strážím.

Mrožoun se připravil a napřáhl ruce směrem k ní.

Najednou ho mezi lopatky zasáhl záblesk zeleného světla a porazil ho.

Pátral jsem očima po zdroji útoku. Otočil jsem se a myslel, že tam bude další invaze zombie nákupčích, ale tahle armáda čítala jen jednoho člena. Tedy členku. Vlnila se k nám Chloridie, fialové oči úplně skleněné. Círa se vyškřábal na nohy. Vrhla jsem se k ní, abych od Círy odvedl pozornost. Tak vyslala další blesk ke mě a druhý opět na Círu. Mrožoun se po zádech skutálel za stůl. Slyšel jsem, jak nařiká.

"Dostali jí," zavrčel jsem. Potřebujeme kouzelnou podporu, a to pěkně rychle. "Marfo!"

"Pomoc!" ozval se její hlas tlumený stanem.

Rozhlédl jsem se. Pervektka zatím odhodila strážce a zmizela v ječícím davu. Parvatány si jednou rukou mnul nateklé oko a druhou pomáhal sundat z Moua stůl.

"Je to mhožhný?!" vřiskal Skoklin, když ho strážci vysvobodili. "To bych nikdy nheřek', že budou takhle útočit."

"A cos myslél? Že si s náma budou hrát na schovávanou?" rýpnul si do něj Mou.

"Za tohle někdo draze zaplatí," vykřiknul Woofle a konkrétně se díval na mě.

Obrátil jsem se k němu zády a probojovával si cestu přes nakrabacenou látku zbořeného stanu směrem ke škubající se a kopající hromadě.

"Marfo, Kulíku, přestaňte sebou mrskat!" houknul jsem na ně. "Už jsem tu."

"Ufffff!"

Pořádně jsem se zapřel a odhodil šarlatové plátno stranou.

Zatřepotala se tenounká pomačkaná křídla, zvedla se a za nimi následoval zbytek Marfy.

"Jejda!" hvízdl. "To je hnedka lepší!"

"Seš v pohodě?" zeptal jsem se. Kývla, ale hrudník se jí mohutně vzdouval, jak se snažila nabrat dech. "Tak jo. Mohla bys nazhavit nějakou tu svojí serepetičku a pomoci mi zvednout zbytek stanu? Kulík tam furt někde vězí."

"Nevězí, Aahzi," stiskla mi Marfa ruku. "Snažila jsem se je odpálkovat, ale prořízli někde vzhůru díru a vlezli dovnitř kolo stráží. Museli nák vědět, po kterém hejblátku sáhnou dál, protože měli připravený protikouzlo. Dostali Kulíka a odnesli ho pryč!"

"Kulíka?" nevěřil jsem vlastním uším.

"Jo," svěřila hlavu Marfa. "Dělala jsem, co jsem mohla, abych je zastavila, ale byli v přesile. Je mi to líto, Aahzi!"

"Kdo ho vodnesl?" zeptal jsem se.

Marfa se mi smutně podívala do očí.

"Osm Skeevů."

Kapitola dvacátá třetí

Když osm nijak silných bytostí někoho nese, nikoho nepřekvapí, když to přinejlepším trochu drncá. Každou chvíli pustili Kulíka na tvrdé dlaždice. Kdyby měl volnou pusou, určitě by si to nenechal líbit, ale dva z Tulpanů (dokonce i v duchu je odmítal nazývat Skeevem) mu ji přelepili páskou.

Snažil se jim vyprostit, ale bezvýsledně. Jak je možné, že osm takových drobných tvorů dokáže podlomit jeho mnohem větší sílu? Měl podezření, že to nebyla tak úplně jejich zásluha. Oni jsou jenom trubci na práci. Královna, respektive v tomhle případě král úlu, na něj hodil zeslabovací kouzlo a narušil magii i Marfě.

Ke skupince se přidala ještě devátá postava a vzala Kulíka za rameno. Kulíkovi poskočilo srdce. Nejdřív si myslel, že Aahz lest prokouknul a chystá se ho zachránit. Byl to Pervers... vlastně Pervekt, ale ženská verze.

"Todle nejní fěr! Proč taky nhemžu vypadat jako vostatní?" zeptala se Pervektka rozmrzele.

"Protože jsi ztratila Skeevovo kartu," odpověděl jeden ze zdvořilých tulpanských obličejů. "Velkej Sejr je nedělá znova, to snad dobře víš."

Pervektka něco zamumlala. Skupinka kráčela dál a vybírala zatačky. Kulík se snažil zapamatovat všechny rohy, ale dívat se na strop není zvyklý.

"Jejda," vyhrkl jeden podvodník v čele. "Před náma je hlídka! Hej, ty, proměň nás!"

Koutkem oka zachytil Kulík zase něco zeleného, ale tentokrát to bylo tmavší a hladké. Nově přichozí byla Aahzova kamarádka Chloridie.

"Mmmmm!" ozyval se Kulík a snažil se ji na sebe upozornit. Ani se na něj svými čtyřma očima nepodívala. Měla

omámený a naprosto poslušný výraz. Byl z toho v šoku. Asi taky nakonec propadla Krysomilovi a jeho kouzlu s ukradenými kartami.

"No konečně, tady seš," zavrčel podvodník, který táhl Kulíka za levou nohu. "Nemůžeme ho nechat upláchnout. Hod' na nás proměnu."

Na jeho rozkaz začala Chloridie odřikávat neznámá slova. V okamžiku se jeho únosci Tulpané změnili v kroužek udatných Džinů v kombinézách. Kulík se klepal při představě, v co asi proměnili jeho.

"Dobrý," uznal vedoucí Džin. "A teď si jdi něco koupit. Až tě budeme potřebovat, zavoláme."

"Mmmmmh!" upoutával Kulík zoufale její pozornost, ale Chloridie už se dávno otočila a odvlínila pryč.

Tulpano-Džinové ho znovu zvedli za nohy a pokračovali v cestě.

Prošli pod dalším dlouhým úsekem stropu s několika změnami směru, až ho tahle jejich proměněná grupa konečně přenesla přes práh. Kolem to páchlo něčím povědomým, něco jako síra a trochu ostřejší zápach připomínající čpavek. Skrz ramena iluzorních Džinů kolem sebe viděl vysoké police plné modrých džinů. Ty se Tulpanům přeci tolik líbí. To musí tedy být ve Vulkánu. Ale kam ho tím pádem nesou?

Koutkem oka vnímal Kulík nekonečné řady kabiněk. Snažil se alespoň spočítat dveře. Z předchozích návštěv si zapamatoval, že Vulkán zasahuje do mezidimenzionálního prostoru. Možná právě proto nemohli Krysomila nikdy najít. Nemusi se totiž vůbec nacházet v téhle dimenzi.

Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat a byla pro něj překvapivá. Eskortá minula několik stovek dveří a pak zatočila ostře doleva přes pestrobarevný závěs rovnou do vlhké horké tmy. Jakmile byli uvnitř, proměňovací kouzlo zmizelo. Kulík měl mnohem citlivější oči než jiné druhy, takže se rychle rozkoukal. Všiml si, že skupinka pochoduje dolů z kopce. Ze stropu slabě zářila mdlá světla a propůjčovala Tulpanům obrysy malomocných.

"Ehm, ehm!" oznámil jeden z podvodníků. "Zdá se, že je Velkej Sejr doma."

"Tak copak jste mi přinesli?" zeptal se pištivý hlas dychtivě a hrozivě zároveň.

Tulpani pustili Kulíka na zem. Přistání ani moc nebolelo, protože ho ztlumila nějaká nerovná podložka.

Mezi Kulíkem a stropem se zjevil černý chlupatý obličej. Tak velkého hlodavce Troll ještě nikdy nespasil. Přišera byla skoro tak velká jako Eskina, měla úzkou špičatou hlavu zakončenou nakrčeným černým čenichem s dlouhými rovnými fousky, které se mrskaly, když to mluvilo.

"Vítej v mojí Krysi díře," zapískal hlodavec a předvedl žluté ostré čtverhranné zuby, které kontrastovaly s ebenově černou srstí. "Moje kolegy už asi znáš, ne? A já jsem Krysomil, Král Hypermarketu a brzy celé Krysavy. Co si myslíš o mém království?"

Někdo Kulíkovi strhl pásku z úst a současně mu bolestivě vyrvál notnou dávku chlupů z obličejce. Se svázanýma nohama se pokusil vstát a hned se bouchnul hlavou o strop. Skácel se na hromadu šatů a všiml si, že mají všechny ještě přidělanou cenovku. Vysoukal se aspoň do sedu. Kam až jeho oči dohlédly, všude se rozkládala neuspořádaná komora plná šatů, šperků, knih, hudebních nástrojů, velikých zařízení, srolovaných koberců a nábytku. Všechno bylo v originálních taškách nebo krabicích sházeno na vratkých hromádách, jako by více záleželo na získávání zboží než na jeho vlastnictví.

"To je spíš nějaká skládka, ne?" vyhrknul Kulík, ale pak se zastyděl. "Prosim o prominutí. Takové osobní poznámky jsou neslušné. To bude tím horkem."

Krysomilovi rudě bžuly oči. "Prostě jenom žárlíš," zasyčel. "Závidíš mi mojí sbírku. Teď už jsi ale její součást. Patříš jsi M.Y.T.H. s.r.o. a tady má Skeevové tě získali. Máš pro mě nevyčísitelnou hodnotu."

Krysomil odskočil od Kulíka a předvedl mu dlouhý hadovitý a holý černý ocas, kterým švihal jako bičem. Podvodníci se mu klidili z cesty. Krysomil vylezl na jednu z hromad. Tahle byla ještě více vratká a vzácnější než ostatní. Na vrcholku spatřil Kulík něco jako sedadlo. Ukázalo se, že je vyrobené z náhodně pospojovaných předmětů ze vzácných kovů, například hodinek a příborů. Určitě se na něm nesedí pohodlně, ale Krysomil se uvelebil, jako kdyby to byl trůn. To je ono, došlo Kulíkovi. Toho se Eskina bála! Krysomil si udělal království přímo pod samotným Hypermarketem! Obrovská černá krysa zašmátrala v hromadě odpadků pod trůnem. Když se packa vynořila, držela zlatý obdélník, který zářil jako pochodeň.

"Hleďte na Master kartu!" prohlásila černá krysa. "Dej mi všechnu sílu, kterou jsi pro mě nashromáždila. Za všechny totožnosti, který jsi zneužila!"

Kulík jen nevěřicně všechno pozoroval. Únosci se začali přehrabovat v kapsičkách. Pervekta otevřela peněženku. Všichni vytáhli štůsky karet, které byly mnohem silnější než ta ubohá hromádka, co zabavili svému bývalému zajatci. Chvilku se v kartách spěšně přehrabovali. Všichni Skeevovi dvojníci vytáhli stejnou modrou kartu.

"Jedna karta vládne všem, jedna jim všem káže, jedna všechny přivede, Hypermarket do temnoty sváže."

Jakmile bylo kouzlo dokončeno, Kulík zahlédl jejich původního vězně, Hyperkrysu s černým knírkem, jak ji říkal Parvatány. Byla to ta Pervekta. Kulík si vzpomněl na stížnost, že už jejich zajatec nebude moci využívat Skeevovu identitu a že Krysomil nebude moci (ne nebude umět) tuhle sílu obnovit. Kulík z toho měl v duchu velikou radost.

Aspoň Krysomilovi zabavili jednu devítinu schopnosti vysávat Skeevovu identitu. A jak přeměny pokračovaly, odhalil ještě jednu překvapující skutečnost.

"Vy jste všichni Hyperkrysy!" divil se nahlas.

Jedna z nich, hnědá krysa s bílými packami, mu skočila na hrudník. Proti Krysomilovi byla poloviční a proti Kulíkovi asi dvacetkrát menší.

"A co jako?" zeptala se a předvedla dlouhé bílé zuby.

"Nic, nic," ujišťoval ji Kulík způsobně. Byla to marná snaha trochu je zastrašit. Kulík respektoval, že se jeho současný cíl nepolekal. "Já nejsem žádný dimenzista... prostě to jenom komentuji. Co se to, proboha, dneska stalo s mým dobrým vychováním?"

"Hele, kámo, poslouchej, jak mluví," poznamenal jeden štíhlý druh se světlou srstí. "Jste si jistý, že není jeden z nás? Nezní moc jako Troll."

"Tak dost, Jauvo!" vyprskl Krysomil. "A teď mojí sílu!"

Krysa z Kulíka poslušně seskočila. Všech devět měničů identity se shromáždilo kolem Krysomila a zdvihlo balíčky karet nad hlavy. Černá krysa je sebrala a přiložila ke zlaté kartě.

Z Krysomilových vychrtlých pracek vyšlehl záblesk světla. Obklopilo Krysomila kolem dokola a najednou ta černá krysa vypadala... větší. Kulík znechuceně vrtěl hlavou.

Světlo pohaslo a Krysomil dal menší karty pryč. "Už jsem tak blízko," zakvílel a svíral žhnoucí zlatou kartu. "Ale furt to není dost! Já chci bejt čaroděj!"

Seběhl z trůnu rovnou ke Kulíkovi.

"Ty mi taky dáš svojí identitu," zašklebil se Kulíkovi přímo do jeho různě velikých očí.

"To bych netvrdil," nesouhlasil Kulík.

Sám moc magie neuměl, ale vyrostl v domácnosti, kde maminka a sestřička pořád kouzly sršely. Běda ale tomuhle nešťastníkovi Trollovi, nemá ani ochranné kouzlo, kterým by se mohl bránit! Snažil se na něj soustředit aspoň teď, když na něj tahle prašivá krysa vztáhla pracky.

Cítil, jak Krysomilova magie protíná jeho ochranné kouzlo jako sekýra prosekne šátek. Šokovalo ho to. Od kutálel se co nejdál, aby se ho Krysomil nemohl dotýkat. Šmankote, ta místnost je ale zacpaná harampádím! Jak se odtud má někdo rozumně dostat? Jeho usilovné zmítání sem tam nakonec způsobilo lavinu krabic, které se na něj sesypaly a nadobro ho uvěznily.

"Odpor nemá smysl," zasyčel Krysomil a stahoval ze vzduchu kouzelné praskání.

"Ale ano, jistěže má," odpověděl Kulík z posledních sil, "nedá se bez něj vybudovat pořádně pevné společenství, že?" Troll bojoval statečně, ale měl úplně bezmocné končetiny. "To je ale nechutné," vykřikl, když na něj černá krysa vztáhla pracky.

"Jak je možný propásnout někoho, kdo unáší Trolle?" nechápal jsem a přecházel po fialovém koberci v ruinách Marfina tajemství asi ve čtyři hodiny ráno následujícího dne.

S pomocí celé hyperochranky a asi poloviny obchodníků jsme se rozdělili na dvě skupiny a pročesali každý yard Hypermarketu. Nohy mě bolely k omdlení, ale vina mě na nich držela dál. Nemohl jsem se zastavit.

"Měli jste starost o mě," zdůraznila Marfa provinile. "Copak moh' někdo tušit, že půjdou po někom jiným? Všichni jsme předpokládali, že půjde Krysomil po obětech s největším kouzelným talentem."

"No," pípnul Círa. "Myslel jsem, že budu dalším cílem."

Pohrdavě jsem vyprskl. Eskina vypadala bídě.

"Stopy nikam nevedou!" oznámila nám. "Sledovala jsem je všechny, každičkou skupinu kroků, které vedly ven ze stanu. Stopy jsou ale zničené. Je tam moc pachů a pak najednou nic. A Kulíkova tam není vůbec. Museli ho asi nést."

"Nemáme žádné svědky," přiznal Parvatány unaveně. Dohlížel na celou operaci po mém boku. Dlouhé uši měl celé zvadle vyčerpáním. "Díval jsem se do křišťálových koulí a radil se se všemi hlídkami. Museli se proměnit, jakmile vyšli ze stanu. Sledoval jsem několik skupin, které nesly z Hypermarketu velké břemeno, ale všechny prošly kontrolou. U Grottiho byl výprodej koberců."

"To je strašný," zaúpěla Marfa. "Co když se vrátíme a najdeme Tanandu? Mohla by nám pomoci."

Obešel jsem ji a přestal pochodovat.

"Chceš snad říct, že to sami nezvládneme?" zaburácel jsem.

Marfa couvla.

"Nono, se nemusíš hned tak čílit, šupináči! Jenom jsem myslela, že by měla vědět, co se bráchovi stalo. Třeba má nějaký, já nevím, trollí způsoby, jak najít člena rodiny."

"Vo tom nic nevím," informoval jsem ji suše. "A ty dva znám už pěkně pár desítek let. Bojím se o něj stejně jako ty. Máme tu ale slušnou armádičku. Mý zkušenosti a vědomosti, tvój intuici a talent, Círovo... no prostě Círu..."

"Hej!" protestoval Círa.

"Eskinu, Para a asi tak půlku obyvatel Hypermarketu, který nám chtěj pomoci. Prostě to zkusíme. Jestli ho brzo nenajdeme, slibuju, že půjdu pro Tanandu, Kvída a Friga a ještě celej Mormonskej chrámovej sbor."

Přes veškerou únavu se Marfina velká ústa trochu pousmála. "Aahzi, drahouši, vždyť víš, že tobě věřím. Jenom když jde o mý přátele, tak nevěřím sama sobě."

"No, to bys ale měla," nedal jsem se. "Když se Skeeve vzdal tý vymazlený prácičky dvorního čaroděje Possilta, možná jsem byl trochu naštvaný, ale myslím si, že ty vnášíš kvality, který on tam nikdy nedal." Marfa ke mně připlula, objala mě a dala mi velikou pusu. "Hele, to si nech pro Huga!"

"Víš, Aahzi, možná máš zuby jako žralok," usmála se, "ale štěkáš mnohem víc, než koušeš. Tak jo. Říkejte co vás napadá. Jak dostaneme Kulíka zpátky?"

Chvilku jsem se na ni nemohl dívat. Otočil jsem se na místní expertku. "Co myslíš, Eskino?"

"Nevidím v tom logiku," souhlasila s námi. "Myslím, že nám tím chce Krysomil jen dát políček. Ještě nikdy nepotřeboval oběti někam odvádět, stačila mu jejich identita. Tohle je namířené na nás, aby ukázal, že je schopen dostat i našeho nejsilnějšího kolegu a my s tím nic neuděláme! Dokonce ani nevystopujeme jeho skrýš, protože nejsme schopni sledovat pachy, kudy on a jeho sluhové vlezli do nory."

"Co jsi říkala?" zastavil jsem se v polovině kroku.

"Já..." začala, ale tvářila se zmateně.

"Nech to bejt," mávl jsem rukou a přišel si jako ten nejubožejší novic, který nemá ani všech pět pohromadě. "Mluvila

jsi o stopování. Proč nás to nikdy nenapadlo?" Plácl jsem se pořádně do čela.

"Cože?" nechápala Marfa. "Co nás dřív nenapadlo?"

"Pořád jim nastavujeme pasti tady v Hypermarketu," vysvětlil jsem. "Krysomil nám právě poslal pozvánku k boji přímo v jeho království, jenom zapomněl napsat na obálku zpáteční adresu. A my," ukázal jsem na naši malou partičku, "zaktivujeme zpětný volání a dostaneme ho."

Eskina vyvalila oči. "Co to má znamenat?"

"To znamená," přeložila jí Marfa s očima plnými obdivu, "že na Krysomilovo podvodníky nasadíme stopovače a ty nám ukážou, kde se schovává. Prostě se na ně napíchne a pak je budeme sledovat až do jejich doupěte. Nemůže to být daleko. Na to jsou tady až moc často. Ty jsi ale bedna, cukrouši!"

"Mohlo by to být mimodimenzionální," připomněl jsem jí, "ale s tvejma serepetičkami jsem připravený je sledovat třeba do pekla a zpátky."

"Já taky. Aahzi, zlatíčko," souhlasila Marfa a poplácala mě po ruce.

"Ale jak se na ně napíchne?" zeptal se Círa. "Těžko budou poslušně sedět a nechají si za límec přidělat GPSku."

"Ale nechaj," mrknul jsem. "Ve skutečnosti eště rádi zaplatí za to, že to pro ně laskavě uděláme."

"Jak?" nemohl se dočkat Parvatány.

Ukázal jsem na místnost kolem nás. "Marfino tajemství se otevře ještě na jedno kolo výprodejů: totální krach cen! Musí to mít podporu jako blázen! Uděláme plakáty, ať to stojí, co to stojí. Jděte vzbudit Marka, ať Hypermarket polepí reklamama. Otevřeme ještě na jeden jedinej den, abysme se zbavili jednoho speciálního zbožíčka."

"My ale nemáme žádný zboží," podotknul Círa a ukázal na prázdné zdi.

"Budeme mít," ujistil jsem ho. "Stavím se pro něj na Pakle. Zatím to tady uklidte a připravte. Uvidíme se za pár hodin."

Vytáhl jsem z kapsy D-hoplák.

"Hodně štěstí, fešáku," popřála mi Marfa a poslala mi vzdušný polibek.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Za velikých ovací otevřel Mou o šest hodin později znovu Marfino tajemství.

Zbytek týmu odvedl skvělou práci a celý krámeček perfektně vypuliroval. Na místo rozsekaných dveří od kabelek pověsili narychlo spíchnutý závěs. Když byla dekorace někde moc poničená a nespravila by to malá úprava, Círa ji přikryl kouzelnou iluzí. Většinu polic se podařilo dát do původního stavu. Jediné, co ještě před půlhodinou chybělo, bylo něco, čím by se zaplnily.

Stál jsem za přepážkou a s bleskovou návštěvou Pakly se ještě úplně nevyrovnal. Potřeboval jsem získat zboží téměř obratem po objednání, takže jsem musel použít větu, kterou všichni Dablové milují a kterou by nikdo jsoucí při smyslech nikdy nepoužil: na ceně nezáleží. Půl hodiny jsem strávil vymýšlením nápadů s ospalými dabelskými módními návrháři. Pokusil jsem se poplatky snížit aspoň tak, že jsem s nimi domluvil částečný úvěr. Stejně budou všichni během pár dnů pracovat pro dabelské obchodníky, kteří vyčkávají zbývajících dva dny, než na náš trh prorazí.

To ale nebylo důležité. Musel jsem si pořád připomínat, že jde jen o jedno jediné. Musím okamžitě získat to, co potřebuji, a zachránit Kulíka, zlomit Krysomilův vliv nad Marfou a uchránit Skeeva, aby jeho síle nepodleh.

A dostal jsem, co jsem chtěl. Během pouhých pěti hodin vyrobili dvacet tuctů velmi, ale velmi speciálních podvazků.

Vypočítal jsem, že pro naše účely bude tohle množství stačit.

Jakmile jsem měl krabice pohromadě, hopnul jsem zpátky do Hypermarketu.

Parvatányho strážce měly plné ruce práce, aby vůbec udržely davy nákupčích před krámkem v mezích. Když jsme podvazky rozvěšovali ve výloze, ozývalo se samé "och" a "ach". Rychle jsem ještě zaškolil Džinky.

"...náladoměr, futrálek na svačinu, MP3 přehrávač, protijed, prsten s jedem, nápoj lásky, dalekohled..." Procházel jsem řadami polic a vyjmenovával jednotlivé položky. "...Elektronická chůvička, alarm proti zlodějům, flakónek na parfém, přenosný sejf, připomínkový úkolů... a nezapomeňte, až vám Círa dá signál," zastavil jsem se za přepážkou a ukázal jim krabici pod pultem, "napište tyhle výrobky tomu, koho vám ukáže. Jasný?"

Obě kývly. Byla to Nita a Furina Džineliovy, které jsme si na tenhle den najali z Vulkánu. Rimbaldi mě ujišťoval, že jeho dvě neteře jsou ty nejchytřejší prodavačky, které má. Spoléhal jsem na jeho slova. Může na nich záviset Kulíkův život. Věděl jsem, že je to naše poslední šance.

Na chlup přesně v deset jsem kývl na Moua, aby přestříhl pásku. Za doprovodu ječivých tónů a slok hyperhudby se do obchodu nahrnuli zákazníci.

"Ach, tenhle jsem tu tenkrát neviděla," obdivovala Impka šmolkově modrý podvazek s dětskou chůvičkou. "Tohle by se mi ale tolik hodilo."

"Ty jsou naprosto skvělé!" vykřikovala Tulpanka. "Dokonce lepší než první zásilka. Škoda, že tady musí skončit!"

"To je moje!" ječela Dabelka.

"Moje!" nedala se Trpaslice a snažila se jí vyrvat krajkový podvazek s nápojem lásky.

Než odbila jedenáctá, Círa na Nitě a Furinu asi dvacetkrát mrknul. Bylo mi jasné, že jsme se někde museli seknout, protože si nikdy nemůžeme být jisti, kdo je opravdový zákazník a kdo ten šílenec. Nakonec jsem ale věděl, že jsme zaseli celoplošně.

Jen si to vezmi, ty krysáku. říkal jsem si v duchu.

Nikdo nebude unášet mé přátele, aby se to neovrátilo proti němu.

Přesně podle programu dorazil kolem půl dvanácté inspektor Skrbla se svou veselou četou.

"Okamžitě to tady zavřete," přikázal Marfě. "Nemáte nejmenší právo provozovat nějaký výprodej, když jste ani předtím neměli licenci."

Prodral jsem se k němu.

"Jo, de iure tady žádný byznys neděláme, ale de facto bysme měli mít možnost výprodeje, když nám během vyřizování papírů nedovolíte prodávat. Nemůžeme si dovolit čekat na identifikační kartu a pak teprve dělat výprodej."

Skrblá se na mě zadíval.

"Okamžitě zastavte všechny transakce," důrazně přikázal Džinkám, které zuřivě zabalovaly krabičky.

Podívaly se na mě. Já mrknul na Círu, který významně kývl.

"Udělejte, co říká." Otočil jsem se k davu nedočkavých zákazníků. Džinky se vzdálily od přepážky. "Dámy a pánové a... kdokoli další, kvůli vnějším okolnostem musíme výprodej ukončit. Další transakce jsou nezákonné."

"Noooooooo!" Ozval se z publika zlověstný hukot.

"A když je nemůžeme prodávat," začal jsem, ale každou slabiku jsem si bolestivě protřpěl. Musel jsem si připomenout, že to je pro Skeeva, Marfu a Kulíka. "...tak si můžete vzít, cokoli si přejete, zdarma."

"Jupíííí!"

Hukot se změnil v projevy radosti a nadšený výskot. Zákazníci začali strhávat všechno, na co dosáhli. Vyklidili police i stěny. Načaly se obvyklé pěstní souboje a přetahování, ale zase rychle skončily, protože by protivníci mohli mezitím přijít o šanci popadnout nějaký další kousek zdarma. Skupinka nákupčích se společně vydala do zadního skládku a tam tahala jednu krabici za druhou. Prožíval jsem si vnitřní bolest. Každý si odnášel ze dveří zboží, za které jsem zaplatil a teď nemám možnost si náklady vyrovnat.

Bohem okamžiku byl obchod úplně oholený.

"Způsobili jste si to sami," informoval mě inspektor. Doufám, že jste teď spokojeni."

Přimhouřil jsem oči a hodil na něj zlověstný pohled, i když jsem v tu chvíli byl opravdu spokojený. "Zkazili jste nám celý den. A protože už tady nefunguju jako obchodník a tím pádem nespádám pod váš obor, sbalte si laskavě ty své indigové zadky a vypadněte z mého legálně pronajatého prostoru, jinak těm vašim ranařům předvedu úplně nové místo, kde si můžete schovávat své kuše."

Inspektor Skrblá sebral veškerou svou důstojnost a odkráčel. Prásknul jsem za nimi dveřmi.

"Tak a teď jsme oficiálně bez kšeftu," oznámil jsem ostatním.

"Jak to, že se na nás ty daňáři dostali tak rychle?" divila se Marfa.

Založil jsem si ruce na prsou a spokojeně se opřel o zeď.

"Protože jsem jim tu informaci sám zavolal. Nepotřebovali jsme zase tak moc času, stačilo, abysme naše stopovače nasadili na správný lidi."

"Aahzi," poznamenala Marfa, "ty jsi génius."

"Nech si ty komplimenty, až dostaneme Kulíka," ohradil jsem se a mnul si ruce. "Dáme jim ještě chvilku a pak se jim vydáme po stopách."

"Ale samozřejmě, Aahzi," vykřikl Rimbaldi až přehnaně vstřícně, když jsem si ho vzal ve Vulkánu stranou na kus řeči. S otevřenými pusama tam jako obvykle stála skupinka Tulpanů a pozorovala prodavačku, jak předvádí džíny se zlatými kapsami. Nám tudíž pozornost nikdo ani nevěnoval.

"Celá letka koberců rodiny Džinelů vám bude kdykoli k dispozici. Gustavo se nabídl se zbraněmi. A Marko vám poskytne jakékoli bezpečnostní opatření."

"Díky," vydechl jsem. "Vůbec nevím, jak daleko a rychle se budeme muset pohybovat."

"Jsou vaše a můžete s nimi letět třeba na kraj dimenze, příteli! Toho Trolle je nám líto."

Trhl jsem sebou, že ta zmínka o něm už obletěla celý Drb. Litoval jsem, že jsem vypustil tolik stopovačů. Ale spoléhal jsem na přesilu. Vsadil jsem na to, že zkušený Krysomilovi zloději ukradnou převážně zboží s visačkami. Doufal jsem, že potom budeme pronásledovat jenom dvě nebo tři silnější stopy. Zatím se v Hypermarketu vyskytovalo hodně malých, roztroušených všemi směry.

"Nevšiml si tu včera někdo něčeho neobvyklého?" zeptal jsem se.

"Ne, ne," kroutil hlavou Rimbaldi. "V obchodě to žilo. Několik stovek nákupů, dva závozy, hodně přetahování, zkrátka to byl dobrý den."

Chystal jsem se k odchodu. "Ale mějte oči otevřené, jo?"

"Jistě," přitakal Rimbaldi. "Vaše mise je i naše mise!"

Všichni věděli, co děláme.

Marko je naším absolutním příznivcem, takže to rozhlásil soukromě mezi příbuznými, Eskina a Sibonka si zase daly záležet, aby s námi táhli za jeden provaz všichni jejich přátelé.

"Počkejte, až se Hypermarket zavře," odpovídal jsem pokaždé, když se mě někdo ptal. "Vydržte."

"Za hodinu budou zavírat," sledovala Marfa čas a netrpělivě pohupovala nohou v křesle "pro manžely" v prázdném krámku. Cinkala při tom svou sbírkou kouzelných šperků, kterou toho dne doplnila několika novými vybranými kousky.

"Já teda nevím, jakou máte při nakupování výdrž vy, ale já bych od desíti od rána až doted' chodit po krámech nevydržela. Už nezvládnou dál čekat. Mám o Kulíka strach."

"Souhlasím s Marfou," prohodil jsem a mrknul na Círu. Ten si přes křišťálovou kouli položenou na přepážce hrál s nějakým týpkem z jiné dimenze interaktivní hru. "Tak co? Jsme připravený na stopovačku?"

"Já už musím, Delosi," mávl na obličej v kouli. Vzal atlas Hypermarketu, rozevřel ho na pultu a položil na něj kouli. Rukama jí přejel a koule se zamlžila. "Oukej, jsem připravenej."

"Já taky," dodala Eskina a vycenila ostré zoubky.

Parvatány vyskočil na nohy a zasalutoval. "Hyperarmáda k vašim službám, pane!"

"Stačí Aahzi," opravil jsem ho s povzdechem. "Tak jdeme na to."

Círa vyletěl před námi a pořád kouli a mapu sledoval. "To je moje GPSka," vysvětlil a vznášel se pět stop nad zemí. "Už se hodně rozptýlili," pokračoval a málem se srazil s párem obrovských černých hmyzoidů, kteří si zadními nohama kouleli nákupy dolů do haly. "A některý jsou mimo dimenzi."

"Hm," pokyvoval jsem hlavou. Pronásledovat je dimenzemi by nebylo zrovna růžové, ale jsme připraveni na všechno. "Helemese. Pár těch vašich těžkejš nákupčích tu pořád je. Vidím tu signál několika skupinek podvazků, jsou v Hypermarketu."

"Ty ale musej bolet nohy," přeletěla Marfa k Círovi a politovala zákazníky.

"Můžou to být ty zloději," navrhl jsem. "Tipnul bych, že má Krysomil tak aspoň dvanáct nohsledů, který popadli našeho speciálního zboží víc kusů než kdo jinej. Zkusíme prověřit nejdřív ty nejbližší stopy. Která je největší?"

Círa na další křižovatce změnil směr a zamířil ke vchodu K. Spolu s Marfou nabrali ve vzduchu rychlost. Eskina a já jsme za nimi pádili s Parvatánym a jeho pochodující armádou v patách.

"To je fakt pěkná sbírka," informoval nás Círa vzrušeně. "Nepřekvapilo by mě, kdybysme tam našli celej gang."

Círa ukázal na místo, ve kterém jsem rozpoznal jednu z vnitřních arén. Docela jistě to bylo oblíbené místo kapsářů. Hudba hrála hlasitěji než obvykle, něco ve stylu umbabá umbabá. Obvyklý dav čumilů tvořil skoro neprostupnou překážku.

"Mrknu se tam," nabídla se Marfa a vzlétla vzhůru, zatímco Parvatánym strážé dělaly prostor pro nás pěši s pozemním pohonem. Eskina se mě pevně chytila za ramena a já se začal cpát skrz zástupy o hlavu větších bytostí. Dav se občas otřásl hvízdáním nebo smíchem či jásáním nad něčím, co sledovali. Jenom jsem doufal, že tam zase není nějaké skeevovské vystoupení. Teď zrovna fakt nemám náladu, abych to vyřešil nějak slušně.

"Buď v klidu, zlato," zavolala na mě dolů Marfa.

V tu chvíli jsem se zrovna procpal doprostřed. Kousek ode mě se kroutila nějaká tanečnice se stříbrnou pokožkou a laškovně na mě mrkla modře nařasenýma očima. Její sporý oděv sestával ze dvou velkých drahokamů a kousku lehounké látky na strategických místech těla. Ruce a nohy měla posázené tuctem podvazků s labutěnkou z Marfina tajemství. Každou chvíli si jeden svlékla a odhodila ho do nadšeného publika. Tancovala poměrně blízko a najednou mi se smyslným výrazem v obličejí přejela podvazkem pod nosem. Přihlížející zavýli. Já zavrčel.

"Tohle není náš problém," pošeptala mi Eskina do ucha.

"Beze srandy," souhlasil jsem. Prodral jsem se davem pryč. Círa se vznášel na jeho okraji a tvářil se zahanbeně.

"Aahzi, na mou duši, nemohl jsem to vědět!"

"Nech to být." mávl jsem rukou. "Kde je další?"

"Chodba O." A tak nás Círa nasměroval za dalším silným signálem.

Nedaleko dveří P jsme zkoumali velký otevřený prostor a v prořídlem davu hledali Círova nákupčího. Doufali jsme, že to bude jeden nebo několik z Krysomilových zlodějů.

"Tenhle byl fakt chamtívej," prohodil Círa a směřoval k nezbytnému hudebnímu stánku. "Zaznamenal jsem tam aspoň dvacet nebo třicet stopovačů."

Prorazili jsme si cestu přes muzikanty, kteří zrovna spustili pervskou taneční hudbu. Znechuceně jsem se otřásl, protože muzikanti začali každý od jiného tónu a rozjeli se různou rychlostí. Takhle kazit Zabíjákův valčík!

Uprostřed hromady nákupních tašek z butiků převážně se spodním prádlem stála trojice dam s modrou pokožkou. Dračice, Džinka a Gremlinka. Soudě podle pohybů diskutovaly asi o kloboucích. Nenapadal mě jediný styl, na kterém by se ty tři mohly shodnout, protože každá měla úplně jiný tvar hlavy.

"Omlouvám se za vyrušení, belladonny," přerušil je Par se srdečnou poklonkou, "ale jsem z hyperochranky. Mohl bych, prosím, vidět vaše nákupy?"

"Jistěže ne," odsekla Dračice a tiskla si k hrudi malou zelenou tašku. "Proč byste po nás něco takového měl chtít?"

Vystoupil jsem vpřed a vytáhl z kapsy legitimaci, kterou mi dal kdysi Mou. "Pardon, madam. Jsem agent Aahz v přestrojení. Máme důvodné podezření, že se jeden notoricky známý zloděj hodlá dostat ven z Hypermarketu ukrytý v tašce."

Všechny tři vyvalily oči.

"V nákupní tašce?" nevěřicně kroutila hlavou Džinka.

Kývl jsem. "Miša Mini je nebezpečný týpek z... Nikkonie. Je to Clonobrouk. Je proslulý momentkami žen ve spodním prádle. Fotky pak prodává novinám."

"Víc už neříkejte," zastavila mě Gremlinka a přistrčila nám svoje tašky k nahlédnutí. "Prosím, podívejte se, jen do toho!"

Zběžně jsem tašky zkontroloval, zatímco Círa je detailně a nerušeně zkoumal zdálky. Byl strašně napnutý. Zvedal jsem pytlíky jeden po druhém. Círa znovu a znovu vrtěl hlavou. Nakonec mi došly balíčky a tašky a už nebylo co kontrolovat. Musel jsem je nechat jít.

"Děkuji vám, dámy. Nic vám od toho čmuchala nehrozí. Přeji pěkný den."

Všechny tři sebraly své nákupy a odkráčely.

"Ty jóó!" slyšel jsem Džinku poznamenat, než je pohltil dav. "Je dobrý vědět, že dbají o naši bezpečnost!"

Obrátil jsem se na Círu, který byl pořád rozrušený.

"Tak co se děje? Měl jsi falešnej signál?" zeptal jsem se. "Proč jsme je nechali jít?"

Mrožounův obličej celý zářil nadšením. "Protože ten signál nevydávaly ty ženské. Je tu pořád."

"Kde?" nechápal jsem.

Círa ukázal tlustým prstem přímo pod sebe.

"Pod podlahou?" nevěřil Mou, když jsme jeho a další správce zavolali na scénu. "To není možné. Tahle budova je postavená na svahu obrovské sopky. Pod Hypermarketem už nic není."

"Nerad vás přerušuji, pane," vložil se do toho Skoklin, "ale vzpomeňte si přeci." Všichni jsme se na toho Drbouna s nohama do O překvapeně otočili. "Samozřejmě že pod námi ještě něco je. Jsou tam sklepy."

"Ale ty jsme nikdy nedokončili, jsou opuštěné," podotknul Mou.

"Jak vyšňožený úkryt byste si asi tak představoval pro bandu zlodějů?" zeptal se Skoklin pohrdavě. "Myslíte, že jim záleží na tom, jestli mají zdi omítky? To ale znamená, že jsme je tu celé roky měli pod nosem a nevěděli jsme o tom."

"Nechte těch vzájemných obviňování," vložil jsem se do toho. "Jak se tam dolů dostanem?"

"Teď se tam dostat nedá," oznámil nám Skoklin. "Zapečetili jsme to. Objevili jsme totiž lepší způsob rozšíření Supermarketu. Našli jsme prostor k pronájmu v jiných dimenzích."

"Ale někdo na to evidentně přišel, jak se skrz vaše pečete dostat," postavila se Eskina proti Drbounovi. "Jak jinak nám ten signál vysvětlíte?"

"Prostě se mýlíte, dámičko. Není to tam obyvatelné. Neudržíme tam žádná kouzla, neuklízíme tam, neděje se tam vůbec nic. Prostě jsme nikdy nepočítali, že by se to používalo."

Pozorně jsem se na něj díval, protože mě něco zalechtalo v paměti. "Jaký kouzla?"

"No, třeba," uvažoval Skoklin, "kontrolu počasí a tak. Jsme přeci na vrcholu sopky, ne?"

"Vulkán!" vykřikl jsem.

"Proč se ten šupináč, krucipísek, tak rozčiluje?" ozývalo se za mnou z čím dál větší dálky. Vystřelil jsem směrem do haly.

"Kam tak spěcháš, cukrouši?" zeptala se Marfa. S levitačním pásem mě snadno předletěla.

"Když jsme byli naposledy ve Vulkánu, měli jsme to na dosah," vysvětlil jsem jí a máchal lokty, abych vyvinul co největší rychlost. "Byl tam Mrazík a hádal se s jedním z Džinelů o tom, jak je tam pořád vedro. Tvrdil, že ochlazovací kouzlo pořád obnovuje, ale že kdyby prosakovalo horko odspodu, nemusel by ho měnit tak často."

Marfa vyvalila oči. "Takže ty myslíš, že cesta dolů vede odtamtud?"

"Musí to tak bejt," pokrčil jsem rameny. "Kde by měli zloději lepší průnik? Krysomilovi lidi nosí tucty různých převleků. Vulkán je nejrušnější krám v Hypermarketu. Lidi chodí tam a zpátky a vevnitř je asi deset tisíc kabinek. Kdo by si všiml, kdyby tam někdo vešel a už nikdy nevylezl?"

"To je docela pohodička, ne? Bydlet takhle rovnou pod podnikem, co?" zavtipkoval Círa a mastil za námi.

"Hlupáku," vyprskla Eskina vztekla a předběhla ho.

Kapitola dvacátá pátá

Rimbaldi nás přivítal s otevřenou náručí. "Nějaké novinky, Aahzi?" usmíval se na celé kolo.

"Ukryváš tady uprchlíky," vyrazil jsem a prošel kolem něj.

"Cože? Co to říkal?"

S tím sáhl Marfě na ruku.

"Nejdražší madam, povězte, jak to myslel?"

"Tak, že můžes bejt k těm tvejim zlodějíčkům blíž, než si myslíš, drahoušku," vysvětlila mu Marfa. "Můžeme se tu rozhlídnout?"

"Samozřejmě! Můj obchod je vám plně k dispozici."

"Rozptýlíme se," přikázal jsem skupině. Parvatány ihned uposlechl. Veliký krám se začal plnit uniformovanými strážemi i jeho lidmi v civilu. "A buďte připravený! Pořád byli o krok před náma. Určitě ví, že jsme tu. Zavřete dveře."

Právě přítomní nakupující začali protestovat. Rimbaldi a jeho podřízení je rychle ujišťovali, že se nic neděje.

Kolem mě se protáhla Eskina, jako vždy hbitější než já, a začala větřit u země známé pachy. Círa koukal za zrcadla a police.

S Parvatánym v patách jsem energicky rozhrnoval závěsy kabinek.

"Pardon, madam," omlouval se Impce, která se snažila nasoukat do džínů o tři čísla menších, než je její velikost.

"Omlouvám se, pane," řekl několikanohému Skarabovi, který si zkoušel svetr barvy lazuritu.

"Přestaň se jim furt vmlouvat," utnul jsem ho. "Jsme tu pro důležitou věc."

"Jak daleko vůbec pudeme?" ptala se Marfa. "Zdá s to tady nekonečný!"

Najednou jsem ucítil síru. Věděl jsem, že nejsme daleko od cíle.

"Musí to bejt na straně Drbu," trval jsem na svém "Mimodimenzionální část by určitě neměla přístup ke sklepům."

"To je dobrá úvaha," uznala Eskina. "Ale jak daleko ta část vede?"

"Až tam," ukázal Rimbaldi dopředu. "Před to místo. odkud zrovna vychází ten vlkodlak."

"Tak jo," kývl jsem. "Jdeme na to."

Snažil jsem se vžít do Krysomila. Být jím, ukryl bych vchod do svého doupěte někam, kde by se na něj nedalo snadno přijít. Třeba uprostřed tisíce takovýchhle naprosto identických dveří. Neumístil bych ho do posledních, protože lidi si většinou vyberou úplně první kabinku nebo záchod, nebo úplně poslední. Krysomil se ukázal jako docela dobrý psycholog, nebo se leccos naučil z té spousty identit, které za ty roky vykradl. Dneska to ale bude jeho poslední den, kdy mohl z něčí osobnosti těžit.

Rozhrnul jsem závěs předposlední kabiny. Namísto obvyklé stísněné zkušebny se dvěma věšáky, zrcadlem a dřevěnou lavicí tam byla dlouhá tmavá chodba, která se svažovala někam dolů. Zakuckali jsme se pod přívalem sírovitého horkého vzduchu.

"U Aladinovy lampy!" modlil se Rimbaldi a vyskočil až ke stropu. "Toho jsem si nikdy nevšiml!"

"To je ono!" vykřikl Círa a jeho křišťálová koule jasně žhnula.

"Cítím ho!" zavětrila Eskina. Vyrasila kupředu a nahlas zavyla. "Krysomile!"
Vyrazili jsme do tmy.

"Vítej, Aahzi," rozléhal se kolem nás mrazivý hlas.
Tmou poskakovaly strašidelné světélkující stíny.
"Ksaku," vyštěkl jsem, "Marfo, udělej světlo!"
"Jasně, brouku," odpověděla.

Z přívěšku na dlani jí vyšlehla růžovo-oranžová záře a linula se kam až oko dohlédlo, několik stovek yardů! Dokonce tisíce! Čím dál se záře dostávala, tím jsem byl víc ohromený. A celý ten prostor nebyl vůbec prázdný.

"Tady musí být zboží v hodnotě miliónu zlatých," vydechla Marfa a rozhlížela se po hromadách a štosech věcí, které sahaly až ke stropu.

"To jsou ty ukradené věci!" ohlásil nám Parvatány.

"A to není všechno," připomněl jsem jim. "Nejsme tu sami."

Světlo se na nás odráželo od tuctů párů korálkovitých očí. Dva z nich se nacházely vedle sebe a lišily se od těch ostatních. Jedny oči byly měsícovité a každé jinak velké, druhé byly šikmé a rudé.

"Zdravím, Aahzi," zasyčel hlas, který už jsem slyšel předtím. Pár červených očí se mírně pohnul. "Vítej v Krysí díře. Já jsem Krysomil."

"Jo, myslel jsem si to," odpověděl jsem a snažil se znít co nejznučeněji.

Marfa zesílila světelné kouzlo, takže jsem nakonec poměrně dobře viděl na toho lumpa, co mi způsobil všechny nynější problémy.

Krysomil se pohodlně uvelebil Kulíkovi na hrudi. Troll byl asi svázaný údržbářskou páskou, která by ho ale i přes částečné magické vlastnosti nikdy nemohla udržet. Krysomil byl krysovité stvoření podobné ostatním Hyperkrysám, které se kolem nás v Krysí díře krčily. Jen mnohem větší. Kdyby se postavil vedle mě, sahal by mi někam ke klíční kosti. Kromě žlutých zubů a drápů a rudých očí jste na jeho barevném programu nenašli jinou než černočernou barvu. Srst, čumák a ocas by v noci dokonale splývaly s tmou.

"Ten ale vyrostl!" vypískla Eskina a poprvé, co ji znám, jsem ji viděl zaraženou. "Měl by být tak poloviční!"

"Správně, má sestro Krysavanko," zavrňel Krysomil. "Konečně jsem dosáhl postavy hodné mého postavení."

"Tsss!" vyprskla Eskina a dala si ruce v huňatý bok. "Jsi nic než noční uklízeč. A teď mi vrať to zařízení a pak tě vezmu na Krysavu, kde budeš postaven před spravedlivý soud."

"Na něco jste zapomněli," připomněl nám Krysomil a výhružně zvedl tenký dráp. Ten se okamžitě jako kulový blesk rozzářil praskající energií. "Mám vašeho kamarádíčka."

"Jseš v pohodě, Kulíku?" zavolal jsem.

"Jo, fajn," zavrčel.

"Dobře. Tak, Krysomile, co chceš?"

"Teď se mi to líbí," liboval si Krysomil se vši sebedůvěrou světa. Párkrát si jen tak pohodil s kulovým bleskem a pak ho Trollovi mrskl do obličeje. Kulík ucuknul a my jsme všichni ucítili pach spálené srsti. "Chci, abyste všichni odtud vypadli. Zapomeňte na mě. Jděte pryč, nechte mě dokončit svojí práci. Jestli okamžitě neodejdete, tady váš kámoš zemře. Tohle chci. Je vám to jasný?"

"Hm, hm," kývnul jsem. "No, tak... odpusť, Kulíku!"

S tím jsem se na oba vrhl.

Krysomil na mě vteřinu zíral a pak na nás hodil kulový blesk. Skutálel jsem se stranou a nedbal záblesků, které litaly z hromady ponožek, když ji blesk zasáhl. Pak jsem se rozběhl. Krysomil seskočil Trollovi z břicha a s jekotem se vypařil do páchnoucího úkrytu. Zbytek krys se rozprchl všemi směry, většina však zamířila k východu.

"Za nima!" zařval jsem, když Parvatány a jeho lidi zůstali stát jako opaření. "Já jdu po Krysomilovi."

"My jdeme po Krysomilovi!" přidala se ke mně Eskina a vydala se za ním do tmy.

Par, Círa a stráže začali pronásledovat krysy po celém prostoru. Marfa letěla uvolnit Kulíka. Ztratili se mi z dohledu.

"Nesmí nám utéct!" sotva popadala dech Eskina.

Temná postava klikovala kolem hromad ukradeného zboží. Směrem k nám tu a tam létaly kulové blesky a šlehaly plameny. Uhýbali jsme jim skoky do hromad plesnivějících šatů a páchnoucích křesel. Nízkými sklepy se začal šířit kouř, protože Krysomilovy blesky zasahovaly další a další naloupenou kořist.

"To se mu nepovede," zakuckal jsem se.

Popravdě řečeno jsem ale neměl vůbec žádný plán. Doufal jsem, že Krysomila a jeho přívržence dostaneme díky přesile. Překvapilo mě, ale zároveň se mi ulevilo, že jich je tak málo. Par by je měl v pohodě zvládnout obklíčit.

Pod nohama jsme měli hodně nestálý povrch. Peřiny, trička, svetry, ponožky a punčocháče, klobouky a spodní prádlo. Všechno se tu válelo po vyzkoušení pohozené po zemi a páchlo to čpavkem. Zakopl jsem o chumel šál. Nad hlavou mi prosvítl zelený blesk a zasáhl kukačkové hodiny.

"Otočil se nazpátek," vytušila Eskina.

Chvilku jsem se zastavil, abych si upřesnil polohu, a zjistil jsem, že má pravdu. Znovu jsme se blížili k otevřenému boji a slyšeli jeho zvuky. Zaslechl jsem, jak Parvatány udílí rozkazy.

"Míří k vám!" zavolal jsem na ně.

Doufal jsem, že mu Círa a Marfa odříznou cestu, ale těžko ho přemůžou, když má k dispozici takovou moc. Přemýšlel jsem, jak bychom ho asi tak dostali my, kdybychom ho chytili.

"Stůj, ve jménu zákona!" zaslechl jsem křičet Parvatányho.

V odpověď přišel další záblesk světla. Oslnilo nás zpětné záření a slyšeli jsme bolestivé zaúpění.

"Musíme mu ten vynález sebrat," zatnula Eskina rozhodně pěst.
"Sebereme, neboj." odtušil jsem ponuře. "Rozdělíme se. Musíme ho obklíčit."
Eskina kývla, že rozumí, a zahrnula doleva mezi dvě veliká zrcadla.
Já jsem se vynořil v místě, kde už jsme jednou byli. Krysomil tam byl sám. Škrábal se na nejvyšší hromadu harampádí a mřít ke kovovému sedadlu, které vypadalo jako školní vědecký projekt pro mladé učitele. Vyrazil jsem za ním. Všiml si mě zhruba ve stejnou chvíli, kdy jsem za ním já zahlédl Eskinu.
"Tak pojď, ty obludo," dobíral jsem si ho a pěkně pomalounku se k němu přibližoval. "Vzdej se. Nemáš tušení, kolik síly proti tobě můžeme postavit."
"Vím o tobě všechno, Aahzi," odsekl Krysomil a oběma prackami se zuřivě prohrabával hromadou zbytků. "Ty stvůro bez magie! Velký řeči, to jo, ale nic za nima není. Ten tvůj Skeeve měl mnohem víc talentu, než ty kdy budeš schopnej mít!"
"To je pravda," uznal jsem férově. "Mladej je nadějněj učeň. A co?"
Byl jsem úplně sinalý vzteky, že si klidně vzpomínky mého bývalého parťáka posbíral jako sedmikrásky. Až se mi dostane pod ruku, rozcupuju ho na cucky. Eskina ale zatím byla pomstě o krok blíž. Nemůžu jí to zkazit.
"Někdo může bejt hodně dobrej, ale vždycky se jednou objeví někdo lepší. On je opravdovej. Ty jsi jenom ubohej začátečník, kterej to nikdy nikam nedotáhne."
"Já jsem prototyp," zasyčel Krysomil. "Mám ve svojí moci všechno..."
Eskina udeřila. Její zuby se mu zahryzly do zátylku. Přestože jsou téměř stejně velcí, dokázala ho zvednout do vzduchu a zatřást s ním.
Vmžiku se z něj stala velká červená Dračice. Eskina povolila stisk a skutálela se z hromady dolů. Krysomil utíkal k východu.
Běžel jsem pomoci Eskině. "Jseš v pohodě?" zeptal jsem se a postavil ji na nohy. Netrpělivě mě odstrčila.
"Jo! Honem! Utíká pryč!"

Vyběhli jsme do obchodu, ale hned jsme Krysomila neviděli. Ve Vulkánu vládl chaos. I když jsem Rimbaldimu kladl na srdce, aby obchod zavřel, sešlo se tu několik desítek jeho příbuzných a ostatních obchodníků. Asi se rozkřiklo, že jsme objevili doupě gangu, který je po celá léta obíral, a tak si nemohli tu příležitost nechat ujít a nevidět část představení. Krysomilova krysí jednotka (zdá se nám, že asi všichni jeho nohsledi budou nakonec krysy) vůbec není hloupá. Pozoroval jsem jednu Impku, kterou pronásledoval Marko Džinelí. Zmizela mu mezi věšáky s ramínky a na druhé straně se vynořila jako Clonobrouk s dotčenou důstojností.
"Dej ty pracky pryč!" zakvíčelo stvoření, když se k němu Džin přeteleportoval a hodlal ho zadržet.
"Omlouvám se," poklonil se Marko a ihned ho pustil. "Neviděl jste tu Impku?"
"To je vona, Marko!" zavolal jsem na něj a Eskina se k nim mezitím rozběhla. "Je to měnič identity!"
Clonobrouk nečekal, až se Markovi rozsvítí. Ihned běžel do davu. Marko se vzpamatoval a teleportoval se za ním.
Krysa se ale změnila také v Džina, poletovala kolem a snažila se najít cestu ven z obchodu. Naštěstí je ochranný systém Hypermarketu nastavený tak, aby se nedostal dál než ke dveřím. Tam už na něj zády k uzavřenému východu s řetězem na zámku čekal Círa. Džin - zloděj se stihl znovu přemístit chvilku předtím, než se na jeho místo dostal Marko se dvěma bratřenci.
Všude kolem nás pronásledovali Parovi muži zloděje, kteří se měnili v nejrůznější podoby a doufali, že si jich nevšimneme. Zdálo se mi, že jsem u velikého třístranného zrcadla asi v polovině obchodu zahlédl Krysomilovu červenou dračí verzi. Prodíral jsem se za ním.
"Nech mě bejt!" ječela mohutná Dabelka a tiskla si k hrudi kabelku. "Já nejsem žádná Hyperkrysa! Jsem dlouhodobá zákaznice!" Parův důstojník jménem Bisimo jí kabelku vytrhnul. "Ty ničemo!" Kabelka se rozepnula a vysypala se z ní kosmetická taštička, adresář, černá kožená peněženka a spodní prádlo s řemínky a flitry. Žádné kreditky tam ale nebyly. Bisimovi zmordaly tváře studem. "Je mi to moc líto, madam!" koktal a snažil se jí pomoci sebrat všechny osobní věci. Praštila ho prázdnou kabelkou do hlavy.
První opravdový úlovek se podařilo chytit Kulíkovi. Čapnul jednu krysu za kůži právě ve chvíli, kdy jednu po druhé přebírala v zubech průkazy totožnosti. Marfa se snesla nad věšák s oblečením, které se podivně vrtělo a hýbalo. Jakmile se z věšáku vynořila nějaká končetina, práskla do ní maličkým bleskem z nějaké serepetičky.
Krysomil se blížil k východu. Spatřily ho strážce a vrhly se na něj nebo se ho snažily ochromit kopími, která jim dala před pár dny Marfa. Krysomil bez námahy odrážel útoky i útočníky a červené šupiny jen cvakaly.
"Círo!" zařval jsem. "Zastav ho!"
Mrožoun ho viděl přicházet. Složil své ploutvovité ruce na hrudi a pak je roztáhl, aby z nich vyletěl kužel studeného bílého světla. Krysomil - Dračice se vyhnul šestnáct stop dlouhému plamenu ohně. Círa za to ale nemohl. Krysomil prostě uskočil.
Eskina zuřivě zavyla a znovu se pokusila vyskočit, aby Krysomila srazila na zem. Ten ji ale odmrštíł přímo na tři blížící se sourozence Džineliovy. Než se k němu mohl kdokoli dostat, hodil na dveře obrovskou dávku magie. Pak proskočil dírou. Uháněl jsem za ním.
"Círo! Eskino! Za mnou!" zavolal jsem na ně. Pak jsem couvnul a důkladně se připravil ke skoku. Nesnáším oheň. My Pervekti jsme ohněm snadno zranitelní. Zvedl jsem ruce, abych si chránil obličej.
"Aahzi!" houkla na mě Marfa právě ve chvíli, kdy jsem chtěl skočit. Vznášela se ve vzduchu a držela za ucho zmitající se hnědou potvoru. Zatřepala s ní směrem ke mně. Krysa se mrskala a pískala. "Co s těma krysama?"
"Nák je dostaňte!" kývl jsem na ni s důvěrou. "To zvládnete v pohodě!"
Pak jsem skočil.

Kapitola dvacátá šestá

Jakmile jsme vyšli z Vulkánu, Círa vzlétnul ke stropu a ukázal směr, kudy Dračice prchala.

"Tááhle je!" zakřičel. "A zase se proměnil - teď je to Drboun, vlastně Drbka!"

To je Marfy prodavačka, pomyslel jsem si. Drbouni ale našťestí neběhají tak rychle jako Draci. Měli jsme hned větší šanci ho chytit.

Hypermarket bude za chvíli zavírat, takže davu už hodně prořídly. Uháněl jsem s Eskinou téměř prázdnými chodbami. Kořist jsme před sebou dobře viděli.

I on si byl vědom toho, že ho sledujeme. Otočil se a mrštil naším směrem další nabitou kouli. Hodil jsem šipku doleva za nejbližší překážku - stánek na cukrovou vatu. Špejle zčernaly, začaly doutnat a vzňaly se jako pochodně.

"Nic mi není," houknul jsem na své spojence, ale stejně tak i na Krysomila. "Nic jinýho tam nemáš, ty ubohej malej hlodavče?"

Místo odpovědi k nám přiletěla kanonáda žhavých uhlíků. Většinu jsem se stihl vyhnout. Jeden mi ale zasáhl ruku jako chybný odpal. Uplácal jsem hořící rukáv a běžel dál.

"Zatýkám tě," zavolala na něj Eskina. "Za hrdelní zločin, spiknutí, získávání kradeného zboží, odcizení cizího majetku, trestné poškození cizího majetku, újmu na zdraví, únos, útěk a obcházení..."

Přiletěl k nám další výstřel, tentokrát mířený na ni. Byla na něj připravená, takže se přitiskla za prázdný hudební stánek. Ohnivá koule se rozprskla o zed' a zanechala tam vypálenou památku velikosti medicimbálu.

"To je ten zloděj?" ujišťoval se grošovaný širský kůň, když jsme míjeli jeho obchod s ovsem.

"To je přímo Mistr zloděj!" zakřičel jsem přes rameno.

"Jdeme vám s kamarády na pomoc!" zaržál. Pak otočil hlavu a dlouze zaryčel. Do chodby se vyhnuli majitelé obchůdků a prodavačky. Kdo se k našemu zástupu nepřidal hned u Vulkánu, napravil to nyní.

"Ne! Nepleťte se nám do cesty!" zaječel jsem. Nemůžu potřebovat, aby ten maniak zranil nevinné civilisty. Obchodníci ale ničeho nedbali a pronásledovali ho s námi. Ti, kteří uměli létat, Krysomila téměř dohnali. Odměnou jim byla jen dávka ohnivých koulí. Fénixe oheň tolik popálil, že se vzňal. Když jsem k němu doběhl, zbyla z něj jen hromada popela a v ní se rýsovala skořápka nového vajíčka.

Ostatní měli větší smůlu. Impové, Trpaslíci, Dablové a Džinové, kteří se rychle neschovali nebo neuměli Krysomilovy útoky odrážet magií, utrpěli těžké popáleniny. Chodba už se postupně zase naplňovala.

"Používá jenom jeden trik," procedil jsem zuby k Círovi, který letěl dost nízko, aby mě uslyšel. "Nemůžeš ty ohnivý koule nějak odrážet?"

"Asi jo," řekl Mrožoun. "Když je uvidím, můžu je zlikvidovat."

Zaúpěl jsem. "Tak proč jsi to už nedělal?"

"Ale no tak, Aahzi. Víš, kdy jsem naposledy zažil takovouhle akci?"

Trénink netrénink, když už Círu něco konečně napadlo, techniku zvládl skvěle. Pronásledovali jsme Krysomila za rohy, nahoru po rampách a dolů po schodech a on do zvětšujícího se davu neustále vysílal střely. Círa se vznášel v pohodlné výšce a sfoukával praskající koule jako narozeninové svíčky.

"Kam to žene?" zeptala se Eskinu. Proběhli jsme centrálním nádvořím Hypermarketu.

"Do nákladního přístavu," odhadoval jsem. "Tamtudy vlezly do podzemí ty další krysy."

"Tam ho můžu ukopat," nabídla se jedna ze širských kobyl. I přes riziko Krysomilových útoků pořád klusala za ním.

"Musíme ji zastavit," varovala nás Eskina.

"Nechytíme jí," odpověděl jsem. "A stejně tam není nic jinýho než odpadky, pokud tam nemaj zadní vchod do Krysí díry."

No, to jsem se sakra mýlil.

Vletěli jsme křídlovými kovovými dveřmi do holého prostoru, kde si obchodníci vyzvedávají dodávky a nechávají odpad. Zahlédl jsem širského koně a ostatní prodavače, kteří nás předběhli. Stáli tam bez pohnutí a sledovali dvě postavy na konci dlouhé komory.

Napravo byla Chloridie. Tak přece se vrátila!

Na poslední chvíli jsem rozpoznal stín, který házela na zed' levá postava. Krysomil se proměnil v baziliška! Nehybné postavy byly proměněné v kámen.

"Nedívejte se tam!" varoval jsem Eskinu a Círu, když se ke mně dopotáceli a zastavili se. Stáhnul jsem je na bobek za přepravku. Ostatní jsem varovat nemohl. Nahrnuli se do místnosti, jedinkrát se podívali na vlnící se postavu a pak ztuhlí na místě s překvapenými výrazy v obličejích.

"Chlory!" zavolal jsem. "To jsem já, Aahz! Tamto je Krysomil! Zastav ho!"

Vykouknul jsem za růžkem, jestli mě slyšela.

Slyšela, fajn. Střelila po mně světle zelený blesk. Rychle jsem se stáhl za přepravku, ale kouzlo proletělo tak blízko, že mi na tváři sežehlo několik šupin. Znovu jsem vykouknul. Chloridie pochodovala k nám, v očích prázdný výraz.

"Je v Krysomilovo moci," zašeptala Eskina.

"Tak silná jako já není," holedbal se Círa. Stoupl si a hodil na ni vrchovatou ploutev zlatého světla.

Čtyřoká kouzelnice odřikala krátké zaklínadlo a světlo se rozplynulo. Namířila na nás ruce a přepravka se rozletěla na kousky. Baculaté gumové panenky vyletěly na všechny strany. Couvli jsme. Chloridie se zase o několik kroků přiblížila s chichotajícím se Krysomilem za sebou.

"Tumáš!" rozčilil se Círa. Před Chloridií se rozevřela jáma. Prostě udělala krok do prázdna. "Ehm. Běžte!"

A tak jsme běželi.

"Rychle," popoháněl nás Círa, když se za námi zavřely kovové dveře. "V čem je její slabina? Můžu něčeho nák využít?" "Ničeho," odpověděl jsem po krátkém pátrání v paměti. "Je dokonalá profesionálka. Když nedělá svojí šou, vyučuje magii na Kalský univerzitě."

"Zaryběně!" zaklel Círa.

Zamířili jsme do téměř prázdného zábavního parku. Za námi šustilo po dlaždičkách baziliškovo šupinaté břicho. Kroky Chloridie jsme ale vůbec neslyšeli.

Vznesla se totiž do vzduchu. Když jsme zahruli za roh do zóny s občerstvením, objevila se před námi a pohled všech čtyřech očí byl prázdný.

"Chlory, probud' se!" přikázal jsem jí. "Jsi očarovaná kouzlem! Poslouchej mě!"

Zavlnila rukou a její krásný obličej se zkroutil v ošklivý škleb. Na její pokyn k nám přiletěl obsah pekařské výlohy plné dortů a koláčů.

Sehnul jsem se za stánek s karamelem, ale dostihly mě kousky sněhových pusinek s citrónovou náplní. Neškodně se rozpleskly o sklo, jen mě postříkaly kapky náplně.

Círa vyjekl, protože mu na hlavě přistála miska s polévkou.

"Ble! Nesnáším lékořici!" zápasila Eskina s červenými a černými proužky, které ji svázaly jako biče. Obmotaly ji kolem dokola a přivázaly ruce k tělu. Zakousla se do nich svými ostrými zoubky.

"No tak, Chlory, ovládá tvou mysl!" zavolal jsem. "Přemejšlej! Víím, že tam někde uvnitř jsi to ty!"

Chloridie znovu zavlnila rukama a další výlohy se rozlétly, aby uposlechly jejích rozkazů.

"Aahzi, bacha!" varoval mě Círa.

Skočil ke mně právě ve chvíli, kdy mi na srdce mířila jehlice s pečeným kuřetem. Minula mě, ale částečně zasáhla Círovi ruku. Přitáhl jsem ho ke dveřím krámků s kuřaty a jehlici vytáhl z rány.

"Au!" protestoval Círa. "To vytahávání bolelo stejně jako zásah!"

"Promiň," omlouval jsem se. "Nevěděl jsem, že bys za mě šel do kuřete."

Círa se ublíženě zašklebil. "Od čeho máš přátele?"

Najednou mi díky proudu oslňujícího teplého světla svítil v hlavě nápad. Sebral jsem nejbližší těžký předmět, kterým byl váleček na místní oblíbené koláčky, a dal ho Círovi do zdravé ruky.

"Vem si to. Až se naskytne příležitost, použij ho!"

"A na co?"

"Hej, Chlory!" zavolal jsem a postavil se. Její prázdné oči se na mě otočily a ruka se zavlnila k dalšímu kouzlu. "Jsou tady média! Chtějí s tebou udělat rozhovor!" Pak jsem jí světlo otočil přímo do obličeje. "Podívej! Kamery už jsou připraveny. Přijď sem na záběr!"

Někde hluboko uvnitř čarodějčiny ovládané mysli přemohla Krysomilovo kouzlo potřeba publicity. Chvilku zaváhala, ale pak se ke mně přivlnila.

"Tak je to správně," chválil jsem ji. "Pojď hezky. Všichni reportéři chtějí mluvit jenom s tebou. Pojď dovnitř."

Bác!

Círa ji přetáhl válečkem zezadu po hlavě. Její tělo bez kostí se zhroutilo k zemi.

"Tak, ta je na chvíli vyřazená ze hry," oznámil jsem. "A teď vzhůru na Krysomila!"

Vyšel jsem na chodbu právě včas. Bažiliškův ocas zrovna zmizel za dalším rohem.

"Utíká pryč! Bez svezích pochopů má nadělanó v kalhotách!" zavyla Eskina a vyrazila za prchajícím hadem.

"Dobrá práce, Círo," uznal jsem, i když stroze.

Mrožoun se uculil a držel se za zraněnou ruku.

"Tak mi nakonec odpustíš všechny ty dávný příběhy, kdy všechno nešlo úplně hladce?" zeptal se.

"Kdy jsi to podělal," opravil jsem ho. "Sme teprv na začátku. Teď ti musíme zafixovat ruku a dostat Chlorinku z tranzu. Sibono!"

"Jsem tady, drahoušku Aahzi," ozval se podmanivý hlas. Sibonka se ke mně přivlnila a několika rukama mě objala.

Další rukou vykouzila ve vzduchu zlaté bublinky. Když se k nám doneslo silné aroma čerstvé kávy, Chloridie otevřela všechny čtyři oči. Sáhla po nejbližší průhledné bublině. Ta se proměnila v pevný hrnek plný černočerné tekutiny.

"Ach, moje hlava!" záupěla.

"Postarám se o ně," ujistila mě Sibonka a otočila své oči bez víček ke mně. "Ty jdi!"

Vyrazil jsem směrem za vyjící Eskinou.

Když jsem doběhl do atria K, zvuky bitky se rozléhaly až k vysokému stropu. Eskina se proplétala a schovávala za sochy, které tuto část křižovatky zdobily. Pořád se snažila přiblížit se ke své kořisti. Krysomil se opět proměnil. Zhlédl jsem ho, jak se schovává za žulový podstavec se sochou vztyčeného ptáka Noha. Nyní měl podobu Dabla, ale uši mu zůstaly drbounské se dvěma špičkami. S jeho magií něco není v pořádku!

"Hej, ty kryso!" zařval jsem. "Tady jsem!"

Krysomil se otočil a hodil na mě proud energie. Okamžitě jsem si lehl na zem a blesk mi prosvítl těsně nad hlavou.

Vlastně ani tak moc neprosvítl, jako spíš prosyčel. Překulil jsem se, abych blesk spatřil dopadnout na barový pult v nedaleké hospodě. Nejdřív začal oheň tancovat v žebroví jednoho z hospodských slunečníků, ale pak se neškodně rozpustil. Vypadalo to spíš jako statická elektřina než blesk.

Krysomil musel ztratit spojení se siločárami! Konečně ho dostaneme!

Spatřil mě, jak si stoupám na nohy s vítězným úšklebkem ve tváři. I jemu muselo být jasné, že už to má za sebou.

Zmizela i jeho proměna. Už žádný Dabel, Dračice nebo Džin. Zase z něj byla jenom obyčejná stará černá krysa. S nepopsatelným strachem v červených očích se mu ještě jednou podařilo vyhnout Eskině a pak se rozběhl dolů do haly.

"Už mu docházej síly," funěl jsem po boku Eskiny.

"Nesmí mít u sebe ten vynález," zdůraznila Eskina. "Chce ho znovu najít, jinak ho jeho nově nabytá síla opustí. Jestli se k němu zase dostane, bude stejně mocný jako předtím."

I když jsem byl parádně unavený, tohle mě nabilo. Máchal jsem rukama, abych běžel ještě rychleji. Kéž by se tak k nám zase připojil Círa. Jeho létající schopnosti by se hodily.

"K Vulkánu!" vydechl jsem.

Kapitola dvacátá sedmá

Když jsme dorazili k Vulkánu, vypadal znatelně jinak, než když jsme ho před pár minutami opouštěli. Veškerá bitevní vřava utichla. Džinové a krysy snad dokonce spolupracovali a dali všechno zboží do pořádku a na police. Teď ale všichni stáli jako přimrazení a civěli směrem ke vchodu do Krysí díry. Marfa zrovna plula vzduchem do zadní části obchodu.

"Běžel tamtudy, sekáči," zavolala na mě, když jsem dupal oranžovou uličkou mezi policemi.

"Jde po tom vynálezu," vysvětlila Eskina. Marfa ihned slétla k nám dolů.

"On ho nemá?" zeptala se překvapeně.

"Dochází mu šťáva," řekl jsem. "Když se k tý věciče dostanem dřív než von, můžeme ho zlikvidovat jednou provždy."

"Ale kde to je?" chtěla vědět Marfa.

"Pod trůnem," vykřiknul Kulík s osvětleným výrazem ve tváři. "Říká tomu Master karta. Viděl jsem ho, jak ji tam strká, když se z ní nabil."

Žhnoucí ulička mě úplně pálila pod nohama, jako kdyby sopka pod podlahou cítila rozruch probíhající právě nad ní.

Rozběhli jsme se ke Krysí díře.

"Jedna karta vládne všem, jedna jim všem káže, jedna všechny přivede, Hypermarket do temnoty sváže." Krysomil se k hromadě dostal dřív. Zatímco odříkával zaklínadlo, vrazil pracku do hničícího odpadu a vytáhl zlatý obdélníček.

Najednou tam místo černé krysy stál dvouhlavý okřídlený drak a plival na nás proudy kyseliny. Kulík dostal plný zásah do hrudi. Zavyl bolestí a plácal se po rozšiřující se černé skvrně ve fialové srsti. Marfa mu letěla na pomoc.

Krysomil nám poslal další sousto.

Rozcásko se mi u nohou a vypálilo mi v obrubě kalhot několik děr.

Vztekl mi ale nedovolil o něco takového vůbec dbát. Celé tohle dobrodružství začalo s ohnivými koulemi, které po mně někdo házel. Tahle potvora má vinu na poškozené reputaci mého partáka a na všech trablích, kterými jsme si museli projít. Nenechám ho znovu uprchnout a je mi jedno, jaké prohry ještě budu muset strpět, abych ho dostal. Překročil jsem kyselinu a vyrazil k němu.

Marfa měla připraveno několik triků. Stejně jako si v pralese nevšimnete jednoho stromu, ani já jsem nikdy neregistroval konkrétní kousky v její obdivuhodné sbírce šperků. Zlatý citron jsem viděl poprvé.

"A nyní přichází na scénu sortiment ovoce-zelenina," zvolala. Mávla citronem a cákající kyselina se změnila ve velké květiny v květnících, které měkce dopadly na zaneřáděnou podlahu. Rozchechtal jsem se. Krysomil vyprskl a změnil podobu. Teď jsem zase zavrčel já. Proměnil se v tu půvabnou Pervektku, kterou jsem poprvé potkal u Rimbaldiho.

Originální osobnost měla evidentně kabelku nabitou těžkým arsenálem. Krysomil v ní zašátral a vytáhl plně automatickou opakovací kuši. Honem jsme se kryli k podlaze, protože se na nás snesla sprška střel.

Využil jsem toho, že jiskření a blesky zbraně mého protivníka na chvíli oslepily, a ve stylu komanda jsem se začal škrábat k levé straně. Když se Krysomilovi znovu vyjasnil výhled, díval se tam, kde jsem byl předtím, ne tam, kam jsem se doplazil. Okamžitě pustil proměnu čarodějky. Byl jsem rád. Takový hajzlík si nezaslouží nosit pervektní obličej.

Tipnul jsem si, že hru na změnu identity můžou hrát dva až čtyři hráči.

"Marfo," zasyčel jsem, "proměň mě v tu krysu. A ostatní taky!"

"A teď překvapení!" moderovala Marfa naši šou.

Sám jsem změnu neviděl, ale ve vzduchu se najednou vznášela velká černá krysa, další se připravovala po něm hodit stůl a jedna se ke Krysomilovi plazila zezadu.

Nyní vpochodovala na scénu bitevního pole Eskina. V jedné ruce se jí houpala pouta a druhou se přidržovala cestou na hromadu. Stoupl jsem si a snažil se nadělat co největší rámus. Krysomil zíral nejdřív na mě, pak na Kulíka a na Marfu. Vypadal šokovaně a naštvaně, pak se zašklebil a předvedl nám všechny zuby.

"Tak vám se líbí můj obličej," vyprskl jedovatě. "Dobrá, mně se zase líbí vaše ksichty!" S tím se pustil do nekonečného zařikávacího proměnil se v Marfu. "No, nevypadám úžasně? Přerostlá Mačka s výstředním vkusem v oblíkání?"

"V černej barvě nemusí vypadat dobře každé, ty prašivko," vrátila mu to Marfa rozruženě a tleskla rukama.

Obličej Krysomila se zkrivil bolestí, protože se začal dusit. Najednou se ale vzpamatoval a nasadil hodně zlý úšklebek.

"Co kdybysme si vyměnili úlohy, Mačko?" S tím sevrhel/sevrhla své ruce a vznášející se krysa začala kuckat a chytla se za hrdlo. "A ty tvoje směšný malý hračky, to nemá s opravdovou mocí nic společného!" Všechny její náhrdelníky a náramky se začaly rozpadat. K zemi se snášel déšť barevných kamínků. "A tendle taky pěkně dolů!" S tím zmizel i levitační pás. Marfa těžce dopadla na zem.

Kulík na něj převrhl stůl. Uhnul. Vyrazil jsem dopředu. Eskina se konečně vydrápala až nahoru na hromadu.

Krysomil uslyšel cinkot a otočil se. Marfa přestala kašlat. Teď se zase pro změnu dusila Eskina. Pouta jí vylétla z rukou. Já mezitím urazil poslední část vzdálenosti a octl se u něj.

Krysomil se neumí soustředit na víc věcí najednou. Použil jsem na něj judový chvat a převáhl ho na záda. Jakmile jsem ho čapnul, Eskina spadla a snažila se popadnout dech. Kulík se k nám přidal a držel té kryse zmítající se nohy.

"Neješ moc dobře vládce světa," procedil jsem mu skrz zuby přímo do obličej. "Moc snadno ztrácíš koncentraci.

Vsadím se, že se všechny tvoje kouzla rozpadnou lusknutím prstů."

Sáhnul jsem po zlaté kartě.

Za doprovodu své známé básničky se mi Krysomil vyvlékl ze sevření v podobě obrovského hada. Kulík ho objal oběma rukama a nacpal mu je do chřtánu mezi čelisti, aby nemohl nikoho kousnout. Zahlédl jsem Master kartu na tenounkém řetízku kolem hadova krku. Hned jsem se k ní začal šplhat po hadově svíjejícím se svalnatém dlouhém těle. "Mmmph mmmph mmmph mmmph mmmmm mmm mmmph, mmm mmm mmm mmm mmmph," mumlal Krysomil-had přes Kulíkovy ruce.

V následující vteřině jsem držel v ruce jasně žlutou šestistopou rybu s bodlinami dlouhými pět stop.

"Jauuuu!" vyjekl jsem. Musel jsem se hodně snažit, ale nepustil jsem ji.

"Nech to na mně, zlato," zavolala Marfa. Nevím, jak to dokázala, ale bodliny byly najednou jako gumové a měkké. Podářilo se nám Krysomila dostat na zem a za ploutve ho dotáhnout z hromady po kouskách až dolů k Eskině a poutům. Divoce pleskal ocasní ploutví a snažil se mi vyvléknout.

"Nemáš šanci, hlodavče," zavrčel jsem. Eskina mu skočila za krk a upevnila mu pouta za ploutev. Několikrát zalapal rybi tlamou po dechu. Pak jsme spadli do změti tenkých chapadel připomínajících růžové špagety. Omotaly nás neuvěřitelnou silou a vlekly nás směrem k tlamě plné pilovitých zubů.

"Nemáte ponětí, jakou sílu v sobě Master karta skreje," vrněl škodolibě Krysomil.

Shromáždil jsem v sobě veškerou sílu a odtrhnul se od kroutících se chapadel. Hned jsem ale u nich byl zpátky s oběma pěstmi zaťatými a vrazil jsem je do rozšklebeného obličeje. Chapadla se stáhla bolestí a obličej zkroutil.

"Já na kreditky nevěřím," informoval jsem ho a pořádně ho nakopnul a ještě přidal ránu pěstí pod bradu.

Eskina se špičatými zoubky zakousla do chapadla, které ji věznilo. Kulík, který byl na své poměry neskutečně rozzuřený, propojil zmítající se končetiny do obrovské motanice.

"Jiný lidi pak nad tebou maj moc velkou moc."

Krysomil úpěl bolestí. Znovu jsem rozpoznal povědomé zaklínadlo.

"Už tě nepotřebuju mít v moci," zaječel a proměnil se v Trolla nachlup podobného Kulíkovi. "Mám totiž kontrolu nad všema tvejma kamarádkama!" Každého z nás pak zvedl jednou rukou a hodil dolů z hromady. "Kde jsou moje Hyperkrisy?" zaburácel a dupal směrem ke kabinkám.

Marfa se vyškábala na nohy. "Ty nepřidou," oznámila a oprášila se. "Maj lepší nabídku."

Troll se otočil na podpatku a nevěřicně zíral.

Byl bych si to taky od Marfy rád nechal vysvětlit, ale budu muset počkat. Kulík byl připravený k útoku.

"Nezasloužíš si nosit můj obličej," řekl Krysomilovi a tlapu mu obtočil kolem krku.

Jestli jste nikdy neviděli spolu bojovat dva Trolly, přirovnal bych to ke dvěma lavinám, které se valí naproti sobě. Je třeba počítat s oboustranným poškozením okolí, zařízení a každého, kdo měl tu smůlu a nestihl uhnout letící končetině nebo předmětu. Většina pojišťovacích smluv v průřezu dimenzemi a obzvlášť v oblastech s vysokým procentem D-hopsání výslovně vyjímají škodu způsobenou Trollem. Něco na způsob výjimky dražícího ohně. Vždycky žasnu nad tím, že pojišťovny nikdy nehradí nic, co by mohlo stát hodně peněz.

Marfa, Eskina a já jsme se vydali po stopách bitvy, která pokračovala přecpanou Krysí dírou přes kabinky až do Vulkánu. Řev, vytí a dusání varovalo zvědavé posluchače v obchodu nad námi, že by se měli klidit z dosahu a schovat se v bezpečné vzdálenosti, než se tam Kulík se svým zlodějem identity dokutálejí skrz závěs kabinky.

"Neměli bychom Kulíkovi pomoci?" zeptala se Eskina.

"Jenom bysme se mu pletli do cesty," zavrčel jsem hlavou. "Když bude Kulík potřebovat píchnout, řekne si."

Jeden z Trollů už toho měl evidentně plné zuby. Zvedl nízkou stoličku a praštil s ní svého protivníka do hlavy. Pak přestal funět. Druhý Troll se zapotácel, couvnul a pak se rozběhl se skloněnou hlavou. První odletěl mezi věšáky s ramínky.

Usoudil jsem, že už toho na Kulíka bylo dost. Celou scénu pozoroval s očima na stopkách Mou a hyperstrážci a také Mrazík, kterého asi znovu zavolali kvůli úniku horka. Jakmile jsem měl volnou cestu, pokynul jsem na Džineliovu.

"Pomozte nám!" zavolal jsem a pantomimicky předváděl odtržení dvou předmětů od sebe.

Džineliovi pochopili a zvedli ruce založené na prsou.

Najednou oba Trollové vylétli do vzduchu jako obrovské chlupaté papírové panenky. Až pak jsem si uvědomil, že tím unaveným byl Kulík. Druhému totiž probleskovalo chlupy na hrudi něco zlatého a byl čerstvý jako rybička.

K údivu a ohromení Džina ze sebe Krysomil setřásl oddělovací kouzlo. Když se vydal ke mně, vypadal, že ještě vyrostl. "To bylo občerstveníčko!" rozzářil se. "Už jsem skoro v plné síle! A dokonám to pomocí identity tvého kámoše!"

Pak Troll zmizel. Na jeho místě se objevil vysoký hubený Tulpan se světlými vlasy a modrými očima. Měl přiblíblý, ale roztomilý a upřímný výraz. Skeeve.

"Hej, Aahzi, tobě se nelíbí nápad, že bych byl nejmocnější čaroděj světa? Dám Krysomilovi tu šanci, aby dosáhl svého snu. Není to úžasné?"

Škubl jsem rukama. Musím přiznat, že při pohledu! na obličej bývalého parťáka mi proběhla hlavou spousta pocitů, ale nakonec převládl vztek a zuřivost.

"Jak se opovažuješ," procedil jsem hlubokým tónem skrz zuby, což přinutilo všechny ostatní v obchodě pomalu couvat, "pospínit dobrý jméno mého přítele?"

"Nejen to!" radoval se škodolibě Skeevův obličej. "Ve chvíli, kdy se vzdá poslední energie, kterou potřebuju k dosažení plného čaroděje, ho budu mít ve své plné moci. Kromě méj Master karty už nebude mít žádnou jinou vlastní existenci."

"No, tak to ti budeme muset zrušit účet," pokrčil jsem jakoby omluvně rameny.

Vystřelil jsem mu po měšci, který měl pověšený u pasu. Chytila mě ale za ruku paže silná jako ocel. Zkroutil mi zápěstí, až mi zapraskaly kosti.

Zašklebil se mi do obličeje. "Chceš, abych ti zazpíval?"

"Ani náhodou!" odsekl jsem.

Podrazil jsem mu nohy a poslal ho k zemi. Bohužel ale vládl i Skeevovými rychlými reflexy, takže byl hned zpátky na nohou. Opět jsem ho srazil, tentokrát backhandovým úderem. Švihnul paží a já vyletěl až ke stropu. Otočil jsem se a snažil se dostat zpátky na zem.

"Není lítání úžasný, Aahzi? Vid', že bys to taky chtěl umět? Ale já zapomněl," našpulil se, "tys o svojí magii přišel, chudáčku." Vtom vzdušný polštář pode mnou zmizel a já se rozpleskl na podlaze. "Pořád se tváříš, že seš ještě důležitější. Snažil ses mi dokázat, jak seš moudřej, ale všechno je to jenom přetvářka. Všichni předstíraj, jak tě maj rádi, že je jim tě líto, ale uvnitř se ti vysmívaj. V tomhle světě nezáleží na ničem jiným než na moci!"

Zvedl ruku a spojil palec s ukazováčkem.

Moje uši najednou ohlušovala hrozná hudba, hlasy a zvuky. Vím přesně, co udělal: zničil Marfín kužel ticha. Bez této ochrany se moje citlivé uši všemi těmi hyperzvuky zničí.

Alespoň v to doufal.

"Ani nevíš, jak se mejlíš, ty dlouhej čumáku," zaskřípal jsem zuby. "A tohle všechno ale brzy skončím!"

Znovu mi zmizela zem pod nohama. Naštěstí jsem se rukou chytil stojanu ve výloze. Využil jsem stavu beztlíže a roztočil dokola nohy. Měl jsem trochu špatný pocit z toho, že ubližuju jednomu z nejbližších kamarádů. Připomněl jsem si ale, že tohle není můj kamarád, ale naopak někdo, kdo z něj chce vysát veškerý život. Na poslední chvíli jsem se našponoval, takže jsem ho celou svou vahou udeřil do hlavy. Krysomil zavrával a pak se na mě s řevem vrhl. Znovu jsem se protočil a bouchnul ho do obličeje. Zastavil se a mžoural. Ještě jednou jsem se otočil kolem věšáku a zasáhl ho tak silně, že klopýtl a upadl.

Nohy se mi zastavily o podlahu.

"Jdi do něj, tygře!" povzbuzovala mě Marfa a mávala na mě přivěškem ve tvaru šupiny.

Skočil jsem na toho podvodníka. Džineliovi a další přihlížející přistoupili blíž.

"Uhněte!" zaburácel jsem. "Tentokrát je můj!"

Zvedl jsem Krysomila za flígr. Škubal sebou a něco mumlal. Cítil jsem, jak mi po hlavě stéká něco horkého a lepkavého a zalepuje mi oči, nozdry a pus. Zhluboka jsem se nadechl. Látka ztuhla, ale já ho nepustil. Hodil jsem Krysomila ke zdi a dal mu pořádnou hlavičku. Skořápka, co se mi vytvořila na hlavě, praskla. Zvedl jsem pěst. Modré oči se na mě vykulily.

"Aahzi, neubližuj mi!" žadonil Skeevův hlas. Na to jsem nebyl připravený. "Nemyslel jsem to tak, jak jsem to řekl. Vážím si tě. Fakt."

Naklonil jsem hlavu stranou. "Promiň, parťáku," odpověděl jsem.

Tahle omluva patřila nepřítomnému Skeevovi, ne tomuhle hajzlovi. Vší silou celého těla jsem ho udeřil pěstí do brady. Pak jsem mu dal další ránu. Hlava se odrazila od zdi a dlouhé tělo se sesunulo na hromadu. Mohl jsem toho v tu chvíli nechat, ale musel jsem ze sebe dostat hodně zášti. Mlátil jsem do Krysomila tak dlouho, až podoba Skeeva zmizela a on se stal zase jen krysou.

Pak jsem se narovnal a kopnul do něj. "A ta tvoje básnička taky smrdí!"

Pak příběhla Eskina a zacvakla mu bezvládné končetiny do železek. "To bylo obdivuhodné, Aahzi!" gratulovala mi.

Přidali se k ní mí přátelé a noví známí, aby mi potřásli rukou a poplácali mě po zádech. "No a kde je ten vynález?"

Prohledával jsem mastnou černou srst, až jsem vytáhl zářivou zlatou kartu. "Tady je."

"Excelentní! Dejte mi ji! Musím ji vzít zpátky!"

"Ani náhodou," zastavil jsem ji. "Tahle věcička je moc nebezpečná. A navíc má v sobě obtisk každého, koho Krysomil celou dobu okrádal."

"I přes ochranný kouzlo tu magii na sobě pořád cejtím," dodala Marfa.

"Já taky," souhlasil Kulík.

"Jestli jí neumiš vymazat dosavadní kredit, tak jí nedostaneš," uzavřel jsem to.

"Ale já ji musím přinést s sebou!" křičela Eskina. "Hledala jsem ji pět let. Vědci na ni čekají!"

"A co se stane příště, až nějaký uklízeč alchymistický laboratoře neodolá pokušení?" zeptal jsem se.

Eskina vypadala sklíčeně.

"Máš pravdu," uznala.

"Dostalas toho zločince," připomněl jí Parvatány a objal ji kolem ramen, aby ji utěšil.

Vděčně k němu vzhledla. "To je fakt," usmála se.

"Vy dva jste dobří tým," řekl jsem jim. "Přemejšlejte o tom."

Oba dva se tvářili plaše.

"Tak co s tou kartou, fešáku?" zeptala se Marfa.

"To už je historie," mávl jsem rukou.

Ohnul jsem ji mezi prsty, ale narozdíl od ukradených karet se Master karta nedala zlomit, ať jsem ji kroutil, jak jsem chtěl.

"Ukaž, zkusím to," navrhl Kulík.

Ani jemu se to nepovedlo. Džineliové, Círa, Sibonka a Chloridie to zkoušeli s magií, ale nic. Nedokázal to ani Woofle, který se tu najednou odněkud zjevil.

"Já už si fakt nevím rady," přiznal jsem.

"Možná byste mi ji přeci mohli dát s sebou zpátky," navrhla Eskina soucitně. "Byla vyrobená tak, aby vydržela elementální síly."

"Elementál!" lusknul jsem prsty. "Mrazíku, seš tu?"

Inženýr na kontrolu klimatu se ke mně prodral davem. "Co pro tebe můžu udělat, Aahzi?"

Podupal jsem nohou na žhnoucí rudou podlahu. "Jak se můžu skrz tohle dostat dospod na tu lávu?"

"Lázo plážo," zakřivil se na mě Mrazík. "Koukej." Ukázal prstem na podlahu. Na určeném místě se vytvořil bílý chladný kužel.

Když skončil, na podlaze zůstal bílý kruh. Bouchnul jsem do něj patou. Prasknul. Rozbitými trhlínkami se nahoru na podlahu vylila láva. Hodil jsem zlatou kartu do tekutého hořícího kamene, až na ní začala poskakovat písmenka. Jak tála, ozýval se z ní sbor vyjících hlasů. Zbytky odnesl proud pod podlahu. Mrazík roztáhl ruce a díra se zacelila, jako kdyby tam nikdy nebyla. Zammul jsem si ruce.

"Koneckonců je to starodávná tradice," poznamenal jsem, "házet všemocné kouzelné předměty do sopek, když se jich chcete zbavit."

"Hned je mi mnohem líp," oznámila nám Marfa.

"Mně taky," souhlasil Kulík.

"I mně," dodal Marko.

"A mně taky," vložila se do toho Dabelka.

Sbor hlasů se rozrůstal, až se všichni dívali jeden na druhého.

"A poučením z tohoto příběhu budiž." uzavřel jsem to, "že je třeba dávat pozor na výpis z účtu."

Na podlaze u nohou mi záupěl Krysomil.

Kapitola dvacátá osmá

"A tohle si taky musíte vzít, drahá," trval na svém dárku Rimaldi a přehodil Marfě přes nataženou paži další džíny, tentokrát jedovatě zelené. "A ještě doplňky! Pásky, náramky, šálky, cokoli se vám líbí! Musíme vám vynahradit všechno, co vám ten zločinec vzal. Můj bratranec Paolo se bude snažit opravit váš nádherný pás a náramky. A dostanete ještě mnohem, mnohem víc!"

"Ale vždyť už toho mám spoustu, jste zlatý muž," mrkala na něj děkovně Marfa. "Opravdu už to stačí, myslím to vážně. Dost!"

Obyvatelé Hypermarketu nám celé dopoledne projevovali vděk za to, že jsme Krysomila a jeho kumpány dopadli. Marfa se vzhlížela v třístranném zrcadle a přizvukovalo jí celé hejno snaživých Džinů a několik bývalých Krysomilových nohsledů.

"A mimochodem," podotknul jsem uprostřed úplné hory krabic s mým jménem, "jak jste se s těma potvorama vlastně dohodli?" Ukázal jsem směrem ke kryse, která se vydala hledat oranžový pásek Marfiny velikosti, aby se jí hodil k novým zeleným kalhotám.

"No, víš, ty krysy byly k smrti vystrašený!" odpověděla mi Marfa, ale nespouštěla oči ze zrcadla. Právě si k několikánásobné bradě přidržela nějakou šálku a pak ji přidala na hromadu k ostatním věcem. "Jsou to malé neškodné zvířátka, jenom musíš přivírat oko nad jejich zálibou sebrat všechno, co není přibitý. Když se do krámu nahrnuli všichni ty Džinové a všude je pronásledovaly stráže, měly krysy pocit, že už je po nich. Když jsme je tu měli všechny pěkně pohromadě, došlo mi, že to jsou vlastně jenom Krysomilovy loutky. S Kulíkovou pomocí jsem zabránila majitelům obchodů, aby je všechny pobili, a domluvila jsem se s nima. Vyjednávání," mrkla na mě, "je něco, co mě naučili oba mí mistři učitelé."

"Nech si ty lichotky," zavrčel jsem. "Vyklop ten zbytek."

Marfa laškovně nadzvedla obočí.

"No, přemluvila jsem Džineliovy, aby si krysy najali jako pomocníky pro ochranku na celém Hypermarketu - samozřejmě za předpokladu, že vrátí svoje kreditky. Coby celoživotní zlodějíčkové mají o všech dírách slušnej přehled a tak nějak je taky rády využívají. Teď je můžou aspoň majitelům krámků ukázat. Jejich vůdce, nějaký Himbajs, přesvědčil ostatní Hyperkrysy, aby souhlasily. Akorát nechtěly pracovat oficiálně jako krysy. Musej si přeci jen chránit reputaci."

"Parvatány souhlasil," přidal se Kulík. "Nabídl jim, že můžou pracovat v přestrojení. Dokonce navrhl, že jim nechá udělat speciální uniformy."

Při představě těch pestrobarevných převleků, které jsme mu tenkrát odmítli, jsem se musel začít smát. "To je fakt nápad!"

"To jo!" uchichl se Kulík. "Byl jsem na Marfu hrdý. Měls ji vidět, jak to všechno krásně zvládla."

"To nic nebylo," začervenala se Marfa a šťouchla do Kulíka, takže spadl do své sbírky dárků.

I Troll měl kolem sebe pěknou hromádku krabic s knihami, bonbóny, kartáči a vším, o co i jen letmým náznakem vyjádřil zájem. Stopy po skvrně vypálené v jeho srsti kyselinou mu odborně zastříhl a ošetřil místní alchymista, samozřejmě vše zdarma.

Když prolomili Krysomilovu moc, vysvobodili i zkamenělé prodavače a stráže v nákladních docích. Majitelé obchůdků sršeli vděkem, když se nám konečně podařilo zničit síť zlodějů a Eskině triumfálně odvést pryč Krysomila.

Malá vyšetřovatelka brzy ráno odletěla na Krysavu. Přemluvila Parvatányho, aby šel s ní, i když moc práce jí to nedalo. Byl v tom až po uši.

"Za prohlídku té nejkrásnější dimenze ze všech," řekla mi a políbila mě na rozloučenou. "Díky vám jsem úspěšně dokončila svou misi. S největší pravděpodobností mě povýší. A asi jsem tu získala doživotního přítele."

Taky je zamilovaná. To je ale roztomilé.

"Tady jsi, Aahzi!"

Zaháknutá Cirovi za rámě vplula do Vulkánu Chloridie. Natáhla další dvě volné ruce a objala mě.

"Chtěla jsem se rozloučit. Musím zpátky na Kal. Mám v hlavě dokument, který odvytílám pro lidi jako varování o traumatu, co jsem právě prožila. O nebezpečí bezuzdného nakupování."

"A já jdu s ní," přidal se Círa a foukl si do kníru. "Když už jsem si v Hypermarketu spravil kredit, udělám si trochu volno. A náhák ta publicita taky neuškodí. Dík za všechno, Aahzi. Kamarádi?"

"Jasně že jsme pořád kamarádi," pohodil jsem ledabyle hlavou a potřásl mu nataženou ploutví. "Nejseš ani z poloviny tak špatnej, jako jsi bejval. Zvládl's to dobře."

Místností se rozezněl Chloridiin zvonivý smích. "Taky by ses měl stavět. Ty jsi tím slavným hrdinou dne! Uděláme spolu rozhovor v televizi. Bude to pro tebe úžasná reklama."

"Ne, dík, zlato," odmítl jsem. "Chci se prostě vrátit k tomu, o čem jsem zrovna přemýšlel, než tohle celé začalo." Náhlý pohyb u dveří upoutal mou pozornost. "A budu v tom pokračovat v támhletem křesle."

Drbounská rozvážková služba ve světle hnědých uniformách doprovázela vznášející se podstavec, na němž bylo něco velikého schovaného pod plachtou. Když se prodrali davem nákupčích, snesli mi podstavec k nohám.

"Vaše nové křeslo, pane," oznámil hlavní dovážec.

Odhodil jsem látku, prstem si křeslo objel a celý se tetelil blahem. "Podívejte na to! Mahagonový dřevo, tmavě červený kožený čalounění, držáky na pití, kouzelný zábavní systém, úplná horizontální poloha - no prostě pohádka a vymoženost první třídy." Hned jsem se v něm uvelebil. Polštáře se mému tělu okamžitě přizpůsobily, jako kdyby na něj byly dělané - což také byly. "Aaaach."

"Má to styl," uznale pokyvoval Kulík.

"Je nádherný," souhlasila Marfa.

"Moc pěkný," naklonila se ke mně Chloridie a vlepila mi pusu. "Papá, zlato."

"Cau, Aahzi," mávl ploutví Círa. Pak oba zmizeli.

"Pane Aahzi!" přihnul se ke mně Woofie a držel v ruce účtenku. "Snad nechcete, abych zaplatil takovouhle částku! To je ohavné!"

Hned za ním se vynořil Mou. "Zaplat' to, Woofie." Znělo to, jako by se o tom nebavili poprvé.

"Ale pane Mou!" vykřikl Woofie a tvářil se, že každou chvíli praskne vzteky.

"Zaplat' to. Zaslouží si to. A dokonce mnohem víc."

Naklonil jsem hlavu, abych se na něj podíval. "Nechcete tu zase vytahovat ty nesmysly vo odměně, že jo?" zaúpěl jsem.

Už jednou jsem jejich nabídku odmítl včera večer a znovu dneska ráno. Pokaždé mi to způsobovalo větší bolest, ale slíbil jsem to sám sobě a hodlal to dodržet. Kromě toho mě sledovala Marfa s Kulíkem.

"Proč ne?" tlačil na mě Mou.

"Protože sem udělal přesně to, proč sem sem přišel: napravil jsem reputaci svého partáka a zajistil, aby už jí nikdo další nepoškozoval," řekl jsem rázně. "To mám z krku a teď jdu domů."

"Ale zároveň jste zachránili všechny ostatní obchodníky," poukázal Mou. "Tady snad nebudete trvat na principech, ne?"

Zaváhal jsem. Podle slibu, který jsem dal sám sobě, bych si odměnu zasloužil, ale to je právě ten princip celé věci. Skeeve by určitě chtěl, abych se toho držel. Koneckonců jsem to vlastně všechno dělal pro něj. Bolelo to ale řekl jsem to.

"Ne. Žádná odměna."

Marfa s Kulíkem konečně vydechli dlouho zatajovaný dech.

Mou našpulil pusou a malinko se usmál.

"Víte co," navrhl, "vyrovnám se za vás s Markem Džinelim a taky uhradím všechny ostatní výdaje, které jste kvůli nám měli, včetně ty z Marfina tajemství. Aspoň budete na nule."

"Na nule!" zazpíval Woofie s opovrhlivým gestem. "Tady mají nahromaděné zboží nejmíň za deset tisíc zlatáků!"

"To sou všechno dárky," poukázal jsem.

"A vaše služby se vyplatily každým měďákem," dodal bez okolků Mou. "Mimochodem, když už jsme tak u Marfina tajemství, několik Dablů zažádalo o povolení otevřít si tu obchod s podvazky přesně týden poté, co jste otevřeli váš krámk. Rádi jsme jim vyhověli, když je váš sortiment tak oblíbený."

"Ehm, ehm." O tom, kdo na nás tenkrát poprvé zavola daňáře, jsem si myslel své. Nikdy to ale Mouovi nedokážu.

"Přečetl si někdo z nich nájemní smlouvu pořádně?" zeptal jsem se nevinně.

"Ne," odpověděl Mou se spikleneckým mrknutím. "A přitom by si člověk mýsl, jací jsou to protřelí byznys démoni."

"Fajn," uchichtl jsem se. "Doufám, že mají takový štěstí, jaký si zaslouží."

Mou mávl rukou. "Všechno vám to samozřejmě dopravíme do vaší rezidence. Aahzi, ještě jednou děkuji. Vaše společnost M.Y.T.H. s.r.o. si svou pověst rozhodně zaslouží."

Pak se odporoučel a protestujícího Woofla vzal s sebou.

"Nevěřím vlastním uším, zlato," poznamenala Marfa celá dojatá a opřela se bokem o mou novou lenošku. "Skeeve by na tebe byl pyšnej. Řekneš mu o tom?"

"Nééé," prohodil jsem. "Nechci ho vyrušovat ze studií. Dám jenom vědět Zajdě, řeknu, že to celý byl jeden velkej omyl."

"Jednoho dne," usmála se Marfa, "někdo stejně přijde na to, jak seš uvnitř citlivej."

"Až ten den přijde, budu mu muset vyrvat střevo z těla," opáčil jsem, "včetně vás dvou, jestli někde ceknete, že sem někomu dal něco zadarmo. Nerad bych, aby se mi domů trousili takovýhle požírači času v zástupech."

Kulík s Marfou si vyměnili zkušené pohledy.

"Máme pusou na zámek," ujistil mě Kulík.

"No proto," odpověděl jsem a zabořil se hlouběji do čalounění. "Koneckonců, musím si chránit reputaci. Tu v žádným hypermarketu nekoupíte."

Asprin, Robert (Lynn) (1946 -

Známý americký humorista a editor, narodil se 28. 6. 1946 v St. Johns, stát Michigan, poté pracoval několik let jako účetní, od roku 1978 je spisovatelem z povolání a dnes žije v New Orleans. Do žánru vstoupil SF povídkou *The Cold Cash War* (Analog 1977), kterou ihned poté rozvedl do stejnojmenného románu *The Cold Cash War* (1977), kde popsal ozbrojený boj průmyslových korporací namířený proti byrokratickým vládním praktikám. Ve stejném světě se odehrává rovněž gamebook *Cold Cash Warrior* (1989, sp. Bili Fawcett). Zajímavý pohled na válečný konflikt dvou zcela odlišných mimozemských ras poskytuje román *The Bug Wars* (1979, č. Války hmyzu/Perseus 1998). V románu *Tambu* (1979) je reportérovi umožněno vyslechnout a zaznamenat životní příběh člověka, jenž v čele pirátské organizace již po dlouhá léta neomezeně vládne blízkým kolonizovaným planetám. Všechny tři romány by měly vyjít v jednom svazku pod názvem *The Asprin Wars* (2007). Hrdina románu *Mirror Friend, Mirror Foe* (1979, sp. George Takei) se nechává najmout na špinavou práci rozmanitého druhu, při poslední akci však narazí na roboty, kteří se z poslušných dělníků změnily ve vražedné stroje plánující zničení lidstva.

Zvýšenou čtenářskou pozornost mu přinesla dodnes populární série humorných fantasy románů *Myth Adventures: Another Fine Myth...* (1978, č. Další prima mýtus/Perseus 1994 a 2003), *Myth Conceptions* (1980, č. Zrození mýtu aneb Další pěkná šlamastyka/Perseus 1995 a 2003), *Myth Directions* (1982, č. Nástup mýtu aneb Prima dárek pro Aahze/Perseus 1995 a 2003), *Hit or Myth* (1983, č. Mýtus pokračuje aneb Skeeve vrací úder/Perseus 1996 a 2003), *Mything Persons* (1984, č. Zrádný mýtus aneb Jak se to málem nevyplatilo/Perseus 1996 a 2003), *Little Myth Maker* (1985, č. Mýtus v ohrožení aneb Zastavená Stázka/Perseus 1997 a 2003), *M.Y.T.H. Inc. Link* (1986, č. M.Y.T.H. Inc. nastupuje aneb Mýtus trochu jinak/1997 a 2003), *Myth-Nomers and Impervections* (1987, č. Mýtus nebo mystifikace? aneb Mezi heperfektními Pervekty/Perseus 1997 a 2003), *M.Y.T.H. Inc. in Action* (1990, č. M.Y.T.H. Inc. v akci aneb Ztráty nepovoleny/Perseus 1998 a 2003), *Sweet Mythtery of Life* (1994, č. Sladké (místy) o životě mýty/Perseus 1998 a 2003), *Mythion Improbable* (2001, č. Myšn impaseybl aneb Svěrázný mýtus/Perseus 2002) a *Something M.Y.T.H. Inc.* (2002, č. M.Y.T.H. Inc. má starosti aneb ať žije Glip/Perseus 2003).

První čtyři díly vyšly společně jako *Myth Adventures* (1984), další tři jako *Myth Alliances* (1987). Prvních šest svazků vyšlo po třech dílech pod tituly *The Mything Omnibus* (1992) a *The Second Mything Omnibus* (1992).

Komiksové zpracování několika prvních svazků zpracoval výtvarník Phil Foglio a tvoří ho knižní vydání *Myth Adventures One* (1986) a *Myth Adventures Two* (1987), následovala již pouze sešitová vydání dalších dobrodružství - *Myth Adventures 9-12* (1986) a *Myth Conceptions 1-8* (1986-87).

Hned na začátku série přijde nepříliš schopný kouzelnický učeň o svého mistra, dostane se do kolotoče různých katastrof a musí předvést to nejlepší, co dovede i s neúplnými znalostmi magie. V dalších dílech problémů jako v každé správné humorné fantasy neustále přibývá, a to nejen těch s kouzly a nositeli zlé magie, ale například i se ženami.

Celkově si Mýtus udržuje příjemnou kvalitu mírného nadprůměru, což je pro příznivce jedné z nejrozsáhlejších fantasy sérií jistě vítaná zpráva. Další pokračování již vznikla ve spolupráci s Jody Lynn Nyeovou, počínaje sbírkou tří kratších dobrodružství pod názvem *Myth-Told Tales* (2003, č. Neuvěřitelné příběhy aneb Mýtus je tu zas/Perseus 2004) až po romány *Myth-Alliances* (2003, č. Pervekce nebo perferze aneb Mýtus při tom nesmí chybět/Perseus 2005), *Myth-taken Identity* (2004, č. Zaměněná identita aneb Zmýtná neplatí/Perseus 2006), *Class Dis Mythed* (2005) a *Myth Gotten Gains* (2006).

Mezitím vyšel vůbec první projekt tzv. sdíleného světa v historii fantastiky, cyklus *Thieves' World* je jedinečnou sérií klasických fantasy dobrodružství z barvitého města Asylum a jeho okolí, patří do něj antologie *Thieves' World* (1979, č. Svět zlodějů/Perseus 1999), *Tales of the Vulgar Unicorn* (1980, č. Příběhy od Oplzlého jednorožce/Perseus 2000), *Shadows of Sanctuary* (1981-Locus, č. Stíny Asyla/Perseus 2001), *Storm Season* (1982, č. Bouřlivé období/Perseus 2001), *The Face of Chaos* (1983, č. Tvář Chaosu/Perseus 2003), *Wings of Omen* (1984, č. Křídla osudu/Perseus 2004), *The Dead of Winter* (1985, č. Pád zimy/Perseus 2005), *Soul of the City* (1986), *Blood Ties* (1986), *Aftermath* (1987), *Uneasy Alliances* (1988) a *Stealer's Sky* (1989), na jejichž vzniku spolupracoval s manželkou Lynn Abbeyovou. Souhrnné vydání nese názvy *Sanctuary* (1982), *Cross-Currents* (1985), *The Shattered Sphere* (1986) a *The Price of Victory* (1990), později vyšly ještě první dva svazky pod titulem *First Blood* (2003).

V románové dvojici *Phule's Company* (1990, č. Phulova rota/Classic 1996) a *Phule's Paradise* (1992, č. Phulův ráj/Classic 1996) se supermiliardář Willard Phul nechá odvést do služeb Vesmírné legie, kde po počátečních problémech převezme velení trestné roty. Další dobrodružství tohoto hrdiny zachycují nedávno vydané romány *A Phule and His Money* (1999), *Phule Me Twice* (2000), *No Phule Like an Old Phule* (2004) a *Phule Errand* (2006), napsané ve spolupráci s Peterem J. Heckem. Společně s Lynn Abbeyovou napsal batmanovskou novelizaci *Catwoman* (1992=*Catwoman: Tiger Hunt*). Ve spolupráci s Lindou Evansovou napsal dobrodružnou SF sérii *Time Terminal Eighty-Six: Time Scout* (1995), *Wagers of Sin* (1996), *Rinoine Time* (2000) a *The House That Jack Built* (2001), jejíž hrdinové chrání turisty cestující v čase před různými projevy zločinu a terorismu. Irská rocková zpěvačka z humorného fantasy románu *License Invoked* (2001, sp. Jody Lynn Nyeová) je během amerického turné ohrožována neviditelnými útočníky. Hrdina fantasy románu *For King and Country* (2002, sp. Linda Evansová) pronásleduje v čase podezřelou osobu až na dvůr legendárního krále Artuše. Legendární válečník je přiveden zpět k životu, aby v čele armády sjednotil rozdrobenou zemi v sérii fantasy románů *Wartorn* (sp. Eric Del Carlo): *Resurrection* (2005) a *Obliteration* (2006). Sourozenská dvojice se ve vzájemné nenávisti a za použití magie utká o zděděnou matčinu firmu v humorné fantasy *E. Godz* (2003, sp. Esther M. Friesner). Na motivy fantasy řady *Elfquest* Richarda Piniho vznikly antologie *The Blood of Ten Chiefs* (1986, sp. Lynn Abbeyová a Richard Pini) a *Wolfsong* (1988, sp. Richard Pini). Ve spolupráci s výtvarníkem Melem Whitem publikoval komiksovou sérii *Duncan and Mallory* (1986), *The Bar None Randi* (1987) a *The Raiders* (1987).

Robert Asprin možná není mistrem uznávaným pro literární kvalitu svého díla, o to víc jsou však jeho příběhy

zábavnější a mezi čtenáři oblíbenější, a to již po celá desetiletí. V poslední době píše romány vždy ve spolupráci, což je zvyk, jenž se mezi staršími autory ujal obzvláště v posledním desetiletí. Spolupráci s jinými spisovateli volil v minulosti z různých důvodů, nešlo pouze o autorský blok přicházející s věkem, ale rovněž o daňové problémy, díky nimž by veškeré výnosy ze samostatně publikovaných knih náležely státu. V neposlední řadě šlo u Mýtické série o špatné vztahy s bývalými majiteli licence, v současné době jsou však všechny daňové i licenční nesrovnalosti zdárně vyřešeny. I přes tyto překážky Asprinova tvorba nikdy neztratila nic na své osobitosti a jiskřivosti, pro kterou tyto knihy otevíráme vždy s jistotou příjemně strávených chvil.

Martin Šust

Robert Asprin a Jody Lynn Nye

Zaměněná identita

aneb

Zmýřená neplatí

Z anglického originálu

MYTH-TAKEN IDENTITY

přeložila Helena Emmerová

Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer

Sazba Laser Books, s.r.o.

Litografie obálky Nakladatelství Fraus, k.s., výrobní oddělení

Jazykový redaktor Jana Faloutová

Odpovědný redaktor Luboš Falout

Vydalo nakladatelství Luboš Falout - Perseus

jako svou 252. publikaci

Plzeň 2006, 1. vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 195 Kč

ISBN 80-87010-01-9